

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Andersen, H. C.
Titel Title:	<u>Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 19-20
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1854-1879
Fysiske størrelse Physical extent:	33 bd.

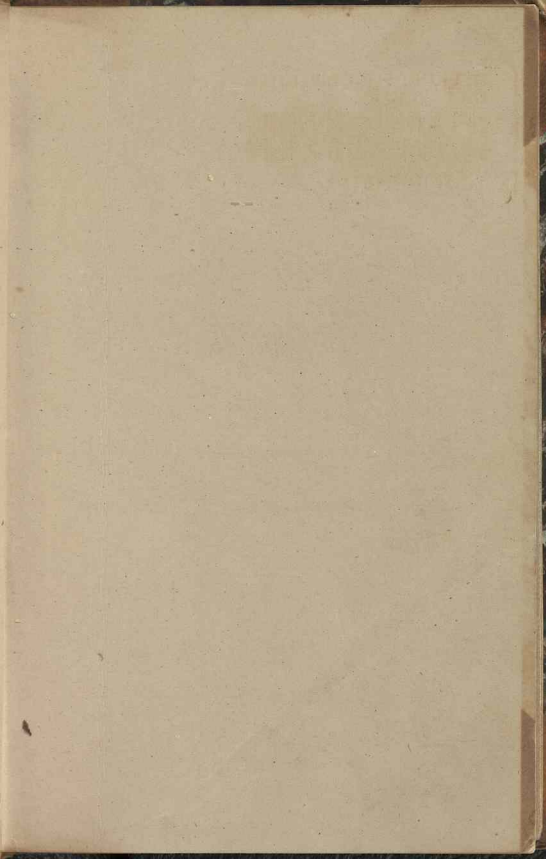
DK

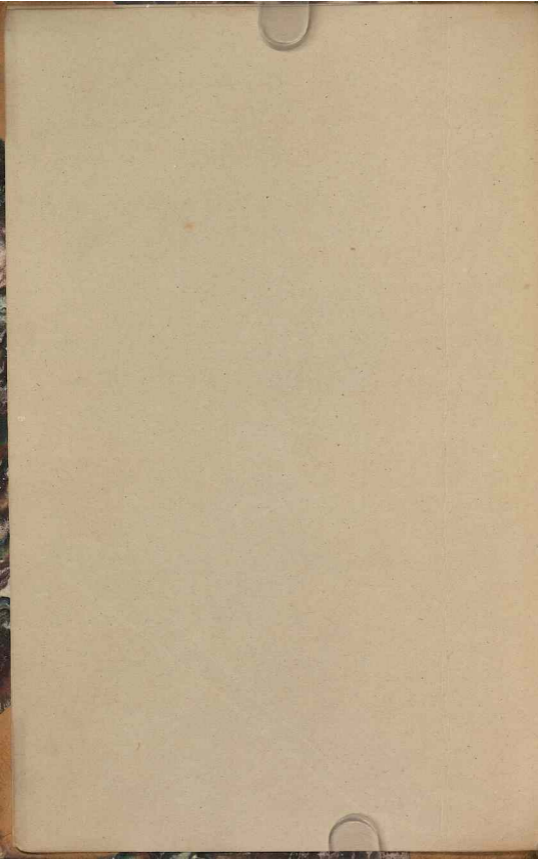
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

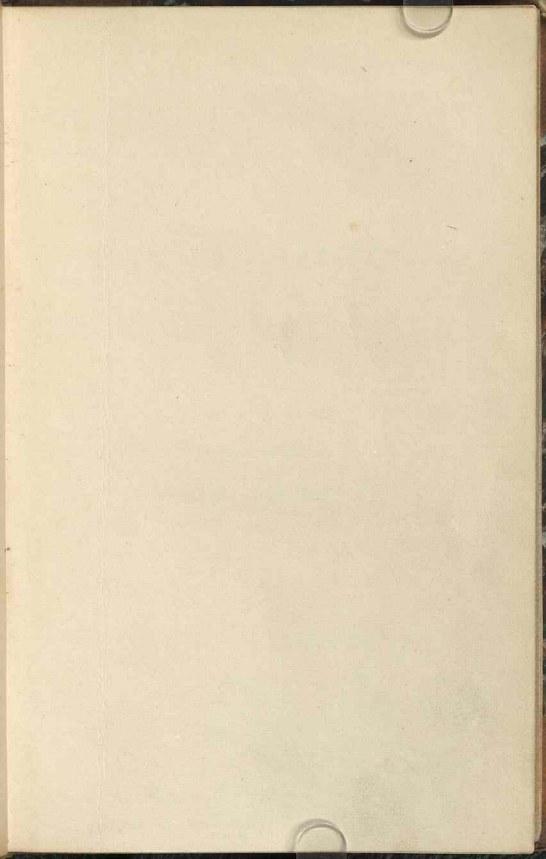
UK

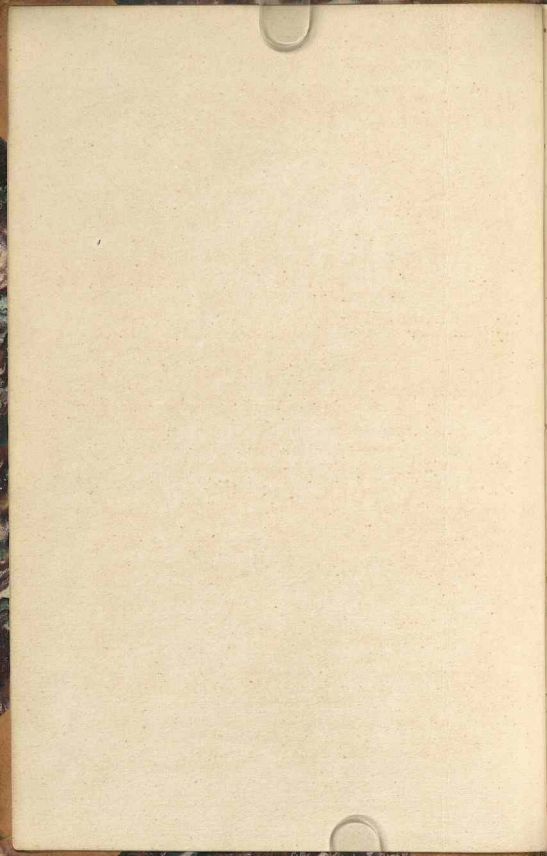
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Samlede Skrifter

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tittende Bind.

(Eventyr. Første Deel.)

1845

Samlede Skrifter

H. C. Andersen.

1842.

(Gyldenes Bøger No. 12.)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tittende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Sammlung Schriften

H. C. Andersen

Wittenberg

Library of C. W. Andersen
Copenhagen

1855

Eventyr

af

H. C. Andersen.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. A. Reitzels Bø og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

1851

1851

1851

1851

1851

Indhold af første Deel.

	Side
Grantræet	1.
Svinedrengen	10.
Kjærestefolkene	16.
Keiserens nye Klæder	18.
Hylbemoer	23.
Elverhøi	32.
Sneedronningen	39.
Holger Danske	74.
De Lufoie	79.
Tommelise	91.
Lille Claus og store Claus	104.
Den standhaftige Tinsoldat	117.
Boghveden	122.
Den lille Havfrue	124.
Den uartige Dreng	148.
Paradisets Have	151.
Gaafeurten	166.
Den grimme Kelling	171.
Storkene	181.
Engelen	187.

Inhalts der ersten Theil.

1	Einleitung
10	Erstes Buch
16	I. Buch
18	II. Buch
22	III. Buch
23	IV. Buch
28	V. Buch
31	VI. Buch
39	VII. Buch
41	VIII. Buch
44	IX. Buch
47	X. Buch
51	XI. Buch
54	XII. Buch
57	XIII. Buch
60	XIV. Buch
63	XV. Buch
66	XVI. Buch
69	XVII. Buch
72	XVIII. Buch
75	XIX. Buch
78	XX. Buch
81	XXI. Buch
84	XXII. Buch
87	XXIII. Buch
90	XXIV. Buch
93	XXV. Buch
96	XXVI. Buch
99	XXVII. Buch
102	XXVIII. Buch
105	XXIX. Buch
108	XXX. Buch
111	XXXI. Buch
114	XXXII. Buch
117	XXXIII. Buch
120	XXXIV. Buch
123	XXXV. Buch
126	XXXVI. Buch
129	XXXVII. Buch
132	XXXVIII. Buch
135	XXXIX. Buch
138	XXXX. Buch
141	XXXXI. Buch
144	XXXXII. Buch
147	XXXXIII. Buch
150	XXXXIV. Buch
153	XXXXV. Buch
156	XXXXVI. Buch
159	XXXXVII. Buch
162	XXXXVIII. Buch
165	XXXXIX. Buch
168	L. Buch
171	LI. Buch
174	LII. Buch
177	LIII. Buch
180	LIV. Buch
183	LV. Buch
186	LVI. Buch
189	LVII. Buch
192	LVIII. Buch
195	LIX. Buch
198	LX. Buch
201	LXI. Buch
204	LXII. Buch
207	LXIII. Buch
210	LXIV. Buch
213	LXV. Buch
216	LXVI. Buch
219	LXVII. Buch
222	LXVIII. Buch
225	LXIX. Buch
228	LXX. Buch
231	LXXI. Buch
234	LXXII. Buch
237	LXXIII. Buch
240	LXXIV. Buch
243	LXXV. Buch
246	LXXVI. Buch
249	LXXVII. Buch
252	LXXVIII. Buch
255	LXXIX. Buch
258	LXXX. Buch
261	LXXXI. Buch
264	LXXXII. Buch
267	LXXXIII. Buch
270	LXXXIV. Buch
273	LXXXV. Buch
276	LXXXVI. Buch
279	LXXXVII. Buch
282	LXXXVIII. Buch
285	LXXXIX. Buch
288	LXXXX. Buch
291	LXXXXI. Buch
294	LXXXXII. Buch
297	LXXXXIII. Buch
300	LXXXXIV. Buch
303	LXXXXV. Buch
306	LXXXXVI. Buch
309	LXXXXVII. Buch
312	LXXXXVIII. Buch
315	LXXXXIX. Buch
318	LXXXXX. Buch
321	LXXXXXI. Buch
324	LXXXXXII. Buch
327	LXXXXXIII. Buch
330	LXXXXXIV. Buch
333	LXXXXXV. Buch
336	LXXXXXVI. Buch
339	LXXXXXVII. Buch
342	LXXXXXVIII. Buch
345	LXXXXXIX. Buch
348	LXXXXXX. Buch
351	LXXXXXXI. Buch
354	LXXXXXXII. Buch
357	LXXXXXXIII. Buch
360	LXXXXXXIV. Buch
363	LXXXXXXV. Buch
366	LXXXXXXVI. Buch
369	LXXXXXXVII. Buch
372	LXXXXXXVIII. Buch
375	LXXXXXXIX. Buch
378	LXXXXXXX. Buch
381	LXXXXXXXI. Buch
384	LXXXXXXXII. Buch
387	LXXXXXXXIII. Buch
390	LXXXXXXXIV. Buch
393	LXXXXXXXV. Buch
396	LXXXXXXXVI. Buch
399	LXXXXXXXVII. Buch
402	LXXXXXXXVIII. Buch
405	LXXXXXXXIX. Buch
408	LXXXXXXXX. Buch
411	LXXXXXXXXI. Buch
414	LXXXXXXXII. Buch
417	LXXXXXXXIII. Buch
420	LXXXXXXXIV. Buch
423	LXXXXXXXV. Buch
426	LXXXXXXXVI. Buch
429	LXXXXXXXVII. Buch
432	LXXXXXXXVIII. Buch
435	LXXXXXXXIX. Buch
438	LXXXXXXXX. Buch
441	LXXXXXXXXI. Buch
444	LXXXXXXXII. Buch
447	LXXXXXXXIII. Buch
450	LXXXXXXXIV. Buch
453	LXXXXXXXV. Buch
456	LXXXXXXXVI. Buch
459	LXXXXXXXVII. Buch
462	LXXXXXXXVIII. Buch
465	LXXXXXXXIX. Buch
468	LXXXXXXXX. Buch
471	LXXXXXXXXI. Buch
474	LXXXXXXXII. Buch
477	LXXXXXXXIII. Buch
480	LXXXXXXXIV. Buch
483	LXXXXXXXV. Buch
486	LXXXXXXXVI. Buch
489	LXXXXXXXVII. Buch
492	LXXXXXXXVIII. Buch
495	LXXXXXXXIX. Buch
498	LXXXXXXXX. Buch
501	LXXXXXXXXI. Buch
504	LXXXXXXXII. Buch
507	LXXXXXXXIII. Buch
510	LXXXXXXXIV. Buch
513	LXXXXXXXV. Buch
516	LXXXXXXXVI. Buch
519	LXXXXXXXVII. Buch
522	LXXXXXXXVIII. Buch
525	LXXXXXXXIX. Buch
528	LXXXXXXXX. Buch
531	LXXXXXXXXI. Buch
534	LXXXXXXXII. Buch
537	LXXXXXXXIII. Buch
540	LXXXXXXXIV. Buch
543	LXXXXXXXV. Buch
546	LXXXXXXXVI. Buch
549	LXXXXXXXVII. Buch
552	LXXXXXXXVIII. Buch
555	LXXXXXXXIX. Buch
558	LXXXXXXXX. Buch
561	LXXXXXXXXI. Buch
564	LXXXXXXXII. Buch
567	LXXXXXXXIII. Buch
570	LXXXXXXXIV. Buch
573	LXXXXXXXV. Buch
576	LXXXXXXXVI. Buch
579	LXXXXXXXVII. Buch
582	LXXXXXXXVIII. Buch
585	LXXXXXXXIX. Buch
588	LXXXXXXXX. Buch
591	LXXXXXXXXI. Buch
594	LXXXXXXXII. Buch
597	LXXXXXXXIII. Buch
600	LXXXXXXXIV. Buch
603	LXXXXXXXV. Buch
606	LXXXXXXXVI. Buch
609	LXXXXXXXVII. Buch
612	LXXXXXXXVIII. Buch
615	LXXXXXXXIX. Buch
618	LXXXXXXXX. Buch
621	LXXXXXXXXI. Buch
624	LXXXXXXXII. Buch
627	LXXXXXXXIII. Buch
630	LXXXXXXXIV. Buch
633	LXXXXXXXV. Buch
636	LXXXXXXXVI. Buch
639	LXXXXXXXVII. Buch
642	LXXXXXXXVIII. Buch
645	LXXXXXXXIX. Buch
648	LXXXXXXXX. Buch
651	LXXXXXXXXI. Buch
654	LXXXXXXXII. Buch
657	LXXXXXXXIII. Buch
660	LXXXXXXXIV. Buch
663	LXXXXXXXV. Buch
666	LXXXXXXXVI. Buch
669	LXXXXXXXVII. Buch
672	LXXXXXXXVIII. Buch
675	LXXXXXXXIX. Buch
678	LXXXXXXXX. Buch
681	LXXXXXXXXI. Buch
684	LXXXXXXXII. Buch
687	LXXXXXXXIII. Buch
690	LXXXXXXXIV. Buch
693	LXXXXXXXV. Buch
696	LXXXXXXXVI. Buch
699	LXXXXXXXVII. Buch
702	LXXXXXXXVIII. Buch
705	LXXXXXXXIX. Buch
708	LXXXXXXXX. Buch
711	LXXXXXXXXI. Buch
714	LXXXXXXXII. Buch
717	LXXXXXXXIII. Buch
720	LXXXXXXXIV. Buch
723	LXXXXXXXV. Buch
726	LXXXXXXXVI. Buch
729	LXXXXXXXVII. Buch
732	LXXXXXXXVIII. Buch
735	LXXXXXXXIX. Buch
738	LXXXXXXXX. Buch
741	LXXXXXXXXI. Buch
744	LXXXXXXXII. Buch
747	LXXXXXXXIII. Buch
750	LXXXXXXXIV. Buch
753	LXXXXXXXV. Buch
756	LXXXXXXXVI. Buch
759	LXXXXXXXVII. Buch
762	LXXXXXXXVIII. Buch
765	LXXXXXXXIX. Buch
768	LXXXXXXXX. Buch
771	LXXXXXXXXI. Buch
774	LXXXXXXXII. Buch
777	LXXXXXXXIII. Buch
780	LXXXXXXXIV. Buch
783	LXXXXXXXV. Buch
786	LXXXXXXXVI. Buch
789	LXXXXXXXVII. Buch
792	LXXXXXXXVIII. Buch
795	LXXXXXXXIX. Buch
798	LXXXXXXXX. Buch
801	LXXXXXXXXI. Buch
804	LXXXXXXXII. Buch
807	LXXXXXXXIII. Buch
810	LXXXXXXXIV. Buch
813	LXXXXXXXV. Buch
816	LXXXXXXXVI. Buch
819	LXXXXXXXVII. Buch
822	LXXXXXXXVIII. Buch
825	LXXXXXXXIX. Buch
828	LXXXXXXXX. Buch
831	LXXXXXXXXI. Buch
834	LXXXXXXXII. Buch
837	LXXXXXXXIII. Buch
840	LXXXXXXXIV. Buch
843	LXXXXXXXV. Buch
846	LXXXXXXXVI. Buch
849	LXXXXXXXVII. Buch
852	LXXXXXXXVIII. Buch
855	LXXXXXXXIX. Buch
858	LXXXXXXXX. Buch
861	LXXXXXXXXI. Buch
864	LXXXXXXXII. Buch
867	LXXXXXXXIII. Buch
870	LXXXXXXXIV. Buch
873	LXXXXXXXV. Buch
876	LXXXXXXXVI. Buch
879	LXXXXXXXVII. Buch
882	LXXXXXXXVIII. Buch
885	LXXXXXXXIX. Buch
888	LXXXXXXXX. Buch
891	LXXXXXXXXI. Buch
894	LXXXXXXXII. Buch
897	LXXXXXXXIII. Buch
900	LXXXXXXXIV. Buch
903	LXXXXXXXV. Buch
906	LXXXXXXXVI. Buch
909	LXXXXXXXVII. Buch
912	LXXXXXXXVIII. Buch
915	LXXXXXXXIX. Buch
918	LXXXXXXXX. Buch
921	LXXXXXXXXI. Buch
924	LXXXXXXXII. Buch
927	LXXXXXXXIII. Buch
930	LXXXXXXXIV. Buch
933	LXXXXXXXV. Buch
936	LXXXXXXXVI. Buch
939	LXXXXXXXVII. Buch
942	LXXXXXXXVIII. Buch
945	LXXXXXXXIX. Buch
948	LXXXXXXXX. Buch
951	LXXXXXXXXI. Buch
954	LXXXXXXXII. Buch
957	LXXXXXXXIII. Buch
960	LXXXXXXXIV. Buch
963	LXXXXXXXV. Buch
966	LXXXXXXXVI. Buch
969	LXXXXXXXVII. Buch
972	LXXXXXXXVIII. Buch
975	LXXXXXXXIX. Buch
978	LXXXXXXXX. Buch
981	LXXXXXXXXI. Buch
984	LXXXXXXXII. Buch
987	LXXXXXXXIII. Buch
990	LXXXXXXXIV. Buch
993	LXXXXXXXV. Buch
996	LXXXXXXXVI. Buch
999	LXXXXXXXVII. Buch

Grantræet.

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Blads, Sol kunde det saae, Luft var der nok af, og rundtom vorte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at vore; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bunderbørnene der gif og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Kruffte fuld eller havde Jordbær truffet paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: „nei! hvor det er nydeligt lille!“ Det vilde Træet slet ikke høre.

Naret efter var det en lang Stilk større, og Naret efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Led, det har, see hvor mange Nar det har voret.

„O, var jeg dog saadant et stort Træ, som de Andre!“ sulkede det lille Træ, „saa kunde jeg brede mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Rede imellem mine Grene, og naar det blæste kunde jeg nikke saa fornemt, ligesom de Andre der!“

Det havde slet ingen Fornoielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Skyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Winter, og Sneen rundt omkring laae gnistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, — o, det var saa ærgerligt! — Men to Vintre gif, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, vore, vore, blive stor og gammel, det var dog det eneste Deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer; det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt vorent, skjævede derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve hugne fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Vogne, og Heste trak dem affled ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: „Veed I ikke, hvor de fortes hen? Har I ikke mødt dem?“

Svalerne vidste ikke Noget, men Storken saae betænkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: „Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe da jeg fløi fra Ægypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer, jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise, de kneise!“

„O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egentligt dette Hav, og hvad ligner det?“

„Ja det er saa vidtløstigt at forklare!“ sagde Storken, og saa gif den.

„Glæd Dig ved din Ungdom!“ sagde Solstraalerne; „glæd Dig ved din friske Bært, ved det unge Liv, som er i Dig!“

Og Vinden kyskede Træet, og Duggen græd Laarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da bleve ganske unge Træer fældede, Træer som tidt ikke engang vare saa store eller i Alder

med dette Grantræ, der hverken havde Rast eller Ro, men altid vilde affted; disse unge Træer, og de vare just de allerjukkeste, beholdt altid deres Grene, de bleve lagte paa Vogne, og Heste trak dem affted ud af Skoven.

„Hvorhen skulle de?“ spurgte Grantræet. „De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var meget mindre; hvorfor beholdt de alle deres Grene? Hvor fjøre de hen?“

„Det vide vi! det vide vi!“ quiddrede Graaspurvene. „Vi have nede i Byen figet ind ad Ruderne! vi vide, hvor de fjøre hen! O, de komme til den største Glæde og Herlighed der kan tænkes! Vi have figet ind af Vinduerne og seet at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting, baade forgylbte Væbler, Honningkager, Legetøi og mange hundrede Lys!“

„Og saa —?“ spurgte Grantræet og bævede i alle Grene.

„Og saa? Hvad skeer saa?“

„Ja, mere have vi ikke seet! Det var mageløst!“

„Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Bei?“ jublede Træet. „Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de Andre, der førtes affted sidste Aar! — O, var jeg alt paa Vognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da —? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skjønnere, hvorfor skulle de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu større, endnu herligere —! men hvad? O, jeg lider! jeg langes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig.“

„Glæd Dig ved mig!“ sagde Luften og Sollyset! „glæd Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!“

Men det glædede sig slet ikke! det vorte og vorte, Winter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: „det er et deiligt Træ!“ og ved Juletid blev

det faldet først af alle. Dren hug dybt igiennem Marven, Træet faldt med et Suk hen ad Jorden, det sølte en Smerte, en Usmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrøvet ved at stilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de kjære, gamle Kammerater, de smaa Buske og Blomster rundtom, ja maaskee ikke engang Fuglene. Afreisen var slet ikke noget Behageligt.

Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, aspaffet med de andre Træer, hørte en Mand sige: „Det er prægtigt! vi bruge ikke uden det!“

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bare Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundtom paa Væggene hang Portraitter, og ved den store Blisefakkellovn stode chinesiske Vaser med Løver paa Laaget; der var Gynge stole, Silkesophaer, store Borde fulde af Billedbøger, og med Legetøi for hundred Gange hundred Rigsdaler — idetmindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Hjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Hjerding, thi der blev hængt grønt Løi rundt om, og den stod paa et stort, broget Tæppe. O, hvor Træet bævede! Hvad vil der dog skee? Baade Tjenere og Troskener gik og pyntede det. Paa en Green hang de smaa Net, udklippede af couleurt Papir; hvert Net var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Wbler og Valnødder hang, som om de vare vorede fast, og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stukne fast i Grenene. Duffer, der saae livagtig ud som Mennesker, — Træet havde aldrig seet saadanne før — svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Glitter-Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

„Jasten“, sagde de Allesammen, „jasten skal det straaale!“

„O!“ tænkte Træet, „var det dog Aften! var bare Lydene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der komme Træer fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspurvene flyve ved Nu-

den? Mon jeg her voxer fast og skal staae pyntet Vinter og Sommer?"

Jo, det vidste god Vækked; men det havde ordenlig Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er ligesaa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bavede i alle Grenene derved, saa at et af Lysene stak Ild i det Grønne; det sved ordenligt.

"Gud bevare os!" streg Træknerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke engang bøve. O, det var en Gru! Det var saa bange for at tabe noget af al sin Stads; det var ganske fortunlet i al den Glands, — — og nu gik begge Høisdøre op, og en Mængde Børn styrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom beständige bag efter; de Smaa stode ganske tause, — men kun et Dieblis, saa jublede de igien saa at det rungede efter; de dansede rundt om Træet, og den ene Present efter den anden blev plukket af.

"Hvad er det, de gjør?" tænkte Træet. "Hvad skal der skee? Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og efter som de brændte ned, slukkede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de styrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grenene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det styrtet om.

Børnene dansede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Barnepige, der gik og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemt endnu en Figen eller et Uble.

"En Historie! en Historie!" raabte Børnene og trak en lille, tyk Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, "for saa ere vi i det Grønne", sagde han "og Træet kan have besynderligt godt af at høre med! men jeg fortæller kun een Historie. Vil I høre den om Svæde=Uvæde eller den om

Klumpe=Dumpe, som faldt ned af Trapperne og kom dog i Højsædet og fik Brindsesjen?"

"Ivede=Uvede!" freg Nogle, "Klumpe=Dumpe!" freg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet taug ganske stille og tænkte: "Skal jeg slet ikke med, slet ikke gjøre Noget!" Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gjøre.

Og Manden fortalte om "Klumpe=Dumpe der faldt ned af Trapperne og kom dog i Højsædet og fik Brindsesjen". Og Børnene klappede i Hænderne og raabte: "fortæl! fortæl!" de vilde ogsaa have "Ivede=Uvede", men de fik kun den om "Klumpe=Dumpe". Grantræet stod ganske stille og tankesfuld, aldrig havde Suglene ude i Skoven fortalt Sligt. "Klumpe=Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Brindsesjen! Ja, ja, saaledes gaar det til i Verden!" tænkte Grantræet og troede at det var virkeligt, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. "Ja, ja, hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned af Trapperne og faaer en Brindsesje!" Og det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

"Imorgen vil jeg ikke ryste!" tænkte det. "Jeg vil ret fornøie mig i al min Herlighed. Imorgen skal jeg igjen høre Historien om "Klumpe=Dumpe" og maaskee den med om "Ivede=Uvede". Og Træet stod stille og tankesfuld den hele Nat.

Om Morgenen kom Karl og Pige ind.

"Nu begynder Stadsen igjen!" tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trapperne, ind paa Loftet, og der i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinnede, stillede de det hen. "Hvad skal det betyde!" tænkte Træet. "Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?" Og det heldede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. — —
Og god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom

herop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

„Nu er det Vinter derude!“ tænkte Træet. „Jorden er haard og dækket med Snee, Menneftene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ til Foraaret! hvor det er velbetænkt! hvor dog Menneftene ere gode! — Var her kun ikke saa mørkt og saa skrækkeligt eenfomt! — Ikke engang en lille Hare! — Det var dog saa artigt der ude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Her oppe er dog skrækkeligt eenfomt!“

„Vi, pi!“ sagde en lille Muus i det samme og smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede mellem Grenene paa det.

„Det er en gruelig Kulde!“ sagde de smaa Muus. „Ellers er her velsignet at være! Ikke sandt, Du gamle Grantræ?“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Grantræet; „der ere mange, der ere meget ældre end jeg!“

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte Musene, „og hvad veed Du?“ De vare nu saa grueligt nysgjerrige. „Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du været der? Har Du været i Spisefammeret, hvor der ligge Oste paa Hylterne og hænge Skinker under Loftet, hvor man danser paa Tællelys, og gaaer mager ind og kommer fed ud!“

„Det kjender jeg ikke;“ sagde Træet, „men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!“ og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant Noget, og de hørte saadan efter og sagde: „nei, hvor Du har seet Meget! hvor Du har været lykkelig!“

„Jeg!“ sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv for-

talte; „ja, det var i Grunden ganske morsomme Lieder!“ — men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Rager og Lys.

„O!“ sagde de smaa Muus, „hvor Du har været lykkelig, Du gamle Grantræ!“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Træet, „det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven; jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare fat i Vækten!“

„Hvor Du fortæller deilig!“ sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre smaa Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo mere det fortalte, desto tydeligere huffedede det selv Alt og syntes: „det var dog ganske morsomme Lieder! men de kan komme, de kan komme! Klumpe=Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae en Prindsesse“, og saa tænkte Grantræet paa saadant et lille, nydeligt Birketræ, der vorte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

„Hvem er Klumpe=Dumpe?“ spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræet hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Rotter; men de sagde at Historien var ikke morsom, og det bedrøvede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

„Kan De kun den ene Historie!“ spurgte Rotterne.

„Kun den ene!“ svarede Træet „den hørte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!“

„Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Flest og Tællelys? Ingen Episekammer=Historier?“

„Nei!“ sagde Træet.

„Ja, saa skal De have Tak!“ svarede Rotterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilfødsft ogsaa borte, og da sukke de Træet: „Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig de vevre Smaamuus og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! — men jeg skal huske at fornøje mig, naar jeg nu tages frem igjen!“

Men naar skete det? — Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumstere paa Loftet; Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de kastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trapperne hvor Dagen skinnede.

„Nu begynder Livet igjen!“ tænkte Træet, det følte den friske Luft, den første Solstraale, — og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa gesvindt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa meget at see rundtom. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Rækværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne fløi om og sagde: „qvirre=virre=vit, min Mand er kommen!“ men det var ikke Grantræet, de meente.

„Nu skal jeg leve!“ jublede det og bredte sine Grenene vidt ud; af, de vare alle visne og gule; det var i Krogen mellem Ukrud og Nelder, at det laae. Guldpapirs=Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klareste Solskin.

I Gaarden selv legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde dandsset om Træet og været saa glade ved det. Een af de mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

„See, hvad der sidder endnu paa det ælle, gamle Juletræ!“ sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae paa al den Blomster=Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom

i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Muus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe=Dumpe.

„Forbi! forbi!“ sagde det stakkels Træ. „Harde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!“

Dg Tjenestekarlen kom og huggede Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligst blusjede det op under den store Bryggerkedel; og det sultede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løb Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte „pis! paf!“ men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne skinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe=Dumpe, det eneste Eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle —, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med: forbi, forbi, og det blive alle Historier!

Guinedrengen.

Der var engang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget kjæft af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: „vil Du ha'e mig?“ men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt, der var hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det.

Nu skulle vi høre:

Paa Brindsens Faders Grav vorte der et Rosentræ, o saadant et deiligt Rosentræ; det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun een eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer, og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Brindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og blev saa sendt til hende.

Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Brindsessen gif og legede „komme Fremmede“, med sine Hofdamer; de besilte ikke Andet; og da hun saae de store Foderaler med Presenterne i, klappede hun i Hænderne af Glæde.

„Bare det var en lille Misjefat!“ sagde hun, — men saa kom den deilige Rose.

„Nei, hvor den er nydelig gjort!“ sagde alle Hofdamerne.

„Den er mere end nydelig!“ sagde Keiseren, „den er pæn!“

Men Brindsessen sølte paa den og saa var hun færdig at græde.

„Sy Papa!“ sagde hun, „den er ikke kunstig, den er virkelig!“

„Sy!“ sagde alle Hoffolkene, „den er virkelig!“

„Lad os nu først see, hvad der er i det andet Foderal, før vi blive vrede!“ meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deiligt, at man ligestrax ikke kunde sige noget Ondt mod den.

„Superbe! charmant!“ sagde Hofdamerne, for de snakkede Allesammen Fransk, den Eine værre end den Anden.

„Hvor den Bugl minder mig om hoiselig Keiserindens Spilledaase!“ sagde en gammel Cavaleer; „ak ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!“

„Ja!“ sagde Keiseren, og saa græd han, som et lille Barn

„Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!“ sagde Brindsessen.

„Jo, det er en virkelig Fugl!“ sagde de, som havde bragt den.

„Ja, lad saa den Fugl flyve“, sagde Brindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Brindsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte; han smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

„God Dag, Keiser!“ sagde han, „kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet.“

„Ja, her ere saa Mange, som søge!“ sagde Keiseren, „Men, lad mig see! — jeg trænger til Een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!“

Og saa blev Brindsen ansat som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt, lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive! men hele Dagen sad han og arbejdede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deilig og spillede den gamle Melodi:

„Ach, Du lieber Augustin,

Alles ist wak, wak, wak!“

men det Allerfinessigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte, hvad Mad der blev lavet i hver Skorfteen, der var i Byen; see, det var rigtignok noget Andet end en Rose.

Nu kom Brindsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun hørte Melodien, blev hun staaende og saae saa fornøjet ud; for hun kunde ogsaa spille: „Ach, du lieber Augustin,“ det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

„Det er jo den, jeg kan!“ sagde hun; „saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster.“

Dg saa maatte een af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods=Skoe paa. —

„Hvad vil Du have for den Gryde?“ sagde Hofdamen.

„Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!“ sagde Svinedrengen.

„Gud bevar' os!“ sagde Hofdamen.

„Ja, det kan ikke være mindre!“ sagde Svinedrengen.

„Naa, hvad siger han?“ spurgte Prindsessen.

„Det kan jeg virkelig ikke sige!“ sagde Hofdamen, „det er saa gruelt!“

„Saa kan Du hviffe!“ og saa hviffede hun.

„Han er jo uartig!“ sagde Prindsessen, og gif strax — men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa klang Bjælderne saa deilig:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist vak, vak, vak!“

„Hør“, sagde Prindsessen, „spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!“

„Nei Tak!“ sagde Svinedrengen, „ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden.“

„Hvor det er noget kjedeligt Noget!“ sagde Prindsessen, „men saa maae I staae for mig, at Ingen saaer det at see!“

Dg Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøielse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dansede og klappede i Hænderne.

„Vi veed hvem der skal have sød Suppe og Vandefage! vi veed hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!“

„Gøist interessant!“ sagde Overhovmesterinden.

„Ja, men hold reen Mund, for jeg er Keiserens Datter!“

„Gud bevar' os!“ sagde de Allesammen.

Svinedrengen, det vil sige Brindsen, men de vidste jo ikke Andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaae hen uden at han bestilte Noget, og saa gjorde han en Skralde, naar man svingede den rundt, klang alle de Balse, Hopsaer og Polkaer, man kjendte fra Verdens Skabelse.

„Men det er superbe!“ sagde Brindsessen, i det hun gif forbi, „jeg har aldrig hørt en deiligere Composition! hør! gaa ind og spørg ham, hvad det Instrument koster; men jeg kysser ikke!“

„Han vil have hundrede Kys af Brindsessen!“ sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

„Jeg troer han er gal!“ sagde Brindsessen, og saa gif hun; men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende. „Dian maa opmuntre Kunsten!“ sagde hun, „jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom igaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!“

„Ja, men vi ville saa nødig!“ sagde Hofdamerne.

„Det er Snak!“ sagde Brindsessen, „og naar jeg kan kysse ham, saa kan I ogsaa! huff paa, jeg giver Eder Kost og Ven!“ og saa maatte Hofdamen ind til ham igjen.

„Hundrede Kys af Brindsessen,“ sagde han, eller hver beholder sit!“

„Staae for!!!“ sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for og han kyskede da.

„Hvad kan det dog være for et Opløb dernede ved Svineskien!“ sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Dine og satte Brillerne paa. „Det er jo Hofdamerne, der ere paa Spil! jeg maa nok ned til dem!“ — og saa trak han sine Løfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Gille den! hvor han skyndte sig!

Saa snart han kom ned i Gaarden, gif han ganske sagte, og Hofdamerne havde saa meget at gjøre med at tælle Kysene, for at det kunde gaae ærligt til, at han ikke skulde faae for mange, men heller ikke for lidt, de mærkede slet ikke Keiseren. Han reiste sig paa Lærne.

„Hvad for Noget!“ sagde han, da han saae de kysedes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Loffel, lige i det Svinedrengen fik det ser og siirindstyvende Kys. „Heraus!“ sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Keiserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjæmte og Regnen skyllede ned.

„Ak, jeg elendige Menneffe!“ sagde Prindsessen, „havde jeg dog taget den deilige Prinds! ak, hvor jeg er ulykkelig!“

Og Svinedrengen gif bag ved et Træ, tørrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de slygge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsedragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det.

„Jeg er kommet til at foragte Dig, Du!“ sagde han. „Du vilde ikke have en ærlig Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og Rattergalen, men Svinedrengen kunde Du kysse for et Spilleværk! nu kan Du have det saa godt! —“

Og saa gif han ind i sit Kongerige, lukkede Døren i og slog Slaa for, saa kunde hun rigtignok staae udenfor og slynge

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist wack, wack, wack!“

Kjærestefolkene.

Toppen og Bolden laae i Skuffe sammen mellem andet Legetoi, og saa sagde Toppen til Bolden: „Skulle vi ikke være Kjærestefolk, siden vi dog ligge i Skuffe sammen!“ — men Bolden, der var shyet af Saffian, og bildte sig ligesaa meget ind, som en sin Frøken, vilde ikke svare paa saadant Noget.

Næste Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetoiet, han malede Toppen over med Rødt og Gult, og slog et Messings-Som midt i den; det saae just prægtigt ud, naar Toppen snurrede rundt.

„See paa mig!“ sagde den til Bolden. „Hvad siger De nu? skulle vi saa ikke være Kjærestefolk, vi passe saa godt sammen, De springer og jeg danser! Iykkeligere end vi Lo kunne Ingen blive!“

„Saa, troer De det!“ sagde Bolden, „De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians-Løsler, og at jeg har en Brox i Livet!“

„Ja, men jeg er af Mahognitrå!“ sagde Toppen, „og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøielse!“

„Ja, kan jeg stole paa det!“ sagde Bolden.

„Gid jeg aldrig faae Bidst, om jeg lyver!“ svarede Toppen.

„De taler meget godt for Dem!“ sagde Bolden, „men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv forlovet med en Svale! hver Gang jeg gaaer til Veirs, stikker den Hovedet ud af Neden og siger! „vil De? vil De?“ og nu har jeg indvortes sagt Ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!“

„Ja, det skal stort hjælpe!“ sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden taget frem; Toppen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde tilsidst flet ikke sene den; hver Gang kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Kængsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

„Jeg veed nok, hvor den er!“ sukke Toppen, „den er i Svalereden og er gift med Svalen!“

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desmere indtaget blev han i Bolden; just fordi han ikke kunde saae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde taget en Anden, det var det aparte ved det; og Toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tanken blev kjønnere og kjønnere. Saaledes gif mange Nar — — og saa var det en gammel Kjærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men saa blev den en Dag heel og holden forghldt; aldrig havde den seet saa deilig ud; den var nu en Guldtop og sprang, saa det snurrede efter. Jo, det var Noget! men med eet sprang den for høit og — borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i Kjælderen, den var dog ikke at finde.

— — Hvor var den?

Den var sprunget i Skarnfierdingen, hvor der laae alle Slags, Kaalstokke, Feieskarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

„Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan snart Forghlningen gaae af mig! og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommet imellem!“ og saa stævede den til en lang Kaalstok, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der saae ud som et gammelt Uble; — men det var intet Uble, det var en gammel

Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og som Vandet havde sivet igjennem.

„Gudskee Lov, der kommer dog een af Gns Rige, som man kan tale med!“ sagde Bolden og betragtede den forghyldte Top. „Jeg er egentlig af Saffian, sivet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det skulde Ingen see paa mig! jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!“

Men Toppen sagde ikke Noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom Tjenestepigen og vilde vende Tjerdingen: „heisa, der er Guldtoppen!“ sagde hun.

Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Vre, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnstjerdingen.

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke, nye Klæder, at han gav alle sine Benge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Comedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjøle for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Klædeflabet!“ —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud for at være Bøvere og sagde, at de forstod at væve det deiligste Løi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstret var noget usædvanligt Smukt, men de Klæder, som bleve syede af Løiet, havde den forunderlige Egenskab at de bleve usynlige for ethvert Menneſke, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder,“ tænkte Keiseren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede de have; jeg kan kjende de Kloge fra de Dumme! ja det Løi maa strax væves til mig!“ og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbeide.

De satte ogsaa to Bøverstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det mindste paa Bøven. Rask væk forlangte de den fineste Silke, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen Bøse og arbeidede med de tomme Bøve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Løiet!“ tænkte Keiseren, men han var ordentligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at Den, som var dum, eller slet påsede til sit Embede, ikke kunde see det, nu troede han nok, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende Nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Menneſter i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Løiet havde, og Alle vare begjærlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Naboe var.

„Jeg vil sende min gamle, ærlige Minister hen til Bøverne!“ tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Løiet tager sig ud, for han har Forstand, og Ingen påsfer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle, stikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragerere sad og arbejdede med de tomme Bæve. „Gud bevar' os!“ tænkte den gamle Minister og spillede Dinene op! „jeg kan jo ikke see Noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragererne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Bæv, og den stakkels gamle Minister blev ved at spille Dinene op, men han kunde ikke see Noget, for der var ingen Ting. „Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum! Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Menneſker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede? Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan see Tøiet!“

„Naa, De siger ikke Noget om det!“ sagde den Ene, som vævede!

„O, det er nydeligt! ganske allerfjæreste!“ sagde den gamle Minister og saae igjennem sine Brilller, „dette Mønster og disse Farver! — ja, jeg skal sige Keiseren, at det behager mig særdeles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Væverne, og nu nævuede de Farverne ved Navn og det selsomme Mønster. Den gamle Minister hørte godt efter, for at han kunde sige det Samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Nu forlangte Bedragererne flere Benge, mere Silke og Guld, det skulde de bruge til Vævning. De stak Alt i deres egne Lommer, paa Væven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Bæv.

Keiseren sendte snart igjen en anden stikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Vævningen, og om Tøiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom Ministeren, han saae og saae, men da der ikke var Noget uden de tomme Bæve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Tøi!“ sagde begge Be-

dragerne og viste og forklarede det deilige Mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Tøiet, han ikke saa, og forsikkrede dem sin Glæde over de kjønne Couleurer og det deilige Mønster. „Sa det er ganske allerkjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Menneker i Byen talte om det prægtige Tøi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Væven. Med en heel Skare af udsøgte Mænd, mellem hvilken de to gamle stikkelige Embedsmænd, vare, som før havde været der, gik han hen til begge de listige Bedragerere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl og Traad.

„Sa er det ikke magnifique!“ sagde begge de stikkelige Embedsmænd. „Vil Deres Majestæt see, hvilket Mønster, hvilke Farver!“ og saa pegede de paa den tomme Væv, thi de troede, de Andre vistnok kunde see Tøiet.

„Hvad for Noget!“ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen Ting! det er jo forførdeligt, er jeg dum? Duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det skrækkeligste, som kunde arrivere mig!“ „O det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Væv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Følget, han havde med sig, saa og saa, men fik ikke mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren: „o, det er meget smukt!“ og de raadede ham at tage i Klæder dette nye, prægtige Tøi første Gang, ved den store Procession, som forestod. „Det er magnifique! nysjeligt, excellent!“ gik det fra Mund til Mund, og man var Allesammen saa inderligt fornøiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Vævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag, Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over ferten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som om de toge Løiet af Bøven, de klippede i Luften med store Saxe, de syede med Syenaal uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen og begge Bedragerne løstede den ene Arm i Veiret ligesom om de holdt Noget og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjølen! her Kappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke Noget.

„Wil nu Deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage Deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give Dem de nye paa, herhenne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og de toge ham om Livet og de ligesom bandt Noget fast, det var Slæbet, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

„Gud hvor det klæder godt! hvor det sidder deiligt!“ sagde de Allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Udenfor staae de med Thronhimlen, som skal bæres over Deres Majestæt i Processionen!“ sagde Overceremonimesteren.

„Ja jeg er jo istand!“ sagde Keiseren. „Sidder det ikke godt?“ Og saa vendte han sig nok engang for Speilet! for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, samlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom om de toge Slæbet op; de

gif og holdt i Luften, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingen Ting kunde see.

Dg saa gif Keiseren i Processjonen under den heilige Thronhimmel og alle Menneſter paa Gaden og i Vinduerne ſagde: „Gud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløſe! hvilket heiligt Slæb han har paa Kjolen! hvor det ſidder velsignet!“ Ingen vilde lade sig mærke med, at han Intet ſaae, for ſaa havde han jo ikke duet i ſit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiserens Klæder havde gjort ſaadan Lykke.

„Men han har jo ikke Noget paa!“ ſagde et lille Barn. „Herre Gud, hør den Uſkyldiges Roſt!“ ſagde Faderen; og den Ene hviſtede til den Anden, hvad Barnet ſagde.

„Han har ikke Noget paa, er der et lille Barn, der ſiger, han har ikke noget paa!“

„Han har jo ikke Noget paa!“ raabte tilſidſt hele Folket. Dg det krøb i Keiseren, thi han ſyntes, de havde Ret, men han tænkte ſom ſaa: „nu maa jeg holde Processjonen ud.“ Dg ſaa holdt han ſig endnu ſtoltere, og Kammerherrerne gif og bar paa Slæbet, ſom der ſlet ikke var.

Hyldemoer.

Der var engang en lille Dreng, der var forkjølet; han havde gaaet og ſaaet vaade Fødder, Ingen kunde begribe, hvor han havde ſaaet dem fra, thi det var ganſke tørt Veir. Nu klædte hans Moder ham af, bragte ham i Seng og lod Theemaſkinen komme ind, for at lave ham en god Kop Hyldethee, for det varmer! I det ſamme kom ind ad Døren den gamle, morſomme

Mand, som boede øverst oppe i Huset og levede saa alene, for han havde hverken Kone eller Børn, men holdt saa meget af alle Børn og vidste at fortælle saa mange Eventyr og Historier, at det var en Lyst.

„Nu drikker Du din Thee!“ sagde Moderen, „maaskee faaer Du saa et Eventyr.“

„Ja, naar man bare kunde noget nyt!“ sagde den gamle Mand og nikkede saa mildt. „Men hvor har den Lille faaet de vaade Fødder?“ spurgte han.

„Ja, hvor har han det!“ sagde Moderen, „det kan der Ingen begribe.“

„Faaer jeg et Eventyr?“ spurgte Drengen.

„Ja, kan Du sige mig temmelig nøiagtigt, for det maa jeg først vide, hvor dyb er Rødestenen omme i den lille Gade, hvor Du gaaer i Skole.“

„Altkurat til midt paa Skafterne,“ sagde Drengen, „men saa maa jeg gaae i det dybe Hul!“

„See derfra have vi de vaade Fødder!“ sagde den Gamle. „Nu skulde jeg rigtignok fortælle et Eventyr, men jeg kan ingen flere!“

„De kan lave et lige strax!“ sagde den lille Dreng. „Moder siger, at Alt hvad De seer paa, kan blive et Eventyr, og Alt hvad De rører ved, kan De faae en Historie af!“

„Ja, men de Eventyr og Historier due ikke! nei, de rigtige, de komme af sig selv, de banke mig paa Panden og sige: her er jeg!“

„Banker det ikke snart?“ spurgte den lille Dreng, og Moderen loe, kom Hyldethee paa Potten og skjænkede kogende Vand over.

„Fortæl! fortæl!“

„Ja, naar der vilde komme et Eventyr af sig selv, men saadant et er fornemt, det kommer kun naar det selv har Lyst —!

stop!" jagde han lige med Et. „Der har vi det! pas paa, nu er der et paa Theepotten!"

Dg den lille Dreng saae hen til Theepotten, Laaget havde sig meer og meer, og Hyldeblomsterne kom frem saa friske og hvide, de skjode store og lange Grene, selv ud af Tuden bredte de sig til alle Sider og bleve større og større, det var den deiligste Hyldebuss, et heelt Træ, det ragede ind i Sengen og skjød Gardinerne til Side; nei, hvor det blomstrede og duftede! og midt i Træet sad en gammel, venlig Kone med en underlig Kjole paa, den var ganske grøn, ligesom Hyldeetræets Blade og besat med store, hvide Hyldeblomster, man kunde ikke strax see, om det var Loi eller levende Grønt og Blomster.

„Hvad hedder den Kone!" spurgte den lille Dreng.

„Ja, disse Romere og Grækere," sagde den gamle Mand, „de kaldte hende en Dryade, men det forstaae vi ikke; ude i Nyboder have de et bedre Navn til hende, der kaldes hun „Hylde-moer", og det er nu hende, Du skal passe paa; hør bare efter, og see paa det deilige Hylde-træ:"

„Netop saadant et stort, blomstrende Træ staaer der ude i Nyboder! det vorede henne i Krogen i en lille, fattig Gaard; under dette Træ sad en Eftermiddag, i det deiligste Solskin, to gamle Folk, det var en gammel, gammel Sømand og hans gamle, gamle Kone, de vare Oldeforældre og skulde snart holde deres Guldbryllup, men de kunde ikke rigtig huske Datoen, og Hyldemoer sad i Træet og saae saa fornøiet ud, ligesom her. „Jeg veed nok, naar det er Guldbryllup!" sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle Dage."

„Ja, kan Du huske", sagde den gamle Sømand, „dengang vi vare ganske smaa Unger og løb og legede, det var netop i den samme Gaard, hvor vi nu sidde, og vi stak Vinde i Jorden og gjorde en Have."

„Ja," sagde den gamle Kone, „det husker jeg godt! og vi

vandede Pindene, og een af dem var en Hyldepind, den satte Rod, skjød grønne Skud og er nu blevet til det store Træ, vi gamle Mennesker sidde under."

"Ja vist!" sagde han, "derhenne i Krogen stod en Vandballe, der flød mit Hartøi, jeg havde selv skaaret det, hvor det kunde seile! men jeg kom rigtignok snart anderledes ud at seile!"

"Ja, men først gif vi i Skole og lærte Noget!" sagde hun, "og saa bleve vi confirmerede; vi grød begge To, men om Eftermiddagen gif vi Haand i Haand op paa Rundetaarn og faae ud i Verden over Kjøbenhavn og Vandet! saa gif vi paa Frederiksberg, hvor Kongen og Dronningen i deres prægtige Baade seilede om i Kanalerne."

"Men jeg kom rigtignok anderledes til at seile, og det i mange Aar, langt bort paa de store Reiser!"

"Ja, jeg grød tidt for Dig!" sagde hun, "jeg troede, Du var død og borte og skulde ligge og pjanke dernede i det tykke Vand! mangen Nat stod jeg op og saae om Fløien dreiede sig; ja den dreiede sig nok, men Du kom ikke! jeg husker saa tydelig, hvorledes det skyllede ned en Dag, Skraldemanden kom udenfor hvor jeg tjente, jeg kom ned med Fjerdingen og blev staaende ved Døren; — hvor det var et fælt Veir; og ligesom jeg stod der, var Postbudet ved Siden af mig og gav mig et Brev; det var fra Dig; ja hvor det havde reist om! jeg soer lige i det og læste; jeg loe og jeg grød; jeg var saa glad! der stod, at Du var i de varme Lande, hvor Kaffebonnerne groe! hvor det maa være et velsignet Land! Du fortalte saa meget, og jeg saae det Allsammen, mens Regnen skyllede ned, og jeg stod med Fjerdingen. I det samme var der Een, som tog mig om Livet — —!"

"— Ja, men Du gav ham et godt Slag paa Dret, saa det kladskede efter."

"Jeg vidste jo ikke, at det var Dig! Du var kommet ligesaa

tidligt som dit Brev; og Du var saa fjøn; — det er Du da endnu, Du havde et langt, guult Silkelommelørflæde i Lommen og en blank Hat paa; Du var saa fin. Gud hvor det dog var et Veir, og hvor Gaden saae ud!"

"Saa bleve vi gifte!" sagde han, "huffer Du? og-saa da vi fik den første lille Dreng og saa Marie og Niels og Peter og Hans Christian!"

"Ja, og hvor de Allesammen ere vorede op og blevne stikkelige Mennesker, hvem Alle holde af!"

"Og deres Børn igjen, de have saaet Smaa!" sagde den gamle Matros; "ja det er Børnebørnsbørn, der er Krummer i! — det var jo dog, synes mig, paa denne Tid af Aaret vi holdt Bryllup —!"

"Ja, just i Dag er det Guldbryllupsdagen!" sagde Hylde-
moer og stak Hovedet lige ind imellem de to Gamle, og de troede, at det var Nabokonen, der nikkede; de saae paa hinanden og holdt hinanden i Hænderne; lidt efter kom Børn og Børne-
børn; de vidste godt, at det var Guldbryllupsdagen, de havde allerede imorges gratuleret, men det var glemt af de Gamle, medens de huffede saa godt Alt, hvad der var skeet for mange Aar tilbage; og Hylde træet dustede saa stærkt og Solen, som var ved at gaae ned, skinnede de to Gamle lige ind i Ansigtet; de saae begge To saa rødmsjede ud, og den mindste af Børne-
børnene dansede rundt om dem og raabte nok saa lykkelig, at i Aften skulde der være rigtig Stads, de skulde have varme Kar-
tøfler; og Hylde moer nikkede i Træet og raabte Hurra med alle de Andre. —

— "Men det var jo intet Eventyr!" sagde den lille Dreng, som hørte det fortælle.

"Ja det maa Du forstaae!" sagde han, som fortalte, "men lad os spørge Hylde moer!"

"Det var intet Eventyr," sagde Hylde moer, "men nu

kommer det! Ud af det Virkelige vorer just det forunderligste Eventyr; ellers kunde jo min deilige Hyldebust ikke være sprunget ud af Theepotten;" og saa tog hun den lille Dreng ud af Sengen, lagde ham ved sit Bryst, og Hyldegrenene, fulde af Blomster, sloge sammen omkring dem, de sad som i det tætteste Lysthuus, og det sloi med dem igjennem Luften, det var saa mageløst deiligt. Hyldemoer var med eet blevet en ung, nydelig Pige, men Kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede Løi, som Hyldemoer havde baaret; paa Brystet havde hun en virkelig Hyldeblomst, og om sit gule, krøllede Haar en heel Krands af Hyldeblomster; hendes Dine vare saa store, saa blaa, o, hun var saa velsignet at see paa! hun og Drengen kysfædes, og saa vare de i lige Alder og af lige Lyst.

De gik Haand i Haand ud af Lovhytten og stode nu i Hjemmets smukke Blomsterhave; ved den friske Græsplet var Faderens Stok toiret til en Vind; for de Smaa var der Liv i Stokken; saasnart de satte sig strævs over den, forvandlede sig den blanke Knap til et prægtigt vrinsfende Hoved, den lange, sorte Manke slagrede, fire slanke, stærke Been stjød ud; Dyret var stærkt og væligt; i Gallop foer de rundt om Græspletten; husja! — "Nu ride vi mange Mile bort!" sagde Drengen; "vi ride til Herregaarden, hvor vi vare ifjor!" og de red og red Græspletten rundt; og altid raabte den lille Pige, der, som vi veed, var ingen anden end Hyldemoer: "Nu ere vi paa Landet! seer Du Bondens Huus med den store Bagerovn, der synes et kæmpe stort Ege i Muren ud mod Veien; Hylde træet holder sine Grene hen over den, og Hanen gaaer og straber for Hønsene, see, hvor den bryster sig! — nu ere vi ved Kirken! den ligger høit paa Bakken mellem de store Egetræer, hvoraf det ene er halvt gaaet ud! — Nu ere vi ved Smedien, hvor Ilden brænder, og de halvnøgne Mænd slaae med Hammeren, saa Gnisterne flyve vidtomkring. Afsted, afsted til den

prægtige Herregaard!" og Alt, hvad den lille Pige, der sad bag paa Stofken, sagde, det fløi ogsaa forbi; Drengen saae det, og dog kom de kun Græspletten rundt. Saa legede de i Sidegangen og ridsede i Jorden en lille Have, og hun tog Hyldeblomsten af sit Haar, plantede den, og den vorte affurat ligesom det var skeet for de gamle Folk i Nyboder dengang de vare Smaa, og som der tidligere er fortalt om. De gif Haand i Haand, ligesom de gamle Folk havde gjort det som Børn, men ikke op paa det runde Taarn, eller til Frederiksberg Have, nei, den lille Pige tog Drengen om Livet, og saa fløi de vidt omkring i hele Danmark, og det var Vaar og det blev Sommer, og det var Høst og det blev Winter, og tusinde Billeder affpeilede sig i Drengens Dine og Hjerte, og altid sang den lille Pige for ham: „det vil Du aldrig glemme!" og paa den hele Flugt dustede Hylde træet saa sødt og saa deilig; han mærkede vel Roserne og de friske Bøge, men Hylde træet dustede endnu mere forunderligt, thi dets Blomster hang ved den lille Piges Hjerte og til det heldede han i Flugten tidt sit Hoved.

„Her er deilig i Vaaren!" sagde den unge Pige, og de stode i den nye udprungne Bøgeskov, hvor den grønne Bukkar dustede for deres Fødder, og de blegroede Anemoner saae saa deilige ud i det Grønne. „D, var det altid Vaar i den dustende danske Bøgeskov!"

„Her er deilig i Sommeren!" sagde hun, og de foer forbi gamle Herregaarde fra Middelalderen, hvor de røde Mure og taffede Gavle spillede sig i Canalerne, hvor Svanerne svømmede og ligede op i de gamle, fjolige Alleer. Paa Marken bølgede Kornet, ligesom det var en Sø, Grøfterne stode med røde og gule Blomster, Gjerderne med vild Humle og blomstrende Convolvuli; og om Aftenen steg Maanen rund og stor, Høstakken paa Engene dustede saa sødt. „Det glemmes aldrig!"

„Her er deiligt i Efteraaret!“ sagde den lille Pige, og Luften blev dobbelt saa høi og blaa, Skoven fik de deiligste Couleurer af Rødt, Guldt og Grønt, Jagthundene foer affted, hele Skarer Buglevildt fløi strigende henover Kæmpehøien, hvor Bromberranken hang om de gamle Stene; Havet var fortblaat med hvide Seilere og i Løen sad gamle Koner, Piger og Børn og pillede Humle i et stort Kar; de Unge sang Viser, men de Gamle fortalte Eventyr om Nisser og Trolde. Bedre kunde der ikke være! „Her er deiligt i Vinteren!“ sagde den lille Pige, og alle Træer stode med Riiimfrost, de saae ud som hvide Koraller, Sneen knirkede under Fødderne, som om man altid havde nye Støvler paa, og fra Himlen faldt det ene Stjerneflud efter det andet. I Stuen tændtes Juletræet, der var Præsenter og godt Humeur; paa Landet klang Violon i Bondens Stue, Ublestiver fløi i Grams; selv det fattigste Barn sagde: „Det er dog deiligt om Vinteren!“

Ja, det var deiligt: og den lille Pige viste Alting til Drengen, og altid duftede Hylde træet og altid vaiede det røde Flag med det hvide Kors, Flaget, hvorunder den gamle Sømand i Nyboder havde seilet! — og Drengen blev Knøs, og han skulde ud i den vide Verden, langveis bort til de varme Lande, hvor Kaffeen groer; men i Affteden tog den lille Pige en Hylde blomst af sit Bryst, gav ham den at gemme og den blev lagt i Psalmebogen, og altid i fremmed Land, naar han aabnede Bogen, var det just paa det Sted, hvor Erindringsblomsten laae, og jo mere han saae paa den, des friskere blev den; han ligesom solte en Duft fra de danske Skove, og tydeligt saae han mellem Blomsterbladene den lille Pige titte frem med sine klare, blaa Dine, og hvistede da: „her er deiligt i Vaar, i Sommer, i Høst og Vinter!“ og hundrede Billeder glede gjennem hans Tanker.

Saaledes gif mange Aar, og han var nu en gammel

Mand og sad med sin gamle Kone under et blomstrende Træ; de holdt hinanden i Hænderne, ligesom Oldefader og Oldemoder gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle Dage, og om Guldbrylluppet; den lille Pige med de blaa Dine og med Hyldeblomsterne i Haaret sad oppe i Træet, nikkede til dem begge To, og sagde: „i Dag er det Guldbryllupsdag!“ og saa tog hun to Blomster af sin Krands, kysede paa dem, og de skinnede først som Sølv, saa som Guld, og da hun lagde dem paa de gamle Folks Hoveder, blev hver Blomst til en Guldkrone; der sad de begge To, som en Konge og en Dronning, under det duftende Træ, der ganske og aldeles saae ud som et Hylde træ, og han fortalte sin gamle Kone Historien om Hylde moer, saaledes som den var fortalt ham, da han var en lille Dreng, og de syntes begge To, at der var saa meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

„Ja, saadan er det!“ sagde den lille Pige i Træet, „Nogle kalde mig Hylde moer, Andre kalde mig Dryade, men egentlig hedder jeg Grindring, det er mig, der sidder i Træet, som vorer og vorer, jeg kan hufte, jeg kan fortælle! Lad mig see, om Du har din Blomst endnu!“

Og den gamle Mand aabnede sin Psalmebog, der laae Hyldeblomsten, saa frisk, som den nylig var lagt deri, og Grindringen nikkede, og de to Gamle med Guldkrone paa sad i den røde Aftensol; de lukkede Dinene; og — og —! ja saa var Eventyret ude!

Den lille Dreng laae i sin Seng, han vidste ikke om han havde drømt, eller om han havde hørt det fortælle; Theepotten stod paa Bordet, men der vorte intet Hylde træ ud af den, og den gamle Mand, som havde fortalt, var lige ved at gaae ud ad Døren, og det gjorde han.

„Hvor det var deilig!“ sagde den lille Dreng. „Moder, jeg har været i de varme Lande!“

„Ja, det troer jeg nok!“ sagde Moderen, „naar man faaer to svingende Kopper Gyldethee til Livs, saa kommer man nok til de varme Lande!“ — og hun dækkede godt til om ham, at han ikke skulde forkjole sig. „Du har nok sovet, mens jeg sad og skjændtes med ham, om det var en Historie eller et Eventyr!“

„Og hvor er Gyldemoer?“ spurgte Drengen.

„Hun er paa Theepotten!“ sagde Moderen, „og der kan hun blive!“

Elverhøi.

Der løb saa vims nogle Fiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Fiirbenes Sproget.

„Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!“ sagde den ene Fiirbeen, „jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Dine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!“

„Der er Noget paa Færde derinde!“ sagde den anden Fiirbeen, „Høien lade de staae paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig luftet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er Noget paa Færde!“

„Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab,“ sagde den tredie Fiirbeen, „Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Bygtemæn-

dene ere sagte til for at gjøre Fakkeltog som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin!"

"Hvem kan dog de Fremmede være!" sagde alle Hvirbenene. "Hvad mon der er paa Jærde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!"

Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Huusholderke, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerter paa Panden. Benene gif saa sünke paa hende! trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

"De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!" sagde hun, "men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelsene! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi-sornemme Fremmede, Troldfolk der have Noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!"

"Hvem skal inviteres?" spurgte Natravnen.

"Ja, til det store Val kan Alverden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvn eller gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelses med. Havmanden og hans Døttre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Torre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget Vedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Troldte af første Klasse med Hale, Lamanden og Nisserne maae vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore

Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Vifter!" —

„Bra!" sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langshawl vævet af Laage og Maanestriin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vasket med Maanestriin og Væggene vare gnedne med Heresedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børne-fingere i og Salater af Baddehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Ol fra Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderens, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Dure-Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Dure-Griffel! I Sovestuen hang de Gardiner op, og heftede dem fast med Snogespøt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

„Nu skal her ryges med Krølhaar og Svineborster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle Elverpige.

„Søde Fader!" sagde den mindste af Døttrene, „faaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?"

„Naa da!" sagde han, „saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! To blive vist gifte bort. Trolde-Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Kampesteen, og et Guldbænk, som er bedre end man troer, kommer herved med sine to Dreng, de skulle søge sig en Kone ud; Trolde-Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var

en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Skridt, som man siger! O, hvor jeg længes efter den norske Trolde-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uorne, fjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive gjemte. Lad mig see at I sætte Skik paa dem!"

"Og naar komme de?" spurgte den ene Datter.

"Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen.

"De reise oeconomisk! De komme herved med Skibslæilighed. Jeg vilde, at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle holder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

"De komme! de komme!" raabte de.

"Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maaneskinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løstede paa Langshawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trolde-Gubben fra Dovre, med Krone af hærbede Iistappe og polerede Grantogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønnen derimod gik barhalsket og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

"Er det en Høi?" spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. "Det kalde vi oppe i Norge et Hul!"

"Gutter!" sagde den Gamle. "Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Næse i Hovedet!"

Det Æneste der undrede dem herved, sagde de, var at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

"Skab Jer nu ikke!" sagde den Gamle, "man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!"

Og saa gik de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var flint Selvskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste

sammen, og nydelig og net var der indrettet for Enhver. Havfolkene sad til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordstik uden de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting flødte dem!

„Fødderne af Fadet!“ sagde den gamle Trolde, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Kommen, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dobre-Trolde, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deilig om de stolte norske Fjelde, og om Fossjer, der styrtede skumhyvde ned, med et Bulder som Jordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laren der sprang op mod de styrte Vand, naar Nøkken spillede paa Guldharpa. Han fortalte om de skinnende Winternætter, naar Kanehjælberne klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Is, der var saa gjennemsigtig, at de saae Fiskene blive hange under deres Fødder. So han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Saugmøllerne gif, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; husja! lige med Gæt gav Trolde-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smadst, det var et ordenligt Kys, og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det flødte dem godt, saa kom Kunst-dandsen eller som det kaldtes: „at træde udenfor Dandsen“, hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gif imellem hinanden ligesom Saugspaaner, og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

„Prrrrr!“ sagde Trolde-Gubben, „det er Commerens med

Beentøjet! Men hvad kan de mere end dansje, strække Been og gjøre Hvirvelvind?"

"Det skal Du faae at vide!" sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maanestjerner, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Bind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Trolde-Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke, at hans Dreng holdt af den.

Den Anden kunde gaae ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Troldefolk ikke.

Den Tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus, og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Urme.

"Hun bliver en god Huusmoder!" sagde Trolde-Gubben, og saa kinkede han med Dinene, for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldhårpe at spille paa, og da hun slog paa den første Stræng, loftede Alle det venstre Been, for Troldefolk er keitbenede, og da hun slog den anden Stræng, maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

"Det er et farligt Fruentimmer!" sagde Trolde-Gubben, men begge Sønerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

"Og hvad kan den næste Datter!" spurgte Trolde-Gubben.

"Jeg har lært at holde af de Norske!" sagde hun, "og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!"

Men den mindste af Søstrene hvistede til Trolde-Gubben: "Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun derop, for hun er saa bange for at forgaae."

„Ho, ho!“ sagde Trolde-Gubben, „slap det derud. Men hvad kan den Syvende og Sidste?“

„Den Sjette kommer før den Syvende!“ sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

„Jeg kan kun sige Folk Sandhed!“ sagde hun, „mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sje paa mit Liigtøi!“

Nu kom den Syvende og Sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

„Her er alle mine fem Fingre!“ sagde Trolde-Gubben, „fortæl mig et om hver!“

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trolde-Gubben, „hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!“

Og Ellepigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og om lille Peer Spillemand!

„Dem skulde vi høre til Vinter!“ sagde Trolde-Gubben, „og om Granen skulde vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! — og saa skulde vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skænket mig et Par Stykker! og naar vi saa sidde, saa komme Garboen og gjør Bisst, han synger Dig alle Søterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laren vil springe i Fossen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja, Du kan troe der er godt i det fjære, gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?“

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Lygtemændene ud, der kom saa stikkeligt og vilde gjøre Fakkeltog.

„Er det at soite om!“ sagde Trolde-Gubben, „nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!“

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, gifte sig det havde de ingen Lyst til. — Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Neglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trolde-Gubben dansede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

„Nu galler Hanen!“ sagde den gamle Elverpige, som holdt Huus. „Nu maae vi lukke Vinduesfudderne at ikke Solen brænder os inde!“

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fjirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

„O hvor jeg godt kunde lide den norffe Trolde-Gubbe!“

„Jeg holder mere af Drengene!“ sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

Sneedronningen.

Et Eventyr i syv Historier.

Første Historie,

der handler om Speilet og Stumperne.

See saa! nu begynde vi. Naar vi ere ved Enden af Historien, veed vi mere, end vi nu vide, for det var en ond Trolde; det var een af de allerværste, det var „Dævelen“. Een Dag var han i et rigtigt godt Humeur, thi han havde gjort et Speil, der havde den Egenskab, at alt Godt og Smukt, som spillede sig

deri, svandt der sammen til næsten Jngenting, men hvad der ikke duede og tog sig ilde ud, det traadte ret frem og blev endnu værre. De deiligste Landstaber saae ud deri som kogt Spinat, og de bedste Menneſter bleve alle eller stode paa Hovedet uden Mave, Ansigterne bleve saa fordreiede, at de vare ikke til at kjende, og havde man en Fregne, saa kunde man være saa vis paa, at den løb ud over Næse og Mund. Det var udmærket morsomt, sagde „Dævelen.“ Gik der nu en god, from Tanke gennem et Menneſte, da kom der et Griin i Speilet, saa Trold-djævelen maatte lee af sin kunstige Dvfindelse. Alle de som gik i Trold=Skole, for han holdt Trold=Skole, de fortalte rundt om, at der var skeet et Mirakel; nu kunde man først see, meente de, hvorledes Verden og Menneſkene rigtigt saae ud. De løb omkring med Speilet, og tilslidst var der ikke et Land eller et Menneſte, uden at det havde været fordreiet deri. Nu vilde de ogsaa flyve op mod Himlen selv for at gjøre Nar af Englene og „vor Herre.“ Jo høiere de fløi med Speilet, des stærkere grinede det, de kunde neppe holde fast paa det; høiere og høiere fløi de, nærmere Gud og Englene; da zittrede Speilet saa frygteligt i sit Griin, at det foer dem ud af Hænderne og styrte ned mod Jorden, hvor det gik i hundrede Millioner, Billioner og endnu flere Stykker, og da just gjorde det megen større Ulykke end før; thi nogle Stykker vare knap saa store som et Sandkorn, og disse fløi rundt om i den vide Verden, og hvor de kom Folk i Dine, der bleve de siddende, og da saae de Menneſter Altting forkeert, eller havde kun Dine for hvad der var galt ved en Ting, thi hvert lille Speilgran havde beholdt samme Kræfter, som det hele Speil havde; nogle Menneſter fik endogsaa en lille Speilstump ind i Hjertet, og saa var det ganske gruelt, det Hjerter blev ligesom en Klump Is. Nogle Speilstykker vare saa store, at de bleve brugte til Rudeglas, men gennem den Rude var det ikke værd at see sine Venner; andre Stykker kom i Brillen,

og saa gif det daarligt, naar Folk toge de Brillen paa for ret at see og være rejsfærdige; den Onde loe, saa hans Mave revnede, og det kildrede ham saa deiligt. Men ude fløi endnu smaa Glasstumper om i Luften. Nu skulle vi høre!

Anden Historie.

En lille Dreng og en lille Pige.

Inde i den store By, hvor der ere saa mange Huse og Mennesker, saa at der ikke bliver Plads nok til, at alle Folk kunne faae en lille Have, og hvor derfor de fleste maae lade sig nøie med Blomster i Urtepotter, der var dog to fattige Børn som havde en Have noget større end en Urtepotte. De vare ikke Broder og Søster, men de holdt ligesaa meget af hinanden, som om de vare det. Forældrene boede lige op til hinanden; de boede paa to Tagkamre; der, hvor Taget fra det ene Nabo-huus stødte op til det andet og Vandrenden gik langs med Tagfjæggene, der vendte fra hvert Huus et lille Vindue ud; man behøvede kun at skræve over Renden, saa kunde man komme fra det ene Vindue til det andet.

Forældrene havde udenfor hver en stor Trækasse, og i den vorte Rjoffenurter, som de brugte, og et lille Rosentræ; der var eet i hver Kasse, det vorte saa velsignet. Nu fandt Forældrene paa at stille Kasserne saaledes tværs over Renden, at de næsten naaede fra det ene Vindue til det andet og saae ganske livagtig ud som to Blomster-Bolde. Græterankerne hang ned over Kasserne, og Rosentræerne skjede lange Grene, snoede sig om Vinduerne, høiede sig imod hinanden: det var næsten som en Gresport af Grønt og af Blomster. Da Kasserne vare meget høie, og Børnene vidste, at de ikke der maatte frygte op, saa fik de tidt Lov hver at stige ud til hinanden, sidde paa deres smaa Skamler under Roserne, og der legede de nu saa prægtigt.

Om Vinteren var jo den Fornoielse forbi. Vinduerne vare tidt ganske tilfrosne, men saa varmede de Kobberfillinger paa Kaffelovnen, lagde den hede Skilling paa den frosne Nude, og saa blev der et deiligt Kighul, saa rundt, saa rundt; bag ved tittede et velsignet mildt Die, eet fra hvert Vindue; det var den lille Dreng og den lille Pige. Han hed Kay og hun hed Gerda. Om Sommeren kunde de i eet Spring komme til hinanden, om Vinteren maatte de først de mange Trapper ned og de mange Trapper op; ude fygde Sneen.

„Det er de hvide Bier, som sværme!“ sagde den gamle Bedstemoder.

„Har de ogsaa en Vidronning?“ spurgte den lille Dreng, for han vidste, at imellem de virkelige Bier er der saadan een.

„Det har de!“ sagde Bedstemoderen. „Hun flyver der, hvor de sværme tættest! hun er størst af dem alle, og aldrig bliver hun stille paa Jorden, hun flyver op igjen i den sorte Sky. Mangen Vinternat flyver hun igjennem Byens Gader og kiger ind af Vinduerne, og da fryse de saa underligt, ligesom med Blomster.“

„Ja, det har jeg seet!“ sagde begge Børnene og saa vidste de, at det var sandt.

„Kan Sneedronningen komme herind?“ spurgte den lille Pige.

„Lad hende kun komme,“ sagde Drengen, „saa sætter jeg hende paa den varme Kaffelovn, og saa smelter hun.“

Men Bedstemoderen glattede hans Haar og fortalte andre Historier.

Om Aftenen da den lille Kay var hjemme og halv aflædt, frøb han op paa Stolene ved Vinduet og tittede ud af det lille Hul; et Par Sneeflokker faldt derude, og een af disse, den allerstørste, blev liggende paa Kanten af den ene Blomster-Kasse; Sneeflokken vorte meer og meer, den blev tilsidst til et heelt Fruentimmer, flædt i de fineste, hvide Flor, der vare som sammen-

fatte af Millioner stjerneagtige Snug. Hun var saa smuk og fin, men af Is, den blendende, blinkende Is, dog var hun levende; Dinene stirrede som to klare Stjerner, men der var ingen Ro eller Hvile i dem. Hun nikkede til Vinduet og vinkede med Haanden. Den lille Dreng blev forstræffet og sprang ned af Stolen, da var det, som der udenfor fløi en stor Dugl forbi Vinduet.

Næste Dag blev det klar Frost, — og saa blev det Løe — og saa kom Foraaret, Solen skinnede, det Grønne pippede frem, Svalerne byggede Nede, Vinduerne kom op og de smaa Børn sad igjen i deres lille Have høit oppe i Tagrenden over alle Etagerne.

Roserne blomstrede den Sommer saa mageløst; den lille Pige havde lært en Psalme, og i den stod der om Roser og ved de Roser tænkte hun paa sine egne; og hun sang den for den lille Dreng, og han sang den med:

„Roserne vore i Dale,
Der faae vi Varn Jesus i Tale!“

Og de Smaa holdt hinanden i Hænderne, kysjede Roserne og faae ind i Guds klare Solskin og talte til det, som om Jesusbarnet var der. Hvor det var deilige Sommerdage, hvor det var velsignet at være ude ved de friske Rosentræer, der aldrig syntes at ville holde op med at blomstre.

Kay og Gerda sad og saae i Billedbogen med Dyr og Fugle, da var det — Kloffen slog akkurat fem paa det store Kirketaarn, — at Kay sagde: „au! det stak mig i Hjertet! og nu fik jeg Noget ind i Diet!“

Den lille Pige tog ham om Halsen; han plixede med Dinene; nei, der var ikke Noget at see.

„Jeg troer, det er borte!“ sagde han; men borte var det ikke. Det var just saadant et af disse Glasforn, der sprang fra Speilet, Troldspeilet, vi huffe det nok, det fæle Glas, som

gjorde at alt Stort og Godt, der affpillede sig deri, blev Smaat og Hæsligt, men det Onde og Slette traadte ordenlig frem, og hver Feil ved en Ting blev strax til at bemærke. Den stakkels Kay, han havde ogsaa faaet et Gran lige ind i Hjertet. Det vilde snart blive ligesom en Isklump. Nu gjorde det ikke ondt mere, men det var der.

„Hvorfor græder Du?“ spurgte han. „Saa seer Du sigg ud! jeg feiler jo ikke Noget! Sy!“ raabte han lige med eet: „den Rose der er gnavet af en Drm! og see, den der er jo ganske skjæb! det er i Grunden nogle ælle Roser! de ligne Kasserne, de staae i!“ og saa stødte han med Foden haardt imod Kassen og rev de to Roser af.

„Kay, hvad gjør Du!“ raabte den lille Pige; og da han saa hendes Forstrækkelse, rev han endnu en Rose af og løb saa ind af sit Vindue bort fra den velsignede lille Gerda.

Naar hun siden kom med Billedbogen, sagde han, at den var for Battedørn, og fortalte Bedstemoderen Historier, kom han alletider med et men — ja kunde han komme til det, saa gif han bag efter hende, satte Briller paa og talte ligesom hun; det var ganske akkurat, og saa løb Folk af ham. Han kunde snart tale og gaae efter alle Mennecker i hele Gaden. Alt, hvad der var aparte hos dem og ikke kjønt, det vidste Kay at gjøre bag efter, og saa sagde Folk: „Det er bestemt et udmærket Hoved, han har den Dreng!“ men det var det Glas, han havde faaet i Diet, det Glas der sad i Hjertet, derfor var det, han drillede selv den lille Gerda, som med hele sin Sjæl holdt af ham.

Hans Lege bleve nu ganske anderledes end før, de vare saa forstandige: — en Winterdag, som Sneesnoffene fyggede, kom han med et stort Brændeglas, holdt sin blaa Drakke-Blig ud og lod Sneesnoffene falde paa den.

„See nu i Glasfæt, Gerda!“ sagde han, og hver Sne-

snok blev meget større og saae ud, som en prægtig Blomst eller en tikkantet Stjerne; det var deilig at see paa.

„Seer Du, hvor kunstigt!“ sagde Kay, „det er meget interessanter end med de virkelige Blomster! og der er ikke en eneste Feil ved dem, de ere ganske akkurate, naar de blot ikke smelte!“

Lidt efter kom Kay med store Handsker og sin Slæde paa Nyggen, han raabte Gerda lige ind i Dreene: „jeg har faaet Lov at kjøre paa den store Plads, hvor de Andre lege!“ og afsted var han.

Derhenne paa Pladsen bandt tidt de kjæfeste Drengene deres Slæde fast ved Bondemandens Vogn og saa kjørte de et godt Stykke med. Det gik just lystigt. Som de bedst legede, kom der en stor Slæde; den var ganske hvidmalet, og der sad i den Een, indkjøbt i en laaden hvid Pels og med hvid laaden Hue; Slæden kjørte Pladsen to Gange rundt, og Kay fik gesvindt sin lille Slæde bunden fast ved den, og nu kjørte han med. Det gik raskere og raskere lige ind i den næste Gade; den, som kjørte, dreiede Hovedet, nikkede saa venligt til Kay, det var ligesom om de kjendte hinanden; hver Gang Kay vilde løsne sin lille Slæde, nikkede Personen igjen, og saa blev Kay siddende; de kjørte lige ud af Byens Port. Da begyndte Sneen saaledes at vælte ned, at den lille Dreng ikke kunde see en Haand for sig, mens han foer afsted; da slap han hurtigt Snoren, for at komme løs fra den store Slæde, men det hjalp ikke, hans lille Kjøretøj hang fast, og det gik med Vindens Fart. Da raabte han ganske høit, men Ingen hørte ham, og Sneen shgedede og Slæden fløi afsted; imellem gav den et Spring, det var, som om han foer over Grøfter og Gjerder. Han var ganske forstrækket, han vilde løse sig fra dem, men han kunde kun huske den store Tabel.

Sneeflokkene bleve større og større, tilsidt saae de ud, som store hvide Høns; med eet sprang de til Side, den store Slæde holdt, og den Person som kjørte i den, reiste sig op, Pelsen og

Huen var af bare Sne; en Dame var det, saa høi og rank, saa skinnende hvid, det var Sneedronningen.

„Vi ere komne godt frem;“ sagde hun, „men er det at fryse! fryb ind i min Bjørnepels!“ og hun satte ham i Slæden hos sig, slog Pelsen om ham, det var, som om han sank i en Sneedrive.

„Fryser Du endnu!“ spurgde hun, og saa kysede hun ham paa Panden. Uh! det var koldere end Is, det gif ham lige ind til hans Hjerte, der jo dog halv var en Isklump; det var, som om han skulde døe! — men kun et Dieblif, saa gjorde det just godt; han mærkede ikke mere til Kulden rundt om.

„Min Slæde! glem ikke min Slæde!“ det huffede han først paa; og den blev bundet paa een af de hvide Høns, og den fløi bag efter med Slæden paa Ryggen. Sneedronningen kysede Kay endnu en Gang, og da havde han glemt lille Gerda og Bedstemoder og dem Alle der hjemme.

„Nu saaer Du ikke flere Kys!“ sagde hun, „for saa kysede jeg Dig ihjel!“

Kay saae paa hende, hun var saa smuk, et klogere, deiligere Ansigt kunde han ikke tænke sig, nu syntes hun ikke af Is, som den Gang hun sad udenfor Vinduet og vinkede ad ham; for hans Dine var hun fuldkommen, han følte sig slet ikke bange, han fortalte hende, at han kunde Hoved-Negning, og det med Brøf, Landenes Kvadrat-Mile og „hvor mange Indvaanere,“ og hun smilte altid: da syntes han, det var dog ikke nok, hvad han vidste, og han saae op i det store, store Lustrum, og hun fløi med ham, fløi høit op paa den sorte Sky, og Stormen susede og brusede, det var, som sang den gamle Viser. De fløi over Skove og Søer, over Have og Lande; neden under susede den kolde Blæst, Ulvene hylede, Sneen gnistrede, hen over den fløi de sorte sstrigende Krager, men oven over skinnede Maanen saa

flor og klar, og paa den saae Kay den lange, lange Vinternat; om Dagen sov han ved Sneedronningens Fødder.

Tredie Historie.

Blomster-Haven hos Konen, som kunde Trolddom.

Men hvorledes havde den lille Gerda det, da Kay ikke mere kom? Hvor var han dog? — Ingen vidste det, Ingen kunde give Bessed. Drengene fortalte kun, at de havde seet ham binde sin lille Slæde til en prægtig stor, der kjørte ind i Gaden og ud af Byens Port. Ingen vidste, hvor han var, mange Laarer flød, den lille Gerda græd dybt og længe; — saa sagde de, at han var død, han var sjunket i Floden, der løb tæt ved Byen; o, det var ret lange, mørke Vinterdage.

Nu kom Vaaren med varmere Solskin.

„Kay er død og borte!“ sagde den lille Gerda.

„Det troer jeg ikke!“ sagde Solskinnet.

„Han er død og borte!“ sagde hun til Svalerne.

„Det troer jeg ikke!“ svarede de, og tilsidst troede den lille Gerda det ikke heller.

„Jeg vil tage mine nye, røde Skoe paa,“ sagde hun en Morgenstund, „dem, Kay aldrig har seet, og saa vil jeg gaae ned til Floden og spørge den ad!“

Dg det var ganske tidligt; hun kyskede den gamle Bedstemoder, som sov, tog de røde Skoe paa og gik ganske ene ud af Porten til Floden.

„Er det sandt, at Du har taget min lille Legebroder? Jeg vil forære Dig mine røde Skoe, dersom Du vil give mig ham igjen!“

Dg Bolgerne, syntes hun, nikkede saa underligt; da tog hun sine røde Skoe, det Kjæreste hun havde, og kastede dem begge to ud i Floden, men de faldt tæt inde ved Bredden, og

de smaa Bølger bare dem strax i Land til hende, det var ligesom om Floden ikke vilde tage det Kjæreste hun havde, da den jo ikke havde den lille Kay; men hun troede nu, at hun ikke kastede Skoene langt nok ud, og saa krøb hun op i en Baad, der laa i Sivene, hun gik heelt ud i den yderste Ende og kastede Skoene; men Baaden var ikke bundet fast, og ved den Bevægelse, hun gjorde, gled den fra Land; hun mærkede det og skyndte sig for at komme bort, men før hun naaede tilbage, var Baaden over en Allen ude, og nu gled den hurtigere afsted.

Da blev den lille Gerda ganske forstrækket og gav sig til at græde, men Ingen hørte hende uden Graaspurvene, og de kunde ikke høre hende i Land, men de fløi langs med Bredden og sang, ligesom for at trøste hende: „her ere vi! her ere vi!“ Baaden drev med Strømmen; den lille Gerda sad ganske stille i de bare Strømper; hendes smaa røde Skoe flød bag efter, men de kunde ikke naae Baaden, der tog stærkere Fart.

Smukt var der paa begge Bredder, deilige Blomster, gamle Træer og Skrænter med Gaar og Køer, men ikke et Menneske at see.

„Maaskee bærer Floden mig hen til lille Kay,“ tænkte Gerda, og saa blev hun i bedre Humeur, reiste sig op og saae i mange Limer paa de smukke, grønne Bredder; saa kom hun til en stor Kirsebær-Have, hvor der var et lille Huus med underlige røde og blaa Vinduer, forresten Straatag og udenfor to Træ-Soldater, som skuldbrede for dem, der seilede forbi.

Gerda raabte paa dem, hun troede, at de vare levende, men de svarede naturligtvis ikke; hun kom dem ganske nær, Floden drev Baaden lige ind imod Land.

Gerda raabte endnu høiere, og saa kom ud af Huset en gammel, gammel Kone, der støttede sig paa en Krog-Kjæp; hun havde en stor Solhat paa, og den var bemalet med de deiligste Blomster.

„Du lille stakkels Barn!“ sagde den gamle Kone; „hvorledes er Du dog kommet ud paa den store, stærke Strøm, drevet langt ud i den vide Verden!“ og saa gif den gamle Kone heelt ud i Vandet, slog sin Krog-Kjæp fast i Vaaden, trak den i Land og løstede den lille Gerda ud.

Dg Gerda var glad ved at komme paa det Tørre, men dog lidt bange for den fremmede, gamle Kone.

„Kom dog og fortæl mig, hvem Du er, og hvorledes Du kommer her!“ sagde hun.

Dg Gerda fortalte hende Alting; og den Gamle rystede med Hovedet og sagde „Hm! hm!“ og da Gerda havde sagt hende Alting og spurgt om hun ikke havde seet lille Kay, sagde Konen, at han var ikke kommen forbi, men han kom nok, hun skulde bare ikke være bedrøvet, men smage hendes Kirsebær, see hendes Blomster, de vare smukkere end nogen Billedbog, de kunde hver fortælle en heel Historie. Saa tog hun Gerda ved Haanden, de gif ind i det lille Huus, og den gamle Kone lukkede Døren af.

Winduerne sad saa høit oppe og Glassene vare røde, blaa og gule; Daglyset skinnede saa underligt derinde med alle Couleurer, men paa Bordet stode de deiligste Kirsebær, og Gerda spiste saa mange hun vilde, for det turde hun. Dg mens hun spiste, kjæmmede den gamle Kone hendes Haar med en Guldkam, og Haaret krollede og skinnede saa deiligt guult rundt om det lille, venlige Ansigt, der var saa rundt og saae ud som en Rose.

„Saadan en sød, lille Pige har jeg rigtig længtes efter!“ sagde den Gamle. „Nu skal Du see, hvor vi To godt skulle komme ud af det!“ og alt som hun kjæmmede den lille Gerdas Haar, glemte Gerda meer og meer sin Pleiebroder Kay; for den gamle Kone kunde Trolddom, men en ond Trolld var hun ikke, hun trollede bare lidt for sin egen Fornøielse, og nu vilde hun gjerne beholde den lille Gerda. Derfor gif hun ud i

Haven, strakte sin Krog-Kjæp ud mod alle Rosentraerne, og, i hvor deilig de blomstrede, sank de dog alle ned i den sorte Jord og man kunde ikke see, hvor de havde staaet. Den Gamle var bange for, at naar Gerda saae Roserne, skulde hun tænke paa sine egne og da huffe lille Kay og saa løbe sin Vej.

Nu førte hun Gerda ud i Blomster-Haven. — Nei! hvor her var en Duft og Deilighed! alle de tænkelige Blomster, og det for enhver Aarstid, stode her i det prægtigste Flor; ingen Billedbog kunde være mere broget og smuk. Gerda sprang af Glæde, og legede, til Solen gik ned bag de høie Kirsebærtræer, da fik hun en deilig Seng med røde Silkedynner, de vare stoppede med blaa Violer, og hun sov og drømte der saa deilig, som nogen Dronning paa sin Bryllupsdag.

Næste Dag kunde hun lege igjen med Blomsterne i det varme Solskin, — saaledes gik mange Dage. Gerda kjendte hver Blomst, men i hvor mange der vare, syntes hun dog, at der manglede een, men hvilken vidste hun ikke. Da sidder hun en Dag og seer paa den gamle Kones Solhat med de malede Blomster, og just den smukkeste der var en Rose. Den Gamle havde glemt at faae den af Hatten, da hun fik de andre ned i Jorden. Men saaledes er det, ikke at have Tankerne med sig! „Hvad!“ sagde Gerda, „er her ingen Roser!“ og sprang ind imellem Bedene, søgte og søgte, men der var ingen at finde; da fattede hun sig ned og græd, men hendes hede Taarer faldt netop der, hvor et Rosentræ var sjunket, og da de varme Taarer vandede Jorden, skjød Træet med eet op, saa blomstrende, som da det sank, og Gerda omsavnede det, kysjede Roserne og tænkte paa de deilige Roser hjemme og med dem paa den lille Kay.

„O, hvor jeg er bleven sunket!“ sagde den lille Pige. „Jeg skulde jo finde Kay! — Veed I ikke hvor han er?“ purgte hun Roserne. „Troer I, at han er død og borte?“

„Død er han ikke,“ sagde Roserne. „Vi have jo været i Jorden, der ere alle de Døde, men Kay var der ikke!“

„Tak skal I have!“ sagde den lille Gerda, og hun gif hende til de andre Blomster og saae ind i deres Kalk og spurgte: „Veed I ikke, hvor lille Kay er?“

Men hver Blomst stod i Solen og drømte sit eget Eventyr eller Historie, af dem fik lille Gerda saa mange, mange, men Ingen vidste noget om Kay.

Dg hvad sagde da Ildlilien?

„Hører Du Trommen: bum! bum! det er kun to Toner, altid bum! bum! hør Dvindernes Sørgesang! hør Præsternes Raab! — I sin lange, røde Kjortel staaer Hindue-Konen paa Baalet, Flammerne slaae op om hende og hendes døde Mand; men Hindue-Konen tænker paa den Levende her i Kredsen, ham, hvis Dine brænde hedere end Flammerne, ham, hvis Dines Ild naae mere hendes Hjerte, end de Flammer, som snart brænde hendes Legeme til Aske. Kan Hjertets Flamme døe i Baalets Flammer?“

„Det forstaaer jeg slet ikke!“ sagde den lille Gerda.

„Det er mit Eventyr!“ sagde Ildlilien.

Hvad siger Convolvulus?

„Ud over den snevre Bjeldvei hænger en gammel Ridderborg; det tætte Ewiggrønt voxer op om de gamle, røde Mure, Blad ved Blad, hen om Altanen, og der staaer en deilig Pige; hun bøier sig ud over Rækværket og seer ned ad Veien. Ingen Rose hænger frikere fra Grenene, end hun, ingen Ubleblomst, naar Binden bærer den fra Træet, er mere svævende, end hun; hvor rasler den prægtige Silkekjortel! „Kommer han dog ikke!“

„Er det Kay, Du mener,“ spurgte lille Gerda.

„Jeg taler kun om mit Eventyr, min Drøm,“ svarede Convolvulus.

Hvad siger den lille Sommergjæk?

„Mellem Træerne hænger i Snore det lange Bræt, det er en Gyng; to nydelige Smaapiger, — Kjolerne ere hvide som Snee, lange, grønne Silkebaand slagre fra Hattene, — sidde og gyng; Broderen, der er større end de, staaer op i Gyngen, han har Armen om Snoren for at holde sig, thi i den ene Haand har han en lille Skaal, i den anden en Kridtpibe, han blæser Sæbebobler; Gyngen gaaer, og Boblerne flyve med deilige, velslende Farver; den sidste hænger endnu ved Bibesilken og bøier sig i Vinden; Gyngen gaaer. Den lille, sorte Hund, let som Boblerne, reiser sig paa Bagbenene og vil med i Gyngen; den flyver, Hunden dumper, bjæffer og er vred; den gjækkes, Boblerne briste, — et gyngende Bræt, et springende Skumbillede er min Sang!“

„Det kan gjerne være, at det er smukt, hvad Du fortæller, men Du siger det saa sørgeligt og nævner slet ikke Kay. Hvad sige Hyazinterne?“

„Der var tre deilige Søstre, saa gennemslgtige og fine; den Enes Kjortel var rød, den Andens var blaa, den Tredies ganske hvid; Haand i Haand dansede de ved den stille Sø i det klare Maanestjn. De vare ikke Elverpiger, de vare Mennegebørn. Der duftede saa sødt, og Pigerne svandt i Skoven; Dufsten blev stærkere; — tre Liigkister, i dem laae de deilige Piger, glede fra Skovens Lykning hen over Søen; Sanct-Hansorme fløi flinnende rundt om, som smaa svævende Lys. Sove de dansende Piger, eller ere de døde? — Blomsterduften siger, de ere Liig; Aftenkloffen ringer over de Døde!“

„Du gjør mig ganske bedrøvet,“ sagde den lille Gerda. „Du dufter saa stærkt; jeg maa tænke paa de døde Piger! af, er da virkelig lille Kay død? Roserne have været nede i Jorden, og de sige Nei!“

„Ding, bang!“ ringede Hyazintens Klokker. „Vi ringe

ikke over lille Kay, ham kjende vi ikke! vi synge kun vor Vise, den eneste, vi kunne!"

Dg Gerda gif hen til Smørblomsten, der skinnede frem imellem de glindsende, grønne Blade.

"Du er en lille, klar Sol!" sagde Gerda. "Eiig mig, om Du veed, hvor jeg skal finde min Legebrosder?"

Dg Smørblomsten skinnede saa smukt og saae paa Gerda igjen. Hvilken Vise kunde vel Smørblomsten synge? Den var heller ikke om Kay.

"I en lille Gaard skinnede vor Herres Sol saa varmt den første Foraars Dag; Straalerne glede ned ad Naboens hvide Væg, tæt ved groede de første gule Blomster, skinnende Guld i de varme Solstraalet; gamle Bedstemoder var ude i sin Stol, Datterdatteren, den fattige, kjonne Tjenestepige, kom hjem fra et kort Besøg; hun kysede Bedstemoderen. Der var Guld, Hjertets Guld i det velsignede Kys. Guld paa Munden, Guld i Grunden, Guld beroppe i Morgenstunden! See, det er min lille Historie!" sagde Smørblomsten.

"Min gamle stakkels Bedstemoder!" sukede Gerda. "Ja hun længes vist efter mig, er bedrøvet for mig, ligesom hun var for lille Kay. Men jeg kommer snart hjem igjen, og saa bringer jeg Kay med. — Det kan ikke hjælpe, at jeg spørger Blomsterne, de kunne kun deres egen Vise, de sige mig ikke Besked!" og saa bandt hun sin lille Kjole op, for at hun kunde løbe raskere; men Vindselilien slog hende over Benet, i det hun sprang over den; da blev hun staaende, saae paa den lange Blomst og spurgte: "Veed Du maaskee Noget?" og hun bøiede sig lige ned til Vindselilien. Dg hvad sagde den?

"Jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!" sagde Vindselilien. "O, o, hvor jeg lugter! — Dybe paa det lille Dvistsammer, halv klædt paa, staaer en lille Dandsferinde, hun staaer snart paa eet Been, snart paa to, hun sparker ad den hele Ver-

den, hun er bare Dienforblendelse. Hun helder Vand af Theepotten ud paa et Stykke Løi, hun holder, det er Snørlivet; — Reenlighed er en god Ting! den hvide Kjele hænger paa Knagen, den er ogsaa vasket i Theepotten og tørret paa Taget; den tager hun paa, det safransgule Lørfløde om Halsen, saa flinker Kjolen mere hvid. Venet i Veiret! see hvor hun kneiser paa een Stilk! jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!"

"Det bryder jeg mig slet ikke om!" sagde Gerda, "det er ikke Noget at fortælle mig!" og saa løb hun til Udkanten af Haven.

Døren var lukket, men hun vriffede i den rustne Krampe, saa den gik løs, og Døren sprang op, og saa løb den lille Gerda paa bare Fødder ud i den vide Verden. Hun saae tre Gange tilbage, men der var Ingen, som kom efter hende; tilsidst kunde hun ikke løbe mere og satte sig paa en stor Steen, og da hun saae sig rundt om, var Sommeren forbi, det var seent paa Efteraaret, det kunde man slet ikke mærke derinde i den deilige Have, hvor der var altid Solskin og alle Aarstidens Blomster.

"Gud! hvor jeg har sinket mig!" sagde den lille Gerda: "Det er jo blevet Efteraar! saa tør jeg ikke hvile!" og hun reiste sig for at gaae.

O, hvor hendes smaa Fødder vare ømme og trætte, og rundt om saae det koldt og raat ud; de lange Niseblade vare ganske gule, og Taagen dryppede i Vand fra dem, eet Blad faldt efter et andet, kun Slaaentornen stod med Frugt, saa stram og til at rimpe Munden sammen. O, hvor det var graat og tungt i den vide Verden.

Fjerde Historie.

Prinds og Prindsesse.

Gerda maatte igjen hvile sig; da hoppede der paa Sneen, ligeover for hvor hun sad, en stor Krage, den havde længe siddet, seet paa hende og vriffet med Hovedet; nu sagde den: „Kra! kra! — go' Da'! go' Da'!“ Bedre kunde den ikke sige det, men den meente det saa godt med den lille Pige og spurgte, hvorhen hun gif saa alene ude i den vide Verden. Det Ord: alene forstod Gerda meget godt og sølte ret, hvor meget der laae deri, og saa fortalte hun Kragen sit hele Liv og Levnet og spurgte, om den ikke havde seet Kay.

Og Kragen nikkede ganske betænksomt og sagde: „det kunde være! det kunde være!“

„Hvad, troer Du!“ raabte den lille Pige og havde nær klemt Kragen ihjel, saaledes kysede hun den.

„Fornuftig, fornuftig!“ sagde Kragen. „Jeg troer, det kan være den lille Kay! men nu har han vist glemt Dig for Prindsessen!“

„Boer han hos en Prindsesse?“ spurgte Gerda.

„Ja hör!“ sagde Kragen, „men jeg har saa svært ved at tale dit Sprog. Forstaaer Du Kragemaal, saa skal jeg bedre fortælle!“

„Nei, det har jeg ikke lært!“ sagde Gerda, „men Bedstemoder kunde det, og P-Maal kunde hun. Vare jeg havde lært det!“

„Gjør ikke Noget!“ sagde Kragen, „jeg skal fortælle, saa godt jeg kan, men daarligt bliver det alligevel!“ og saa fortalte den, hvad den vidste.

„I det Kongerige, hvor vi nu sidde, boer en Prindsesse, der er saa uhyre klog, men hun har ogsaa læst alle Aviser, der ere til i Verden, og glemt dem igjen, saa klog er hun. Forleden sidder hun paa Thronen, og det er ikke saa morsomt endda,

siger man, da kommer hun til at nynne en Vise, det var netop den: „„hvorfor skulde jeg ikke gifte mig!““ „„Hør, det er der Noget i,““ siger hun, og saa vilde hun gifte sig, men hun vilde have en Mand, der forstod at svare, naar man talte til ham, En, der ikke stod og kun saae fornem ud, for det er saa kjedeligt. Nu lod hun alle Hofdamerne tromme sammen, og da de hørte, hvad hun vilde, bleve de saa fornøiede, „„det kan jeg godt lide!““ sagde de, „„saadant Noget tænkte jeg ogsaa forleden!““ — Du kan troe, at det er sandt hvert Ord jeg siger!“ sagde Kragen. „Jeg har en tam Kjæreste, der gaaer frit om paa Slottet, og hun har fortalt mig Alt!“

Det var naturligtviis ogsaa en Krage hans Kjæreste, for Krage søger Mage, og det er altid en Krage.

„Nviserne kom strax ud med en Kant af Hjerter og Brindsesens Navnetræk; man kunde læse sig til, at det stod enhver ung Mand, der saae godt ud, frit for at komme op paa Slottet og tale med Brindsesens, og Den, som talte, saa at man kunde høre han var hjemme der, og talte bedst, ham vilde Brindsesens tage til Mand! — Ja,“ ja! sagde Kragen „Du kan troe mig, det er saa vist, som jeg sidder her, Folk strømmede til, der var en Trængsel og en Loben, men det lykkedes ikke, hverken den første eller anden Dag. De kunde Allesammen godt tale, naar de vare ude paa Gaden, men naar de kom ind af Slotsporten og saae Gaden i Sol, og op ad Trapperne Raquaierne i Guld og de store oplyste Sale, saa bleve de forbløffede! og stode de foran Thronen, hvor Brindsesens sad, saa vidste de Intet at sige uden det sidste Ord, hun havde sagt, og det brød hun sig ikke om at høre igjen. Det var ligesom om Folk derinde havde faaet Snuustobak paa Maven og vare faldne i Dvale, indtil de kom ud paa Gaden igjen, ja, saa kunde de snakke. Der stod en Række lige fra Byens Port til Slottet. Jeg var selv inde at see det!“ sagde Kragen. „De bleve baade sultne og tørstige,

men fra Slottet fik de ikke engang saa meget, som et Glas lunfent Vand. Vel havde nogle af de Klogeste taget Smørrebrød med, men de deelte ikke med deres Nabo, de tænkte, som saa: lad ham kun see sulten ud, saa tager Brindsjessen ham ikke!"

"Men Kay, lille Kay!" spurgte Gerda. "Naar kom han? Var han mellem de Mange?"

"Giv Tid! giv Tid! nu ere vi lige ved ham! det var den tredie Dag, da kom der en lille Person, uden Hest eller Vogn, ganste freidig marscherende lige op til Slottet; hans Dine skinnede som dine, han havde deilige, lange Haar, men ellers fattige Klæder!"

"Det var Kay!" jublede Gerda. "O, saa har jeg fundet ham!" og hun klappede i Hænderne.

"Han havde en lille Randsel paa Ryggen!" sagde Kragen.

"Nei, det var vist hans Slæde!" sagde Gerda, "for med Slæden gif han bort!"

"Det kan gjerne være!" sagde Kragen, "jeg saae ikke saa noie til; men det veed jeg af min tamme Kjæreste, at da han kom ind af Slotsporten og saae Livgarden i Sølv og opad Trappen Laquaierne i Guld, blev han ikke det bitterste forknytt, han nikkede og sagde til dem: „det maa være kjedeligt at staae paa Trappen, jeg gaaer heller indenfor!" Der skinnede Salene med Lys; Geheimeraader og Excellencer gif paa bare Fødder og bare Guldfæde; man kunde nok blive høitidelig! hans Støvler knirkede saa frygtelig stærkt, men han blev dog ikke bange!"

"Det er ganste vist Kay!" sagde Gerda, "jeg veed, han havde nye Støvler, jeg har hørt dem knirke i Bedstemoders Stue!"

"Ja knirke gjorde de!" sagde Kragen, "og freidig gif han lige ind for Brindsjessen, der sad paa en Perle, saa stor som et Rokkehjul; og alle Hofdamerne med deres Piger og Pigers Piger, og alle Cavaliererne med deres Tjenere og Tjeneres Tjenere, der holde Dreng, stode opstillede rundt om; og jo nærmere de stode ved Døren, jo stoltere saae de ud. Tjenernes Tjeners

Dreng, der altid gaaer i Løfler, er næsten ikke til at see paa, saa stolt staaer han i Døren!"

"Det maa være grueligt!" sagde den lille Gerda. "Og Kay har dog faaet Brindsesjen?"

"Havde jeg ikke været en Krage, saa havde jeg taget hende, og det uagtet jeg er forlovet. Han skal have talt ligesaa godt som jeg taler, naar jeg taler Kragemaal, det har jeg fra min tamme Kjæreste. Han var freidig og nydelig; han var slet ikke kommet for at frie, bare alene kommet for at høre Brindsesjens Klogskab, og den fandt han god, og hun fandt ham god igjen!"

"Ja, vist! det var Kay!" sagde Gerda, "han var saa klog, han kunde Hovedregning med Brød! — O, vil Du ikke føre mig ind paa Slottet!"

"Ja, det er let sagt!" sagde Kragen. "Men hvorledes gjøre vi det? Jeg skal tale derom med min tamme Kjæreste; hun kan vel raade os; thi det maa jeg sige Dig, saadan en lille Pige, som Du, faaer aldrig Lov at komme ordenlig ind!"

"Jo, det gjør jeg!" sagde Gerda. "Naar Kay hører, jeg er her, kommer han strax ud og henter mig!"

"Vent mig ved Stenten der!" sagde Kragen, vriffede med Hovedet og fløj bort.

Først da det var mørk Aften kom Kragen igjen tilbage: "Na! rar!" sagde den. "Jeg skal hilse Dig fra hende mange Gange! og her er et lille Brød til Dig, det tog hun i Kjøfkenet, der er Brød nok og Du er vist sulten! — Det er ikke muligt, at Du kan komme ind paa Slottet, Du har jo bare Fødder; Garden i Sølv og Laquaierne i Guld ville ikke tillade det; men græd ikke, Du skal dog nok komme derop. Min Kjæreste veed en lille Bagtrappe, som fører til Sovestuen, og hun veed, hvor hun skal tage Nøglen!"

Og de gif ind i Haven, i den store Allée, hvor det ene Blad faldt efter det andet, og da paa Slottet Lysene sluffedes,

det ene efter det andet, førte Krageu lille Gerda hen til en Bagdør, der stod paa Klem.

O, hvor Gerdas Hjerte bankede af Angest og Bængsel! det var ligesom om hun skulde gjøre noget Ondt, og hun vilde jo kun have at vide, om det var lille Kay; jo, det maatte være ham; hun tænkte saa levende paa hans floge Dine, hans lange Haar; hun kunde ordenlig see, hvorledes han smilede, som da de sad hjemme under Roserne. Han vilde vist blive glad ved at see hende, høre, hvilken lang Vej hun havde gaaet for hans Skyld, vide, hvor bedrøvet de Alle hjemme havde været, da han ikke kom igjen. O, det var en Frygt og en Glæde.

Nu vare de paa Trappen; der brændte en lille Lampe paa et Skab; midt paa Gulvet stod den tamme Krage og dreiede Hovedet til alle Sider og betragtede Gerda, der neiede, som Bedstemoder havde lært hende.

„Min Forlovede har talt saa smukt om dem, min lille Frøken!“ sagde den tamme Krage, „Deres Vita, som man kalder det, er ogsaa meget rørende! — Vil De tage Lampen, saa skal jeg gaae foran. Vi gaae her den lige Vej, for der træffe vi Ingen!“

„Jeg synes her kommer Nogen lige bag efter!“ sagde Gerda, og det susede forbi hende; det var ligesom Skygger hen ad Væggen, Heste med flagrende Manker og tynde Been, Jægerdrenge, Herrer og Damer til Hest.

„Det er kun Drømmene!“ sagde Krageu, „de komme og hente det høie Herstabs Tanker til Jagt, godt er det, saa kan De bedre betragte dem i Sengen. Men lad mig see, kommer De til Gæ og Værdighed, at De da viser et taknemmeligt Hjerte!“

„Det er jo ikke Noget at snakke om!“ sagde Krageu fra Skoven.

Nu kom de ind i den første Sal, den var af rosenrødt Atlas med kunstige Blomster opad Væggene; her susede dem

allerede Drømmene forbi, men de foer saa hurtigt, at Gerda ikke fik seet det høie Herskab. Den ene Sal blev prægtigere end den anden; jo man kunde nok blive forbløffet, og nu vare de i Sovelammeret. Loftet herinde lignede en stor Palme med Blade af Glas, kostbart Glas, og midt paa Gulvet hang i en tyk Stilk af Guld to Senge, der hver saae ud som Lilier: den ene var hvid, i den laae Brindsesjen; den anden var rød, og i den var det at Gerda skulde søge lille Kay; hun bøiede eet af de røde Blade tilside og da saae hun en bruun Nakke. — O, det var Kay! — Hun raabte ganske høit hans Navn, holdt Lampen hen til ham — Drømmene susede til Hest ind i Stuen igjen — han vaagnede, dreiede Hovedet og — — det var ikke den lille Kay.

Brindsen lignede ham kun paa Nakkens, men ung og smuk var han. Og fra den hvide Lilie-Seng tittede Brindsesjen ud, og spurgte hvad det var. Da græd den lille Gerda og fortalte hele sin Historie og Alt, hvad Kragerne havde gjort for hende.

„Din lille Stakkel!“ sagde Brindsen og Brindsesjen, og de roste Kragerne og sagde, at de vare slet ikke vrede paa dem, men de skulde dog ikke gjøre det oftere. Smidlertid skulde de have en Belønning.

„Ville I flyve frit?“ spurgte Brindsesjen, „eller ville I have fast Ansættelse som Hofkrager med Alt, hvad der falder af i Kjøkkenet?“

Og begge Kragerne neiede og hade om fast Ansættelse! for de tænkte paa deres Alderdom og sagde, „det var saa godt at have Noget for den gamle Mand,“ som de kalde det.

Og Brindsen stod op af sin Seng og lod Gerda sove i den, og mere kunde han ikke gjøre. Hun foldede sine smaa Hænder og tænkte: „hvor dog Mennesker og Dyr ere gode!“ og saa luffede hun sine Dine og sov saa velsignet. Alle Drømmene kom igjen flyvende ind, og da saae de ud som Guds Engle,

og de traf en lille Slæde, og paa den sad Kay og nikkede; men det Hele var kun Drømmeri, og derfor var det ogsaa borte igjen, saasnart hun vaagnede.

Næste Dag blev hun klædt op fra Top til Taa i Silke og Fløiel; hun fik Tilbud at blive paa Slottet og have gode Dage, men hun had alene om at faae en lille Vogn med en Hest for og et Par smaa Støvler, saa vilde hun igjen kjøre ud i den vide Verden og finde Kay.

Og hun fik baade Støvler og Muffe; hun blev saa nydeligt klædt paa, og da hun vilde afsted, holdt ved Døren en ny Karreet af puurt Guld; Brindsens og Brindsessens Vaaben lyfte fra den som en Stjerne; Kudst, Tjenere og Forridere, for der vare ogsaa Forridere, sad klædt i Guldkroner. Brindsen og Brindsessen hjalp hende selv i Vognen og ønskede hende al Lykke. Skovkragen, der nu var bleven gift, fulgte med de første tre Mile; den sad ved Siden af hende, for den kunde ikke taale at kjøre baglænds; den anden Krage stod i Porten og slog med Bingerne, den fulgte ikke med, thi den led af Hovedpine, siden den havde faaet fast Ansættelse og for meget at spise. Indeni var Karreeten foret med Sukkerkringler, og i Sædet vare Frugter og Beberngødder.

„Farvel! farvel!“ raabte Brinds og Brindsesse, og lille Gerda gråd, og Kragen gråd; — saaledes gif de første Mile; da sagde ogsaa Kragen Farvel, og det var den tungeste Afsted; den fløi op i et Træ og slog med sine sorte Vinger, saalænge den kunde see Vognen, der straaede, som det klare Solstin.

Femte Historie.

Den lille Høverpige.

De kjørte gjennem den mørke Skov, men Karreeten flinnede som et Blus, det skar Høverne i Dinene, det kunde de ikke taale.

„Det er Guld! det er Guld!“ raabte de, styrtede frem, toge fat i Hestene, sloge de smaa Jokeier, Kudsken og Tjenerne ihjel, og trak nu den lille Gerda ud af Vognen.

„Hun er fed, hun er nydelig, hun er fedet med Røddeskerne!“ sagde den gamle Røverkjelling, der havde et langt, stridt Skjæg, og Dienbryn, der hang hende ned over Dinene. „Det er saa godt som et lille Fedelam! naa, hvor hun skal smage!“ og saa trak hun sin blanke Kniv ud og den skinnede, saa at det var grueligt.

„Nu!“ sagde Kjellingen lige i det samme, hun blev bidt i Dret af sin egen lille Datter, der hang paa hendes Ryg og var saa wild og uvorn, saa det var en Lyst. „Din lede Unge!“ sagde Moderen og fik ikke Tid til at slagte Gerda.

„Hun skal lege med mig!“ sagde den lille Røverpige. „Hun skal give mig sin Muffe, sin snukke Kjole, sove hos mig i min Seng!“ og saa bed hun igjen, saa Røverkjellingen sprang i Veiret og dreiede sig rundt, og alle Røverne loe og sagde: „see, hvor hun danser med sin Unge!“

„Jeg vil ind i Karretten!“ sagde den lille Røverpige og hun maatte og vilde have sin Billie, for hun var saa forkjælet og saa stiv. Hun og Gerda sad ind i den, og saa kjørte de over Stub og Tjorn dybere ind i Skoven. Den lille Røverpige var saa stor som Gerda, men stærkere, mere bredskuldret og mørk i Huden; Dinene vare ganske sorte, de saae næsten bedrøvede ud. Hun tog den lille Gerda om Livet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, saalange jeg ikke bliver vred paa Dig! Du er sagtens en Prindsesse?“

„Nei,“ sagde lille Gerda og fortalte hende Alt, hvad hun havde oplevet, og hvormeget hun holdt af lille Kay.

Røverpigen saae ganske alvorlig paa hende, nikkede lidt med Hovedet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, selv om jeg endog saa bliver vred paa Dig, saa skal jeg nok selv gjøre det!“

og saa tørrede hun Gerdas Dine og puttede saa begge sine Hænder ind i den smukke Wuffe, der var saa blød og saa varm.

Nu holdt Karreten stille; de vare midt inde i Gaarden af et Røverslot; det var revnet fra øverst til nederst, Ravne og Krager sloi ud af de aabne Guller, og de store Bulbidere, der hver saae ud til at kunne sluges et Menneske, sprang høit i Veiret, men de gjøede ikke, for det var forbudt.

I den store, gamle, sodede Sal brændte midt paa Steengulvet en stor Ild; Røgen trak hen under Loftet og maatte selv see at finde ud; en stor Bryggerkedel kogte med Suppe, og baade Høarer og Kaniner vendtes paa Spid.

„Du skal sove i Nat med mig her hos alle mine Smaadyr!“ sagde Røverspigen. De fik at spise og drikke og gif saa hen i et Hjørne, hvor der laae Halm og Tæpper. Ovenover sad paa Lægter og Pinde næsten hundrede Duer, der alle syntes at sove, men dreiede sig dog lidt, da Smaapigerne kom.

„Det er allejammen mine,“ sagde den lille Røverspige og greb rask fat i en af de nærmeste, holdt den ved Venene og rystede den, saa at den slog med Vingerne. „Kys den!“ raabte hun og baskede Gerda med den i Ansigtet. „Der sidder Skovcanaillerne!“ blev hun ved og viste bag en Mængde Tremmer, der var flaaet for et Hul i Muren høit oppe. „Det er Skovcanailler, de to! de flyve strax væk, har man dem ikke rigtigt laaset; og her staaer min gamle Kjæreste Bø!“ og hun trak ved Hornet et Rensdyr, der havde en blank Kobbering om Halsen og var bundet. „Ham maae vi ogsaa have i Klemme, ellers springer han med fra os. Hver evige Aften kildrer jeg ham paa Halsen med min skarpe Kniv, det er han saa bange for!“ og den lille Pige trak en lang Kniv ud af en Sprække i Muren og lod den glide over Rensdyrets Hals; det stakkels Dyr slog ud med Venene, og Røverspigen lo og trak saa Gerda med ned i Sengen.

„Vil Du have Kniven med, naar Du skal sove?“ spurgte Gerda og saae lidt bange til den.

„Jeg sover altid med Kniv!“ sagde den lille Røverpige. „Man veed aldrig, hvad der kan komme. Men fortæl mig nu igjen, hvad Du fortalte før om lille Kay, og hvorfor Du er gaaet ud i den vide Verden.“ Og Gerda fortalte forfra, og Skovduerne kurrede deroppe i Buret, de andre Duer sov. Den lille Røverpige lagde sin Arm om Gerdas Hals, holdt Kniven i den anden Haand og sov, saa man kunde høre det; men Gerda kunde slet ikke lukke sine Øine, hun vidste ikke, om hun skulde leve eller døe. Røverne sad rundt om Ilden, sang og drak, og Røverkjellingen slog Kolbotter. O! det var ganske grueligt for den lille Pige at see paa.

Da sagde Skovduerne: „Kurre, kurre! vi have seet den lille Kay. En hvid Høne bar hans Slæde, han sad i Sneedronningens Bogn, der foer lavt hen over Skoven, da vi laae i Rede; hun blæste paa os Unger, og alle døde de uden vi to; kurre! kurre!“

„Hvad siges I deroppe?“ raabte Gerda, „hvor reiste Sneedronningen hen? Veed I Noget derom?“

„Hun reiste sagtens til Lapland, for der er altid Sne og Is! spørg bare Mændhyret, som staaer bundet i Strikken.“

„Der er Is og Sne, der er velsignet og godt!“ sagde Mændhyret; „der springer man frit om i de store, skinnende Dale! der har Sneedronningen sit Sommertelt, men hendes faste Slot er oppe mod Nordpolen, paa den Ø, som kaldes Spitsberg!“

„O Kay, lille Kay!“ jukkede Gerda.

„Nu skal Du ligge stille!“ sagde Røverpigen, „ellers faaer Du Kniven op i Maven!“

Om Morgenen fortalte Gerda hende Alt, hvad Skovduerne havde sagt, og den lille Røverpige saae ganske alvorlig ud, men nikkede med Hovedet og sagde: „Det er det samme!

det er det samme. — Veed Du, hvor Lapland er?" spurgte hun Rensdyret.

"Hvo skulde bedre vide det end jeg!" sagde Dyret, og Dinenne spillede i Hovedet paa det. "Der er jeg født og baaret, der har jeg sprunget paa Sneemarken!"

"Hør!" sagde Røverpigen til Gerda, "Du seer, at alle vore Mandfolk ere borte, men Mutter er her endnu, og hun bliver, men op ad Morgenstunden drikker hun af den store Flaske og tager sig saa en lille Luur ovenpaa; — saa skal jeg gjøre Noget for Dig!" Nu sprang hun ud af Sengen, foer hen om Halsen paa Moderen, trak hende i Mundskjægget og sagde: "min egen søde Gjedebuk, god Morgen!" Og Moderen knipsede hende under Næsen, saa den blev rød og blaa, men det var altsammen af bare Kjærlighed.

Da saa Moderen havde drukket af sin Flaske og fik sig en lille Luur, gik Røverpigen hen til Rensdyret og sagde: "jeg kunde have besynderlig Lyst til endnu at kilde Dig mange Gange med den skarpe Kniv, for saa er Du saa morsom, men det er det samme, jeg vil løsne din Snor og hjælpe Dig udenfor, at Du kan løbe til Lapland, men Du skal tage Benene med Dig og bringe mig denne lille Pige til Sneedronningens Slot, hvor hendes Legebroder er. Du har nok hørt, hvad hun fortalte, thi hun snakkede høit nok, og Du lurer!"

Rensdyret sprang høit af Glæde. Røverpigen løstede lille Gerda op og havde den Forsigtighed at binde hende fast, ja endogsaa at give hende en lille Pude at sidde paa. "Det er det samme," sagde hun, "der har Du dine laadne Støvler, for det bliver koldt, men Mussen beholder jeg, den er altfor nydelig! Alligevel skal Du ikke fryse. Her har Du min Moders store Bælvanter, de naae Dig lige op til Albuen; stik i! — Nu seer Du ud paa Hænderne ligesom min æhle Moder!"

Og Gerda græd af Glæde.

„Jeg kan ikke lide at Du tviner!“ sagde den lille Røverpige. „Nu skal Du just see fornøiet ud! og der har Du to Brød og en Skinke, saa kan Du ikke sulte.“ Begge Dele bleve bundne bag paa Rensdyret; den lille Røverpige aabnede Døren, lokkede alle de store Hunde ind, og saa skar hun Strikken over med sin Kniv og sagde til Rensdyret: „Løb saa! men pas vel paa den lille Pige!“

Og Gerda strakte Hænderne, med de store Bælvanter, ud mod Røverpigen og sagde Farvel, og saa sloi Rensdyret affted over Buske og Stubbe, gennem den store Skov, over Moser og Stepper, alt hvad det kunde. Ulvene hylede, og Ravnene streg. „Fut! fut!“ sagde det paa Himlen. Det var ligesom om den nyfte rødt.

„Det er mine gamle Nordlys! sagde Rensdyret, „see, hvor de lyse!“ og saa løb det endnu mere affted, Nat og Dag; Brodene bleve spist, Slinken med og saa vare de i Lapland.

Sjette Historie.

Lappekonen og Finnekonen.

De holdt stille ved et lille Huus; det var saa ynkeligt; Taget gik ned til Jorden, og Døren var saa lav, at Familien maatte krybe paa Maven, naar den vilde ud eller ind. Her var Ingen hjemme uden en gammel Lappekone, der stod og stegte Fisk ved en Kranlampe; og Rensdyret fortalte hele Gerda's Historie, men først sin egen, for det syntes, at den var meget vigtigere, og Gerda var saa forkommet af Kulde, at hun ikke kunde tale.

„Ak, I arme Stakler!“ sagde Lappekonen, „da have I langt endnu at løbe! I maae affted over hundrede Mile ind i Finmarken, for der ligger Sneedronningen paa Landet og brænder Blaalys hver evige Aften. Jeg skal skrive et Par

Orb paa en tør Klipfist, Papir har jeg ikke, den skal jeg give Eder med til Finnekonen deroppe, hun kan give Eder bedre Bækked, end jeg!"

Og da nu Gerda var blevet varmet og havde faaet at spise og drikke, skrev Lappekonon et Par Ord paa en tør Klipfist, bad Gerda passe vel paa den, bandt hende igjen fast paa Rensdyret og det sprang afsted. „Fut! fut!" sagde det oppe i Luften, hele Natten brændte de deiligste blaa Nordlys; — og saa kom de til Finmarken og bankede paa Finnekonens Skorsteen, for hun havde ikke engang Dør.

Der var en Hede derinde, saa Finnekonen selv gik næsten ganske nogen; lille var hun og ganske grumset; hun løsne de strax Klæderne paa lille Gerda, tog Bælvanterne og Stovlerne af, for ellers havde hun faaet det for hedt, lagde Rensdyret et Stykke Is paa Hovedet og læste saa, hvad der stod skrevet paa Klipfisten; hun læste det tre Gange, og saa kunde hun det udenad og puttede Bissen i Mad-Oryden, for den kunde jo godt spises, og hun spildte aldrig Noget.

Nu fortalte Rensdyret først sin Historie, saa den lille Gerdas, og Finnekonen plirede med de kloge Dine, men sagde ikke Noget.

„Du er saa klog," sagde Rensdyret; „jeg veed Du kan binde alle Verdens Vinde i en Sytraad; naar Skipperen løser den ene Knude, faaer han god Wind, løser han den anden, da blæser det skarpt, og løser han den tredie og fjerde, da stormer det, saa Skovene falde om. Vil Du ikke give den lille Bige en Drif, saa hun kan faae tolv Mand's Styrke og overvinde Sneedronningen."

„Tolv Mand's Styrke," sagde Finnekonen; „jo det vil godt forslaae!" og saa gik hun hen paa en Hylde, tog et stort, sammenrullet Skind frem, og det rullede hun op; der var skrevet

underlige Bogstaver derpaa, og Finnekonen læste, saa Vandet haglede ned af hendes Pande.

Men Mensdhyret bad igjen saa meget for den lille Gerda, og Gerda saae med saa bedende Dine, fulde af Laarer, paa Finnekonen, at denne begyndte igjen at plire med sine og trak Mensdhyret hen i en Krog, hvor hun hviskede til det, medens det fik frisk Vis paa Hovedet:

„Den lille Kay er rigtignok hos Sneedronningen og finder alt der efter sin Lyst og Tanke og troer, det er den bedste Deel af Verden, men det kommer af, at han har faaet en Glas-Splint i Hjertet og et lille Glas-Korn i Diet; de maae først ud, ellers bliver han aldrig til Menneſte, og Sneedronningen vil beholde Magten over ham!“

„Men kan Du ikke give den lille Gerda Noget ind, saa hun kan saae Magt over det Hele?“

„Jeg kan ikke give hende større Magt, end hun allerede har! seer Du ikke, hvor stor den er? Seer Du ikke, hvor Menneſter og Dyr maa tjene hende, hvorledes hun paa bare Been er kommet saa vel frem i Verden. Hun maa ikke af os vide sin Magt, den sidder i hendes Hjerte, den sidder i, hun er et sødt, uskyldigt Barn. Kan hun ikke selv komme ind til Sneedronningen og saae Glasſet ud af lille Kay, saa kunne vi ikke hjælpe! To Mile herfra begynder Sneedronningens Have, derhen kan Du bære den lille Pige, sæt hende af ved den store Buſk, der staaer med røde Bær i Sneen, hold ikke lang Tadderslabber og skynd Dig her tilbage!“ Og saa løftede Finnekonen den lille Gerda op paa Mensdhyret, der løb alt hvad det kunde.

„O, jeg fik ikke mine Støvler! jeg fik ikke mine Bælvanter!“ raabte den lille Gerda, det mærkede hun i den spiende Kulde, men Mensdhyret turde ikke standse, det løb, til det kom til den store Buſk med de røde Bær; der satte det Gerda af, kysede hende paa Munden, og der løb store, blanke Laarer ned

over Dyrets Kinder, og saa løb det, alt hvad det kunde, igjen tilbage. Der stod den stakkels Gerda, uden Sko, uden Handsker, midt i det frygtelige, iisfulde Finmarken.

Hun løb fremad saa stærkt hun kunde; da kom der et heelt Regiment Sneefnokke; men de faldt ikke ned fra Himlen, den var ganske klar og skinnede af Nordlys; Sneefnokkene løb lige hen ad Jorden, og jo nærmere de kom, des større bleve de; Gerda huffede nok, hvor store og kunstige de havde seet ud, dengang hun saae Sneefnokkene gennem Brændeglasjet, men her vare de rigtignok anderledes store og frygtelige, de vare levende, de vare Sneedronningens Forposter, de havde de underligste Skikkelser; nogle saae ud som søle, store Pindsvin, andre som hele Knuder af Slinger, der stak Hovederne frem, og andre som smaa, tykke Bjørne, paa hvem Haarene struttede, alle skinnende hvide, alle vare de levende Sneefnokke.

Da bad den lille Gerda sit Fadervor, og Kulden var saa stærk, at hun kunde see sin egen Aande; som en heel Røg stod den hende ud af Munden; Aanden blev tættere og tættere og den formede sig til smaa klare Engle, der vorte meer og meer, naar de rørte ved Jorden; og Alle havde de Hjelm paa Hovedet og Spyd og Skjold i Hænderne; de bleve flere og flere, og da Gerda havde endt sit Fadervor, var der en heel Legion om hende; de hug med deres Spyd paa de gruelige Sneefnokke saa de sprang i hundrede Stykker, og den lille Gerda gik ganske sikker og freidig frem. Englene klappede hende paa Tødderne og paa Hænderne, og saa solte hun mindre, hvor koldt det var, og gik rast frem mod Sneedronningens Slot.

Men nu skulle vi først see, hvorledes Kay har det. Han tænkte rigtignok ikke paa lille Gerda, og allermindst at hun stod udenfor Slottet.

Syvende Historie.

Hvad der stete i Sneedronningens Slot og hvad der siden stete.

Slottets Vægge vare af den sygende Sne og Vinduer og Døre af de skjærende Vinde; der vare over hundrede Sale, alt ligesom Sneen sygede, den første strakte sig mange Mile, alle belyste af de stærke Nordlys, og de vare saa store, saa tomme, saa isnende kolde og saa skinnende. Aldrig kom her Lystighed, ikke engang saa meget, som et lille Bjørne=Bal, hvor Stormen kunde blæse op og Isbjørnene gaae paa Bagbenene og have fine Manerer; aldrig et lille Spilleselskab med Munddask og flaae paa Lappen; aldrig en lille Smule Kaffe=Commers af de hvide Næve=Frøfner; tomt, stort og koldt var det i Sneedronningens Sale. Nordlysene blussede saa nøiagtig, at man kunde tælle til, naar de vare paa det Høieste, og naar de vare paa det Laveste. Midt derinde i den tomme, uendelige Sneesal var der en frosfen Sø: den var revnet i tusinde Stykker, men hvert Stykke var saa akkurat ligt det andet, at det var et heelt Kunststykke; og midt paa den sad Sneedronningen, naar hun var hjemme, og saa sagde hun, at hun sad i Forstandens Speil, og at det var det eneste og bedste i denne Verden.

Lille Kay var ganske blaa af Kulde, ja næsten sort, men han mærkede det dog ikke, for hun havde jo kysset Kuldeghset af ham, og hans Hjerte var saa godt som en Isklump. Han gik og slæbte paa nogle skarpe, flade Isstykker, som han lagde paa alle mulige Maader, for han vilde have Noget ud deraf; det var ligesom naar vi Andre have smaa Træplader og lægge disse i Figurer, der kaldes det chinesiske Spil. Kay gik ogsaa og lagde Figurer, de allerkunstigste, det var Forstands=Is-spillet; for hans Dine vare Figurerne ganske udmærkede og af den allerhøieste Vigtighed; det gjorde det Glaskorn, der sad ham i Diet! han lagde hele Figurer, der vare et skrevet Ord, men aldrig kunde han finde paa at lægge det Ord, som han just

vilde, det Ord: Ewigheden, og Sneedronningen havde sagt: „Kan Du udfinde mig den Figur, saa skal Du være din egen Herre, og jeg forærer Dig hele Verden og et Par nye Skøiter.“ Men han kunde ikke.

„Nu suzer jeg bort til de varme Lande!“ sagde Sneedronningen, „jeg vil hen og kige ned i de sorte Gryder!“ — Det var de ildsprudende Bjerge, *Vetna* og *Vesuv*, som man kalder dem. — „Jeg skal hvidte dem lidt! det hører til; det gjør godt oven paa Citroner og Wiindruer!“ og saa fløi Sneedronningen, og Kay sad ganske ene i den mange Mile store, tomme Iisfal og saae paa Iisstykkerne og tænkte og tænkte, saa det knagede i ham, ganske stiv og stille sad han, man skulde troe han var frosset ihjel.

Da var det, at den lille Gerda traadte ind i Slottet gennem den store Port, der var skjærende Vinde; men hun læste en Aftenbøn, og da lagde Windene sig, som de vilde sove, og hun traadte ind i de store, tomme, kolde Sale — da saae hun Kay, hun kjendte ham, hun fløi ham om Halsen, holdt ham saa fast og raabte: „Kay! søde, lille Kay! saa har jeg da fundet Dig!“

Men han sad ganske stille, stiv og kold; — da græd den lille Gerda hede Taarer, de faldt paa hans Bryst, de trængte ind i hans Hjerte, de optøede Iisklumpen og fortærede den lille Speilstump derinde; han saae paa hende, og hun sang Psalmen:

„Roserne vore i Dale,
Der saae vi Varn Jesus i Tale!“

Da brast Kay i Graad; han græd saa Speilkornerne trillede ud af Dinene, han kjendte hende og jublede: „Gerda! søde, lille Gerda! — hvor har Du dog været saa længe? Og hvor har jeg været?“ Og han saae rundt om sig. „Hvor her er koldt! hvor her er tomt og stort!“ og han holdt sig fast til Gerda, og hun loe og græd af Glæde; det var saa velsignet, at selv

Jisstykkerne bandsede af Glæde rundtom, og da de vare trætte og lagde sig, laae de netop i de Bogstaver, som Sneedronningen havde sagt, han skulde udfinde, saa var han sin egen Herre, og hun vilde give ham hele Verden og et Par nye Skøiter.

Dg Gerda kysjede hans Kinder, og de bleve blomstrende; hun kysjede hans Dine, og de lyste som hendes, hun kysjede hans Hænder og Fødder, og han var sund og rask. Sneedronningen maatte gjerne komme hjem: hans Fribrev stod skrevet der med skinnende Jisstykker.

Dg de toge hinanden i Hænderne og vandrede ud af det store Slot; de talte om Bedstemoder og om Roserne oppe paa Taget; og hvor de gik, laae Vindene ganske stille og Solen brød frem; og da de naaede Busten med de røde Bær, stod Mensdyret der og ventede; det havde en anden ung Neen med, hvis Dver var fuldt, og den gav de Smaa sin varme Melk og kysjede dem paa Munden. Saa bare de Kay og Gerda først til Finnekonen, hvor de varmede sig op i den hede Stue og fik Væfled om Hjemreisen, saa til Lappekønen, der havde syet dem nye Klæder og gjort sin Glæde istand.

Dg Mensdyret og den unge Neen sprang ved Siden og fulgte med, lige til Landets Grændse, der tittede det første Grønne frem, der toge de Afsted med Mensdyret og med Lappekønen. „Farvel!“ sagde de Allesammen. Dg de første smaa Fugle begyndte at quiddre, Skoven havde grønne Knopper, og ud fra den kom ridende paa en prægtig Hest, som Gerda kjendte (den havde været spændt for Guldkarreen) en ung Pige med en skinnende rød Hue paa Hovedet og Pistoler foran sig; det var den lille Røverpige, som var kjed af at være hjemme og vilde nu først Nord paa og siden ad en anden Kant, dersom hun ikke blev fornøiet. Hun kjendte strax Gerda, og Gerda kjendte hende, det var en Glæde.

„Du er en rar Tyr til at træffe om!“ sagde hun til lille

Kay; „jeg gad vide, om Du fortjener, man løber til Verdens Ende for din Skyld!“

Men Gerda klappede hende paa Kinden, og spurgte om Brinds og Brindsesje.

„De ere reiste til fremmede Lande!“ sagde Røverpigen.

„Men Kragen?“ spurgte den lille Gerda.

„Ja Kragen er død!“ svarede hun. „Den tamme Kjæreste er blevet Enke og gaaer med en Stump sort Uldgarn om Benet; hun klager sig ynkeligt og Brøvl er det Hele! — Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dig, og hvorledes Du fik fat paa ham!“

Og Gerda og Kay fortalte begge To.

„Og Snip=snap=snurre=basselurre!“ sagde Røverpigen, tog dem begge To i Hænderne og lovede, at hvis hun engang kom igjennem deres By, saa vilde hun komme op at besøge dem, og saa red hun ud i den vide Verden, men Kay og Gerda gik Haand i Haand, og som de gik, var det et deiligt Foraar med Blomster og Grønt; Kirkeklokkerne ringede, og de kjendte de høie Taarne, den store By, det var i den de boede, og de gik ind i den og hen til Bedstemoders Dør, op ad Trappen, ind i Stuen, hvor Alt stod paa samme Sted som før, og Uhret sagde: „dik! dik!“ og Viseren dreiede; men idet de gik igjennem Døren, mærkede de, at de vare blevne vorne Mennecker. Roserne fra Lagrenden blomstrede ind af de aabne Vinduer, og der stode de smaa Børnestole, og Kay og Gerda satte sig hver paa sin og holdt hinanden i Hænderne, de havde glemt som en tung Drom den kolde, tomme Herlighed hos Sneedronningen. Bedstemoder sad i Guds klare Solskin og læste høit af Bibelen: „uden at I blive som Børn, komme I ikke i Guds Rige!“

Og Kay og Gerda saae hinanden ind i Diet, og de forstode paa eengang den gamle Psalme:

„Roserne vore i Dale,
Der saae vi Barn Jesus i Tale.“

Der sad de begge To Vorne og dog Børn, Børn i Hjertet,
og det var Sommer, den varme, velsignede Sommer.

Holger Danske.

Der er i Danmark et gammelt Slot, som hedder Kronborg, det ligger lige ud i Dresfund, hvor de store Skibe hver Dag seile forbi i hundredvis, baade engelske, russiske og preussiske; og de hilse med Kanoner for det gamle Slot: „bum!“ og Slottet svarer igjen med Kanoner: „bum!“ for saaledes sige Kanonerne „god Dag!“ „mange Tak!“ — Om Vinteren seile der ingen Skibe, saa ligger Alt med Is lige over til det svenske Land, men det er ordenlig ligesom en heel Landevei, der vaier det danske Flag og det svenske Flag, og danske og svenske Folk sige hinanden: „god Dag,“ „mange Tak!“ men ikke med Kanoner, nei med venligt Haandtag, og den Ene henter Hvedebrod og Kringler hos den Anden, for fremmed Mad smager bedst. Men Pragten i det Hele er dog det gamle Kronborg, og under det er det, at Holger Danske sidder i den dybe, mørke Kjalder, hvor Ingen kommer, han er klædt i Jern og Staal og støtter sit Hoved paa de stærke Arme; hans lange Skjæg hænger ud over Marmorbordet, hvor det er voret fast, han sover og drømmer, men i Drømme seer han Alt hvad der skeer heroppe i Danmark. Hver Juleaften kommer en Guds Engel og siger ham at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igjen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordenlig Fare! men kommer det i een, ja, saa vil den gamle Holger Danske reise sig saa Wordet

revner naar han trækker Skjægget til sig! saa kommer han frem og slaar saa det høres i alle Verdens Lande.

Alt dette om Holger Danske sad en gammel Bedstefader og fortalte sin lille Sønnesøn, og den lille Dreng vidste, at hvad Bedstefader sagde, det var sandt. Og mens den Gamle sad og fortalte, saa snittede han paa et stort Træbillede, det skulde forestille Holger Danske og stilles forud paa et Skib, for den gamle Bedstefader var Billedsnitter, og det er saadan en Mand, som skjærer ud til Skibenes Gallioner, efter som hvert Skib skal kaldes, og her havde han udskåret Holger Danske, der stod saa rank og stolt med sit lange Skjæg og holdt i den ene Haand det brede Slagsværd, men støttede den anden paa det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefader fortalte saa meget om mærkelige danske Mænd og Qvinder, at den lille Sønnesøn tilsidst syntes at nu vidste han ligesaa meget, som Holger Danske kunde vide, der jo dog kun drømte derom; og da den Lille kom i sin Seng, tænkte han saa meget derpaa, at han ordenlig knugede sin Hage til Sengedyngen og syntes at han havde et langt Skjæg, der var voret fast i den.

Men den gamle Bedstefader blev sidende ved sit Arbejde og snittede paa den sidste Deel deri, det var det danske Vaaben; og nu var han færdig, og han saae paa det Hele og han tænkte paa Alt, hvad han havde læst og hørt og hvad han i Altsen havde fortalt den lille Dreng; og han nikkede og tørrede sine Brillen, fattede dem paa igjen og sagde: „ja i min Tid kommer nok ikke Holger Danske! men Drengen der i Sengen kan maaskee faae ham at see og være med naar det rigtigt gjælder!“ og den gamle Bedstefader nikkede, og jo mere han saae paa sin Holger Danske, des tydeligere blev det ham, at det var et godt Billede han der havde gjort; han syntes ordenlig at det fik Couleur, og at Harnisket skinnede som Jern og Staal; Hjerterne i det

danste Vaaben bleve mere og mere røde og Løverne sprang med Guldkroner paa.

„Det er dog det deiligste Vaaben Nogen i Verden har!“ sagde den Gamle. „Løverne ere Styrke og Hjerterne ere Mildhed og Kjærlighed!“ og han saae paa den øverste Løve og tænkte paa Kong Knud, der bandt det store England til Danmarks Kongestol, og han saae paa den anden Løve og tænkte paa Valdemar, som samlede Danmark og betvang de vendiske Lande; han saae paa den tredie Løve og tænkte paa Margrethe som forenede Danmark, Sverrig og Norge; men idet han saae paa de røde Hjerter, saa skinnede de endnu stærkere end før, de bleve til Flammer som bevægede sig, og hans Tanke fulgte hver af dem.

Den første Flamme førte ham ind i et snevert mørkt Fængsel; der sad en Fange, en deilig Qvinde, Christian den Fjerdes Datter: Eleonore Ulfeld: og Flammen satte sig som en Rose paa hendes Bryst og blomstrede sammen med hendes Hjerte, hun den ædleste og bedste af alle danske Qvinder.

„Ja, det er et Hjerte i Danmarks Vaaben!“ sagde den gamle Bedstefader.

Og hans Tanker fulgte Flammen, som førte ham ud paa Havet, hvor Kanonerne buldrede, hvor Skibene laae indhyllede i Røg; og Flammen hestede sig som et Ordensbaand paa Hvitfeldts Bryst, idet han til Flaadens Frelse sprængte sig og sit Skib i Luften.

Og den tredie Flamme førte ham til Grønlands usle Hytter, hvor Præsten Hans Egede stod med Kjærlighed i Ord og Gjærning, Flammen var en Stjerne paa hans Bryst, et Hjerte til det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefaders Tanker gik foran den svævende Flamme, thi hans Tanke vidste, hvor Flammen vilde hen. I Bondekonens fattige Stue stod Frederik den Sjette og skrev

sit Navn med Kridt paa Bjelken; Flammen bævede paa hans Bryst, bævede i hans Hjerte; i Bondens Stue blev hans Hjerte et Hjerte i Danmarks Vaaben. Og den gamle Bedstefader tørrede sine Dine, for han havde kjendt og levet for Kong Frederik med de sølvhvide Haar og de ærlige, blaa Dine, og han foldede sine Hænder og saae stille frem for sig. Da kom den gamle Bedstefaders Sønnedone og sagde, at det var sildigt, nu skulde han hvile, og at Aftenbordet var dækket.

„Men deiligt er det dog hvad Du der har gjort, Bedstefader!“ sagde hun. „Holger Danske og hele vort gamle Vaaben! — Det er ligesom om jeg havde seet det Ansigt før!“

„Nei det har Du nok ikke!“ sagde den gamle Bedstefader, „men jeg har seet det, og jeg har stræbt at snitte det i Træ, saaledes som jeg husker det. Den Gang var det, da Englænderne laae paa Rheden, den danske anden April, da vi viste, vi vare gamle Danske! Paa „Danmark“ hvor jeg stod i Steen Billes Eskadre, havde jeg en Mand ved min Side; det var, som Ruglerne vare bange for ham! lystig sang han gamle Viser og skjød og stred, som var han meer end et Menneske. Jeg husker hans Ansigt endnu; men hvorfra han kom, hvorhen han gik, veed ikke jeg, veed Ingen. Jeg har tidt tænkt, det var nok gamle Holger Danske selv, der var svømmet ned fra Kronborg og hjalp os i Farens Stund; det var nu min Tanke og der staaer hans Billede!“

Og det kastede sin store Skygge heelt op ad Væggen, selv noget hen ad Loftet, det saae ud, som var det den virkelige Holger Danske selv, som stod der bagved, for Skyggen rørte sig, men det kunde da ogsaa være fordi Flammen i Lyset ikke brændte stadig. Og Sønnedonen kyskede den gamle Bedstefader og førte ham hen i den store Kænestol foran Bordet, og hun og hendes Mand, som jo var den gamle Bedstefaders Søn, og Fader til den lille Dreng der laae i Sengen, sad og spiste

deres Aftenmad, og den gamle Bedstefader talte om de danske Løver og de danske Hjerter, om Styrken og Mildheden, og ganske tydeligt forklarede han, at der var endnu een Styrke foruden den der laae i Sværdet, og han pegede paa Hylben hvor der laae gamle Bøger, hvor alle Holbergs Comedier laae, de som saa tidt vare læste, for de vare saa morsomme, man syntes ordenlig at kjende alle de Personer deri fra gamle Dage.

„See, han har ogsaa vidst at hugge!“ sagde den gamle Bedstefader; „han har hugget det Gale og Kantede af Folk saa langt han kunde!“ og gamle Bedstefader nikkede hen til Speilet, hvor Almanaken stod med det „Rundetaarn“ og saa sagde han: „Lyge Brahe, han var ogsaa een, som brugte Sværdet; ikke til at hugge i Kjød og Been, men hugge en tydeligere Wei op imellem alle Himlens Stjerner! — Og saa han, hvis Fader var af min Stand, den gamle Billedsnitters Søn, han, vi selv have seet med det hvide Haar og de stærke Skuldre, han, som nævnes af alle Verdens Lande! ja han kunde hugge, jeg kan kun snitte! Jo, Holger Danske kan komme paa mange Maader, saa at der i alle Verdens Lande høres om Danmarks Styrke! Skal vi saa drikke Bertels Skaal!“

Men den lille Dreng i Sengen saae tydeligt det gamle Kronborg med Dresfund, den virkelige Holger Danske som sad dybt dernede med Skjægget voret fast i Marmorbordet og drømte om Alt hvad der steer heroppe; Holger Danske drømte ogsaa om den lille, fattige Stue, hvor Billedsnitteren sad, han hørte Alt hvad der blev talt og nikkede i Drømme og sagde:

„Ja, huff kun paa mig, I Danske Folk! behold mig i Tante! jeg kommer i Nødens Lime!“

Og udenfor Kronborg skinnede den klare Dag og Binden bar Jægerhornets Toner over fra Nabolandet, Skibene seilede forbi og hilsede: „bum! bum!“ og fra Kronborg svarede det: „bum! bum!“ men Holger Danske vaagnede ikke hvor stærkt

de skjede, for det var jo bare: „god Dag!“ — „Mange Tak!“
 Der skal skydes anderledes før han vil vaagne; men han vaagner
 nok, for der er Krummer i Holger Danske!

Ole Lukøie.

I hele Verden er der Ingen, der kan saa mange Historier, som
 Ole Lukøie! — Han kan rigtignok fortælle!

Saadan ud paa Aftenen, naar Børn sidde nok saa net ved
 Bordet, eller paa deres Skammel, kommer Ole Lukøie; han
 kommer saa stille op ad Trappen, for han gaaer paa Høsesokker,
 han lukker ganske sagte Døren op og sut! saa sprøiter han
 Børnene sød Mælk ind i Dinene, saa fiint, saa fiint, men dog
 altid nok til at de ikke kunne holde Dinene aabne, og derfor ikke
 see ham; han lister sig lige bagved, blæser dem sagte i Nakken,
 og saa blive de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke ondt,
 for Ole Lukøie mener det just godt med Børnene, han vil
 bare have at de skulle være rolige, og det ere de bedst, naar
 man faaer dem i Seng, de skulle være stille, for at han kan
 fortælle dem Historier. —

Naar Børnene nu sove, sætter Ole Lukøie sig paa Sen-
 gen; han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketoi, men
 det er ikke muligt at siige, hvad Couleur den har, for den skinner
 grøn, rød og blaa, alt ligesom han dreier sig; under hver Arm
 holder han en Paraph, een med Billeder paa, og den sætter
 han over de gode Børn, og saa drømme de hele Natten de dei-
 ligste Historier, og een Paraph har han, hvor der slet Intet er
 paa, og den sætter han over de uartige Børn, saa sove de saa

tosset og har om Morgenen, naar de vaagne, ikke drømt det Allermindste.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Lukøie i en heel Uge kom hver Aften til en lille Dreng, som hed Hjalmar, og hvad han fortalte ham! Det er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge.

Mandag.

„Hør nu engang!“ sagde Ole Lukøie om Aftenen, da han havde faaet Hjalmar i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ og saa blev alle Blomsterne i Urtepotterne til store Træer, der strakte deres lange Grene hen under Loftet og langs med Bæggen, saa hele Stuen saae ud som det deiligste Lyshuus, og alle Grene vare fulde af Blomster, og hver Blomst var smukkere end en Rose, lugtede saa deilig, og vilde man spise den, var den sødere end Syltetøj; Frugterne glindsede ligesom Guld og saa vare der Boller der revnede af Rosiner, det var mageløst! men i det samme begyndte det at jamre sig saa forfækkeligt henne i Bordskuffen, hvor Hjalmar's Skolebøger laae.

„Hvad er nu det!“ sagde Ole Lukøie og gik hen til Bordet og fik Skuffen op. Det var Tavlen, som det knugede og trykkede i, for der var kommet et galt Tal i Regnestykket, saa det var færdigt at falde fra hinanden; Griffelen hoppede og sprang i sit Seglgarnsbaand ligesom det kunde være en lille Hund, den vilde hjælpe paa Regnestykket, men den kunde ikke! — Og saa var det Hjalmar's Skrivebog, som det jamrede sig indeni, o det var ordenligt fælt at høre! langs ned paa hvert Blad stode alle de store Bogstaver, hvert med et lille ved Siden, en heel Række nedad, det var saadan en Forstrift, og ved den igjen stode nogle Bogstaver, der troede de saae ud ligesom den, for dem havde Hjalmar skrevet, de laae næsten ligesom om de vare faldne over Blyants-Stregen, hvilken de skulde staae paa.

„See, saadan skulde I holde Eder!“ sagde Forfkriften, „see, saadan til Siden, med et raft Sving!“

„O, vi ville gjerne,“ sagde Hjalmar's Bogstaver, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige!“

„Saa skal I have Kinderpulver!“ sagde Ole Lukøie.

„O nei!“ raabte de, og saa stode de saa ranke at det var en Lyst.

„Ja nu faae vi ikke fortalt Historier!“ sagde Ole Lukøie, „nu maa jeg exercere dem! een to! een to!“ og saa exercerede han Bogstaverne, og de stode saa ranke og saa funde som nogen Forfkrift kunde staae; men da Ole Lukøie gif, og Hjalmar om Morgenens saae til dem, saa vare de ligesaa elendige som før.

Lirsdag.

Saa snart Hjalmar var i Seng, rørte Ole Lukøie med sin lille Troldsprøite ved alle Meublerne i Stuen og strax begyndte de at snakke, og Allesammen snakkede de om dem selv, undtagen Spyttbakken, den stod taus og ærgrede sig over, at de kunde være saa forsængelige, kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke have Tanke for den, der dog stod saa besteden i Krogen og lod sig spytte paa.

Der hang over Comoden et stort Maleri i en forgyldt Ramme, det var et Landskab, man saae høie, gamle Træer, Blomster i Græsset og et stort Vand med en Flod, der løb om bag Skoven, forbi mange Slotte, langt ud i det vilde Hav.

Ole Lukøie rørte med sin Troldsprøite ved Maleriet og saa begyndte Fuglene derinde at synge, Trærnes Grene bevægede sig og Skyerne toge ordenlig Flugt, man kunde see deres Skyhgen over Landskabet.

Nu løstede Ole Lukøie den lille Hjalmar op mod Rammen, og Hjalmar stak Benene ind i Maleriet lige ind i

det høie Græs og der stod han; Solen skinnede mellem Trærnes Grene ned paa ham. Han løb hen til Vandet, satte sig i en lille Baad der laae; den var malet rød og hvid, Seilene skinnede som Sølv og sex Svaner alle med Guldkroner nede om Halsen og en straalende blaa Stjerne paa Hovedet, trak Baaden forbi de grønne Skove, hvor Træerne fortalte om Røvere og Here og Blomsterne om de nydelige smaa Alfer og hvad Sommerfuglene havde fortalt dem.

De deiligste Fisk, med Skæl som Sølv og Guld, svømmede efter Baaden, imellem gjorde de et Spring saa det sagde Bladsk igjen i Vandet, og Fuglene, røde og blaa, smaa og store, fløi i to lange Rækker bag efter, Myggene dansede og Oldenborren sagde bum, bum; de vilde Allesammen følge Hjalmar, og hver havde de en Historie at fortælle!

Det var rigtignok en Seiltour! snart vare Skovene saa tætte og saa mørke, snart vare de som den deiligste Have med Solskin og Blomster og der laae store Slotte af Glas og af Marmor; paa Altanerne stode Brindsesjer, og Alle vare de smaa Piger, som Hjalmar godt kjendte, han havde leget med dem før. De rakte Haanden ud, og hver holdt den yndigste Sukkergris, som nogen Kagekone kunde sælge, og Hjalmar tog i den ene Ende af Sukkergrisen, idet han seilede forbi, og Brindsesjen holdt godt fast, og saa fik hver sit Stykke, hun det mindste, Hjalmar det allerstørste! Ved hvert Slot stode smaa Brindsjer Skildvagt, de skuldbrede med Guldsjabel og lode det regne med Rosiner og Tinsoldater; det var rigtige Brindsjer!

Snart seilede Hjalmar gennem Skove, snart ligesom igjennem store Sale, eller midt igjennem en By; han kom ogsaa igjennem den, hvor hans Barnepige boede, hun, der havde baaret ham, da han var en ganske lille Dreng, og havde holdt saa meget af ham, og hun nikkede og vinkede og sang det nydelige lille Vers, hun selv havde digtet og sendt Hjalmar:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
 Min egen Hjalmar, Du søde!
 Jeg har jo kysset din lille Mund,
 Din Pande, de Kinder rede.
 Jeg horte Dig sige de første Ord,
 Jeg maatte Dig Afsted sige.
 Vor Herre velsigne Dig her paa Jord,
 En Engel Du er fra hans Rige!

Og alle Fugle sang med, Blomsterne dandsede paa Stilkene og
 de gamle Træer nikkede, ligesom om Ole Lukøie ogsaa fortalte
 dem Historier.

Søndag.

Rei hvor Regnen skyllede ned udenfor! Hjalmar kunde
 høre det i Søve! og da Ole Lukøie lukkede et Vindue op,
 stod Vandet ligeop til Vindueskarmen; der var en heel Sø
 derude, men det prægtigste Skib laae op til Huset.

„Vil Du seile med lille Hjalmar!“ sagde Ole Lukøie,
 „saa kan Du i Nat komme til de fremmede Lande og være her
 i Morgen igjen!“ —

Og saa stod med eet Hjalmar i sine Søndagsklæder midt
 paa det prægtige Skib, og strax blev Veiret velsignet, og det
 seilede gennem Gaderne, krydsede om Kirken og nu var Alt
 en stor vild Sø. De seilede saa længe, at der ingen Land var
 at gine mere, og de saae en Flok Størke, de kom ogsaa hjemme
 fra og vilde til de varme Lande; den ene Stork fløi bag ved den
 anden og de havde allerede fløiet saa langt, saa langt; een af
 dem var saa træt, at hans Vinger næsten ikke kunde bære ham
 længer, han var den allersidste i Rækken og snart kom han et
 stort Stykke bag efter, tilsidst sank han med udbredte Vinger
 lavere og lavere, han gjorde endnu et Par Slag med Vingerne,
 men det hjalp ikke; nu berørte han med sine Fødder Lougværket

paa Skibet, nu gled han ned af Seilet og bums! der stod han paa Dækket.

Saa tog Matrosdrenge ham og satte ham ind i Hønseshuset, til Høns, Wender og Kalkuner; den stakkels Stork stod ganske forknyst midt imellem dem.

„Sikken een!“ sagde alle Hønsene.

Dg den kalkunse Hane pustede sig op saa thyt, den kunde og spurgte hvem han var; og Wenderne gik baglænds og puffede til hinanden: „rap Dig! rap Dig!“

Dg Storken fortalte om det varme Africa, om Pyramiderne og om Strudsene, der løb som en vild Hest hen over Draken, men Wenderne forstode ikke hvad han sagde, og saa puffede de til hinanden! „Skal vi være enige om, at han er dum!“

„Ja vist er han dum!“ sagde den kalkunse Hane og saa vluddrede den op. Da taug Storken ganske stille og tænkte paa sit Africa.

„Det er nogle deilige, tynde Been I har!“ sagde Kalkunen. „Hvad koster Allen?“

„Strat, strat, strat!“ grinte alle Wenderne, men Storken lod, som om han slet ikke hørte det.

„I kan gjerne lee med!“ sagde Kalkunen til ham, „for det var meget vittigt sagt! eller var det maaskee for lavt for ham, ak, ak! han er ikke fleersidig! lad os blive ved at være interessante for os selv!“ og saa klukkede de og Wenderne snaddrede, „gik, gak! gik, gak!“ det var skrækeligt, hvor morsomt de selv fandt det.

Men Hjalmar gik hen til Hønseshuset, aabnede Døren, kaldte paa Storken og den hoppede ud paa Dækket til ham; nu havde den hvilet sig og det var ligesom om den nikkede til Hjalmar for at takke ham; derpaa bredte den sine Vinger ud

og fløi til de varme Lande, men Hønsene flukkede, Uenderne snaddrede og den kalkunste Hane blev ganske ildbrød i Hovedet.

„Imorgen skal vi koge Suppe paa Jer?“ sagde Hjalmar og saa vaagnede han, og laae i sin lille Seng. Det var dog en forunderlig Rejse Ole Lukøie havde ladet ham gjøre den Nat!

Torsdag.

„Beed Du hvad!“ sagde Ole Lukøie, „Bliv nu ikke bange! her skal Du see en lille Muus!“ og saa holdt han sin Haand, med det lette, nydelige Dyr, hen imod ham. „Den er kommen for at invitere Dig til Bryllup. Her er to smaa Muus i Nat, som ville træde ind i Ægtestanden. De boe nebe under din Moders Spiiskammergulv, det skal være saadan en deilig Leilighed!“

„Men hvor kan jeg komme gennem det lille Musehul i Gulvet?“ spurgte Hjalmar.

„Lad mig om det!“ sagde Ole Lukøie, „jeg skal nok faae Dig lille!“ og saa rørte han med sin Troldsprøite ved Hjalmar, der strax blev mindre og mindre, tilsidst var han ikke saa stor, som en Finger. „Nu kan Du laane Tinsoldatens Klæder, jeg tænker de kunne passe, og det seer saa raff ud at have Uniform paa naar man er i Selskab.“

„Ja nok!“ sagde Hjalmar, og saa var han i Diebliffet klædt paa, som den nydeligste Tinsoldat.

„Vil De ikke være saa god at sætte Dem i Deres Moders Dingerbøl“ sagde den lille Muus, „saa skal jeg have den Ære at trække Dem!“

„Gud, skal Troenen selv have Uleilighed!“ sagde Hjalmar og saa førte de til Muse-Bryllup.

Først kom de ind under Gulvet i en lang Gang, der flet

ikke var høiere end at de netop kunde kjøre der med et Fingerbøl, og hele Gangen var illumineret med Troske.

„Lugter her ikke deilig!“ sagde Musen, som traf ham, „den hele Gang er bleven smurt med Fleskesvær! det kan ikke være deiligere!“

Nu kom de ind i Brudsalen; her stode til Høre alle de smaa Hun-Muus og de hvistede og tvistede, ligesom om de gjorde Nar af hinanden; til Venstre stode alle Han-Musene og strog sig med Boten om Mundstjægget, men midt paa Gulvet saae man Brudeparret, de stode i en udhulet Østeskorppe og kysfædes saaa stræffeligt meget for Alles Dine, thi de vare jo forlovede og nu skulde de strax have Bryllup.

Der kom altid flere og flere Fremmede; den ene Muus var færdig at træde den anden ihjel og Brudeparret havde stillet sig midt i Døren, saaa man hverken kunde komme ud eller ind. Hele Stuen var ligesom Gangen smurt med Fleskesvær, det var hele Bevertningen, men til Desert blev der frembiist en Vært, som en lille Muus af Familien havde bidt Brudeparrets Navn ind i, det vil sige det første Bogstav; det var noget ganske overordenligt.

Alle Musene sagde, at det var et deilig Bryllup og at Conversationen havde været saaa god.

Og saaa kjørte Sjalmar igjen hjem; han havde rigtignok været i fornemt Selskab, men han maatte ogsaa krybe ordenlig sammen, gjøre sig lille og komme i Einsoldat-Uniform.

Fredag.

„Det er utroligt hvor mange der ere af ældre Folk, som gjerne ville have fat paa mig!“ sagde Ole Lukøie, „det er især dem, som have gjort noget Ondt. „Gode lille Ole,““ sige de til mig, „vi kunne ikke faae Dinene i og saaa ligge vi hele Natten og see alle vore onde Gjerninger, der, som sæle,

smaa Trolde, sidde paa Sengekanten og sprøite os over med hedt Vand, vilde Du dog komme og jage dem bort, at vi kunne faae en god Sovn!" og saa sukke de saa dybt: "vi vilde faa-mænd gjerne betale: god Nat, Ole! Pengene ligge i Vinduet!" "men jeg gjør det ikke for Penge," sagde Ole Lukøie.

"Hvad skulle vi nu have for i Nat?" spurgte Hjalmar.

"Ja, jeg veed ikke om Du har Lyst igjen i Nat at komme til Bryllup, det er en anden Slags end den igaar. Din Søsters store Duffe, den, der seer ud som et Mandfolk og kaldes Her-man, skal giftes med Duffen Bertha, det er desuden Duffens Geburtsdag og derfor skal der komme saa mange Præsenter!"

"Ja, det kjender jeg nok!" sagde Hjalmar, "altid naar Dufferne trænge til nye Klæder, saa lader min Søster dem have Geburtsdag eller holde Bryllup! det er vist skeet hundred Gange!"

"Ja, men i Nat er Brylluppet hundred og eet, og naar hundred og eet er ude, saa er Alt forbi! derfor bliver ogsaa dette saa mageløst. See en Gang!"

Og Hjalmar saae hen paa Bordet; der stod det lille Paphuus med Lys i Vinduerne og alle Linsoldaterne præsenterede Gevær udenfor. Brudeparret sad paa Gulvet og lænede sig op til Bordbenet, ganske tankesuldt, og det kunde det jo have Grund til. Men Ole Lukøie, iført Bedstemoders sorte Skjort, viede dem! da Bielsen var forbi, istemte alle Meublerne i Stuen sølgende skjønne Sang, der var skrevet af Blyanten, den gif paa Melodi, som Tappentregen.

Vor Sang skal komme, som en Vind,
Til Brudeparret i Stuen ind;
De kneise begge, som en Vind,
De ere gjort' af Handskestind!
.: Hurra, Hurra! for Vind og Skind!
Det synge vi høit i Veir og Vind! .:.

Og nu fik de Presenter, men de havde frabedet sig alle spiselige Ting, for de havde nok af deres Kjærlighed.

„Skal vi nu ligge paa Landet, eller reise udenlands?“ spurgte Brudgommen, og saa blev Svalen, som havde reist meget og den gamle Gaard-Høne, der fem Gange havde ruget Kyllinger ud, taget paa Raad; og Svalen fortalte om de deilige, varme Lande, hvor Viindruerne hang saa store og tunge, hvor Luften var saa mild og Bjergene havde Farver, som man her slet ikke kjender dem!

„De har dog ikke vor Grønkaal!“ sagde Hønen. „Jeg laae en Sommer med alle mine Kyllinger paa Landet, der var en Gruusgrav som vi kunde gaae og strabe i, og saa havde vi Udgang til en Have med Grønkaal! O, hvor den var grøn! jeg kan ikke tænke mig noget kjønnere.“

„Men den ene Kaalstok seer ud ligesom den anden,“ sagde Svalen, „og saa er her tidt saa daarligt Veir!“

„Ja, det er man vant til!“ sagde Hønen.

„Men her er koldt, det fryser!“

„Det har Kaalen godt af!“ sagde Hønen. „Desuden kunne vi ogsaa have det varmt! havde vi ikke for fire Aar siden en Sommer, der varede i fem Uger, her var saa hedt, man kunde ikke trække Veiret! og saa have vi ikke alle de giftige Dyr, de have ude! og vi er frie for Røvere! Det er et Skarn, som ikke finder at vort Land er det kjønneste! han fortjente rigtig ikke at være her!“ og saa græd Hønen. „Jeg har ogsaa reist! jeg har fjørt i en Bøtte over tolv Mile! der er slet ingen Fornøielse ved at reise!“

„Ja, Hønen er en fornuftig Kone!“ sagde Duffen Bertha, „jeg holder heller ikke af at reise paa Bjerge, for det er kun op og saa er det ned! nei, vi ville flytte ud ved Gruusgraven og spadserere i Kaalhaven.“

Og derved blev det.

Loverdag.

„Saaer jeg nu Historier!“ sagde den lille Hjalmar, saasnart Ole Lukøie havde faaet ham i Seng.

„I Aften har vi ikke Tid til det!“ sagde Ole og spændte sin smukkeste Paraply over ham. „See nu paa disse Chinesere!“ og hele Paraplyen saae ud som en stor chineesisk Staal med blaa Træer og spidse Broer med smaa Chinesere paa, der stode og nikkede med Hovedet. „Vi skulle have hele Verden pudset kjont op til imorgen,“ sagde Ole, „det er jo da en hellig Dag, det er Søndag. Jeg skal hen i Kirkeetaarnet for at see, om de smaa Kirkenisser polere Klokkerne, at de kunne lyde smukt, jeg skal ud paa Marken og see, om Vindene blæse Støvet af Græs og Blade, og hvad der er det største Arbejde, jeg skal have alle Stjernerne ned for at polere dem af! jeg tager dem i mit Forklæde, men først maa hver numereres, og Hullerne, hvor de sidde beroppe, maae numereres, at de kunne komme paa deres rette Pladser igjen, ellers vilde de ikke sidde fast og vi saae for mange Stjernefald, i det den ene dratter efter den anden!“

„Hør, veed De hvad, Hr. Lukøie!“ sagde et gammelt Portrait, som hang paa Væggen, hvor Hjalmar sov, „jeg er Hjalmar's Oldefader; De skal have Tak fordi De fortæller Drengen Historier, men De maae ikke forvilde hans Begreber. Stjernerne kunne ikke tages ned og poleres! Stjernerne ere Klo-der ligesom vor Jord, og det er just det Gode ved dem!“

„Tak skal Du have, Du gamle Oldefader!“ sagde Ole Lukøie, „Tak skal Du have! Du er jo Hovedet for Familien, Du er „Ode“ = Hovedet! men jeg er ældre, end Du! jeg er en gammel Hedning, Romerne og Grækerne kalde mig Drømmeguden! jeg er kommet i de fornemste Huse og kommer der endnu! jeg forstaaer at omgaaes baade med Smaa og Store! Nu kan Du fortælle!“ — og saa gif Ole Lukøie og tog Paraplyen med.

„Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!“ sagde det gamle Portrait.

Dg saa vaagne de Hjalmar.

Søndag.

„God Aften!“ sagde Ole Lukøie, og Hjalmar nikkede, men sprang saa hen og vendte Oldefaderens Portrait om mod Væggen, at det ikke skulde snakke med, ligesom igaar.

„Nu skal Du fortælle mig Historier, om „de fem grønne Urter, der boede i een Urtebælg,“ og om „Hanebeen, der gjorde Cour til Hønebeen,“ og om „Stoppenaalen, der var saa fin paa det, at hun kildte sig ind hun var en Synaal!“

„Man kan ogsaa faae for meget af det Gode!“ sagde Ole Lukøie, „jeg vil helst vise Dig Noget, veed Du nok! jeg vil vise Dig min Broder, han hedder ogsaa Ole Lukøie, men han kommer aldrig til Nogen meer end eengang og naar han kommer, tager han dem med paa sin Hest og fortæller dem Historier; han kan kun to, een der er saa mageløs deilig, at Ingen i Verden kan tænke sig den, og een der er saa fæl og gruelig — ja det er ikke til at beskrive!“ og saa løftede Ole Lukøie den lille Hjalmar op i Vinduet og sagde „der skal Du see min Broder, den anden Ole Lukøie! de kalde ham ogsaa Døden; seer Du, han seer slet ikke slem ud som i Billedbøgerne, hvor han er Been og Knokler! nei, det er Selvbroderi han har paa Kjolen: det er den deiligste Husar-Uniform! en Kappe af sort Bløiel flyver bag ud over Hesten! see hvor han rider i Gallop.“

Dg Hjalmar saae, hvordan den Ole Lukøie red affled og tog baade unge og gamle Folk op paa Hesten, Nogle satte han for paa og Andre satte han bag paa, men altid spurgte han først „hvoreledes staaer det med Characterbogen?“ — „Godt!“ sagde de Allesammen; „ja lad mig selv see!“ sagde

han, og saa maatte de vise ham Bogen, og alle de som havde „Meget godt“ og „Udmærket godt“ kom for paa Hesten og fik den deilige Historie at høre, men de som havde „Temmeligt godt“ og „Maadeligt“ de maatte bag paa, og fik den fæle Historie; de rystede og græd, de vilde springe af Hesten, men kunde det slet ikke, thi de vare lige strax voret fast til den.

„Men Døden er jo den deiligste Ole Luskøie!“ sagde Hjalmar, „han er jeg ikke bange for!“

„Det skal Du heller ikke!“ sagde Ole Luskøie, „see bare til, at Du har en god Characterbog!“

„Ja det er lærerigt!“ mumlede Oldfaderens Portrait, „det hjælper dog, man siger sin Mening!“ og saa var han fornøjet.

See, det er Historien om Ole Luskøie! nu kan han selv i Aften fortælle Dig noget Mere!

Tommelise.

Der var engang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Hex og sagde til hende: „Jeg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?“

„Jo, det skal vi nok komme ud af!“ sagde Hexen. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af den Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae Noget at see!“

„Tak skal Du have!“ sagde Konen og gav Heren tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bygkornet, og strax vorte der en deilig, stor Blomst op, den saae ganske ud som en Tulipan, men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!“ sagde Konen, og kysjede den paa de smukke, røde og gule Blade, men lige idet hun kysjede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fin og nydelig, hun var ikke uden en Lomme lang, og derfor kaldtes hun *Tommelise*.

En nydelig lakeret Baldnødsfal fik hun til Bugge, blaa Violblade vare hendes Matraser og et Rosenblad hendes Overdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilke ned i Vandet; her flød et stort Tulipanblad, og paa dette maatte *Tommelise* sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at roe med. Det saae just deiligt ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa fint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæslig Skruptudse hoppende ind af Vinduet; der var en Rude itu. Skruptudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor *Tommelise* laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!“ sagde Skruptudsen, og saa tog hun fat i Baldnødsfalten, hvor *Tommelise* sov, og hoppede bort med hende gennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en stor, bred Na; men lige ved Bredden var det sumpet og muddret; her boede Skruptudsen med sin Søn. Uh!

han var ogsaa styg og sæl, lignede ganske sin Moder; „koar, koar, brekke-ke-ker!“ det var Alt hvad han kunde sige, da han saae den nydelige lille Pige i Baldnødsfalken.

„Snak ikke saa høit, for ellers vaagner hun!“ sagde den gamle Skruptudse, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er saa let som et Evaneduun! vi vilde sætte hende ud i Naen paa et af de brede Nakandeblade, det er for hende, der er saa let og lille, ligesom en D! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadsestuen istand nede under Mudderet, hvor I skulle boe og bygge!“

Ude i Naen vorte der saa mange Nakander med de brede, grønne Blade, der see ud som de flyde ovenpaa Vandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste; der svømmede den gamle Skruptudse ud og satte Baldnødsfalken med Tommelise.

Den lillebitte Staffel vaagnede ganske tidlig om Morgenen, og da hun saae, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det store, grønne Blad, hun kunde slet ikke komme i Land.

Den gamle Skruptudse sad nede i Mudderet og pyntede sin Stue op med Siv og gule Naknappe, — der skulde være rigtig net for den nye Svigerdatter, — svømmede saa med den stygge Søn ud til Bladet, hvor Tommelise stod, de vilde hente hendes pene Seng, den skulde sættes op i Brudekammeret, før hun selv kom der. Den gamle Skruptudse neiede saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Søn, han skal være din Mand, og I skal boe saa deilig nede i Mudderet!“

„Koar, koar! brekke-ke-ker!“ det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne

Blad, for hun vilde ikke boe hos den søle Skruptudse eller have hendes hæslige Sen til sin Mand. De smaa Fisk, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt hvad hun sagde, derfor stak de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saa snart de fik hende at see, fandt de hende saa nydelig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skruptudse. Nei, det skulde aldrig skee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stilkens over, og saa flød Bladet ned ad Aaen, bort med Tommelise, langt bort, hvor Skruptudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Steder, og de smaa Fugle sad i Buskene, saae hende og sang „hvilken nydelig lille Jomfru!“ Bladet med hende svømmede længere og længere bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En nydelig lille, hvid Sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig tilsidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skruptudsen ikke naae hende og der var saa deilig, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det deiligste Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere affted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det samme kom der en stor Oldenborre flyvende, den fik hende at see og i Diebliffet slog den sin Klo om hendes smukke Liv og fløi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned ad Aaen og Sommerfuglen fløi med, for han var bundet til Bladet og kunde ikke komme løs.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forkræffet, da Oldenborren fløi op i Træet med hende, men hun var dog allermest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde

bundet fast til Bladet: dersom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Søde af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Froken-Oldenborrerne trak paa Nøsehornene og sagde: „hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud.“ „Hun har ingen Nøsehorn!“ sagde de. „Hun er saa smækker i Livet, sy! hun seer ud ligesom et Menneſte! Hvor hun er styg!“ sagde alle Hun-Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig! det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de Andre sagde, hun var hæslig, saa troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende! hun kunde gaae, hvor hun vilde. De fløi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaaseurt; der gråd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den Deiligste, man kunde tænke sig, saa fin og klar som det skjønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakkels Tommelise ganske alene i den store Skov. Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun villede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den kolde, lange Vinter. Alle Fuglene, der havde jjunget saa smukt for hende, fløi deres Vei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en gul, visnen Stilk, og hun frøs saa forstrækkeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa fin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hver Sneefnug, der faldt paa hende, var, som naar

man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa svøbte hun sig ind i et visstent Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Læt udenfor Skoven, hvor hun nu var kommet, laae en stor Kornmark, men Kornet var forlænge siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op af den frozne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun rystede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et lille Hul inde under Korn-Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskammer. Den stakkels Lommelise stillede sig indenfor Døren, ligesom en anden fattig Tiggerpige og bad om et lille Stykke af et Bygkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det mindste at spise.

„Din lille Stakkel!“ sagde Markmusen, for det var igunden en god, gammel Markmuus, „kom Du ind i min varme Stue og spis med mig!“

Da hun nu syntes godt om Lommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue pen reen og fortælle mig Historier, for dem holder jeg meget af,“ og Lommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!“ sagde Markmusen, „min Naboe pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Vægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels; bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt forserget; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de nydeligste Historier, Du veed!“

Men det brød Lommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Bisit i sin sorte Fløielspels, han var saa rig og saa lærd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større,

end Markmusens, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Lommelise maatte synge, og hun sang baade „Oldenborre flyv, flyv!“ og „Munken gaaer i Enge,“ saa blev Muldvarpen forliebt i hende, for den smukke Stemmes Skyld, men han sagde ikke Noget, han var saadan en sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang gjennem Jorden fra sit til deres Huus, i den sit Markmusen og Lommelise Lov til at spadserer, naar de vilde. Men han bad dem ikke blive hange for den døde Fugl, som laae i Gangen, det var en heel Fugl med Fjer og Næb, der vist var død for ganske nylig, da Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Trøste i Munden, for det skinner jo ligesom Ild i Mørke, og gik saa foran og lyste for dem i den lange, mørke Gang: da de saa kom, hvor den døde Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede Næse mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem. Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de smukkevinger trykket fast ned mod Siderne, Benene og Hovedet trukne ind under Fjerene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Lommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og quiddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud ske Lov, at ingen af mine Børn bliver det, saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Dvivot og maa sulte ihjel til Vinteren!“

„Ja, det maa I, som en fornuftig Mand, nok sige,“ sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for al sit Dvivot, naar Vinteren

kommer? Den maa sulte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!"

Lommelise sagde ikke Noget, men da de to Andre vendte Ryggen til Fuglen, boiede hun sig ned, stød Tjerene tilside, der laae over dens Hoved, og kysfede den paa de lukkede Dine. „Maaskee var det den, som sang saa smukt for mig i Sommer!" tænkte hun, „hvor den skaffede mig megen Glæde, den fjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Gullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Lommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og flettede af Hø et stort smukt Tæppe, og det bar hun ned og bredte rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

„Farvel Du smukke, lille Fugl!" sagde hun, „Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganske forstrækket, thi det var ligesom Noget bankede der indenfor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den laae i Dvale, og var nu blevet opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme Lande, men er der een der forstinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

Lommelise rystede ordenligt, saa forstrækket var hun blevet, for Fuglen var jo en stor, stor en imod hende, der kun var en Lomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tattere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Dverdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da var den ganske levende, men saa mat, den kunde kun et lille Dieblif lukke sine Dine op og see Tommelise, der stod med et Stykke Krøffe i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

„Tak skal Du have, Du nydelige, lille Barn!“ sagde den syge Svale til hende, „jeg er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!“

„D!“ sagde hun, „det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!“

Hun bragte da Svalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Vinge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Svaler, som da fløi bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilfældt faldet ned paa Jorden, men mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Vinteren blev den nu herne og Tommelise var god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Markmuus fik det Mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Svale.

Saa snart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Svalen Farvel til Tommelise, der aabnede Gullet, som Muldvarpen havde gjort ovenover. Solen skinne saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Tommelise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmuus, om hun saaledes forlod hende.

„Nei, jeg kan ikke!“ sagde Tommelise. „Farvel, farvel! Du gode, nydelige Pige!“ sagde Svalen og fløi ud i Solskinnet. Tommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Dine, for hun holdt saa meget af den stakkels Svale.

„Qvivit! qvivit!“ sang Buglen og fløi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrøvet. Hun fik slet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaget paa Algeren, henover Markmusens Huus, vorte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel tyk Skov for den stakkels lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

„Nu skal Du i Sommer sje paa dit Udstyr!“ sagde Markmusen til hende, for nu havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Floielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Linned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!“

Tomme lise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen leiede fire Edderkopper til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Bist og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornøiet, for hun holdt ikke Noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren, og naar saa Vinden skilte Toppene af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og ønskede saameget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see; men den kom aldrig mere, den fløi vist langt bort i den smukke, grønne Skov.

Da det nu blev Efteraar havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den kjedelige Muldvarp.

„Snif snak!“ sagde Markmusen, „gjør Dig ikke opster-

næssig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du saae! hans sorte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!"

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommet, for at hente Lommeliise; hun skulde boe med ham dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa bedrøvet, hun skulde nu sige den smukke Sol Farvel, som hun dog hos Markmusen havde saaet Lov at see paa i Døren.

"Farvel, Du klare Sol!" sagde hun og rakte Armene høit op i Veiret, gif ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. "Farvel, farvel!" sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille rød Blomst, der stod. "Hils den lille Svale fra mig, dersom Du saae ham at see!"

"Qvivit, qvivit!" sagde det i det samme over hendes Hoved; hun saae op, det var den lille Svale, der just kom forbi. Saa snart den saae Lommeliise, blev den saa fornoiet; hun fortalte den, hvor nødig hun vilde have den stygge Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor Solen aldrig skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

"Nu kommer den kolde Vinter," sagde den lille Svale, "jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde, lille Lommeliise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrossen i den mørke Jordkjælder!"

"Ja, jeg vil følge med Dig!" sagde Lommeliise, og fatte

sig op paa Fuglens Ryg, med Fødderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Belte fast i een af de stærkeste Fjer, og saa fløi Svalen høit op i Lusten, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerge, hvor der altid ligger Snee, og Lommelise frøs i den kolde Luft, men saa krøb hun ind under Fuglens varme Fjer og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjerder vorte de deiligste grønne og blaa Viindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrther og Krusemynter, og paa Landeveien løb de nydeligste Børn og legede med store, brogede Sommerfugle. Men Svalen fløi endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de deiligste grønne Træer ved den blaa Sø, stod et skinnende hvidt Marmorflot fra de gamle Tider, Viintankerne snoede sig op om de høie Piller; der øverst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Lommelise. —

„Her er mit Huus!“ sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtige Blomster ud, som groe derne, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa nydeligt, Du vil ønske det!“

„Det var deiligt!“ sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor, hvid Marmorstøile, som var faldet om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse vorte de smukkeste hvide Blomster. Svalen fløi ned med Lommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som han var af Glas; den nydeligste Guldkrone havde han paa Hovedet og de deiligste klare Vinger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Lommelise. Han var

Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem Allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!“ hviskede Tommelise til Svale. Den lille Prinds blev saa forfrækket for Svale, thi den var jo en heel Kjempefugl imod ham, der var saa lille og fin, men da han saae Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han endnu havde seet. Derfor tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte den paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skrubbudsens Søn og Muldvarpen med den sorte Floielspels. Hun sagde derfor Ja til den deilige Prinds og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa nydelig, at det var en Lyst; hver bragte Tommelise en Present, men den bedste af alle var et Par smukke Vinger af en stor, hvid Blue; de bleve heftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde og den lille Svale sad oppe i sin Nede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise og vilde aldrig have været skilt fra hende.

„Du skal ikke hedde Tommelise!“ sagde Blomstens Engel til hende, det er et stygt Navn, og Du er saa smuk. Vi ville kalde Dig Maja!”

„Farvel! farvel!“ sagde den lille Svale, og fløj igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Nede over Vinduet, hvor Manden boer, som kan fortælle Eventyr, for ham sang den „qvivit, qvivit!“ dersfra have vi hele Historien.

Lille Claus og store Claus.

Der var i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge To hed de Claus, men den Ene eiede fire Heste og den Anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de To havde det, for det er en virkelig Historie!

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløje for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun eengang om Ugen, og det var om Søndagen. Husfa! hvor smeldede lille Claus med sin Bidst over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deilig, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede og gik med Psalmebog under Armen hen at høre Præsten prædike og de saae paa lille Claus, der pløiede med fem Heste, og han var saa fornøiet, at han smeldede igjen med Bidsten og raabte: „hyy, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige“, sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyy, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu engang, saa flaaer jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Seg skal saamænd ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøiet, og syntes det saae dog raaskt ud, at han havde fem

Hefte til at pløie sin Mark, og saa smeldede han med Vidfken, og raabte: „hyy, alle mine Hefte!“

„Jeg skal hyype dine Hefte!“ sagde store Claus, og tog Løirekollen og slog lille Claus's eneste Hest for Banden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Alk, nu har jeg slet ingen Hefte mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hefsten, tog Huden og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vei at gaae, skulde igjennem en stor, mørk Skov, og nu blev det et frygtelig ondt Veir; han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vei, var det Aften, og altfor langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Læt ved Veien laae der en stor Bondegaard, Skodderne udenfor vare stude for Vinduerne, men Lyset kunde dog ovenfor skimme ud. Der kan jeg vel faae Lov at blive Natten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun hørte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Vei, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Naa, saa maa jeg da ligge udenfor,“ sagde lille Claus, og Bondekongen lukkede Døren for ham.

Læt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!“ sagde lille Claus, da han faae Taget, „det er jo en deilig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Venene.“ For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krøb lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtigt godt. Træskodderne for Vinduerne sluttede ikke ovenil, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Viin og Steg og saadan en deilig Fisk, Bondekonon og Degnen sad til Bords og ellers slet ingen Andre, og hun skjænkede for ham og han sat paa Fisken, for det var Noget han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae Noget med!“ sagde lille Claus, og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Kage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gildet!

Nu hørte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondekonens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Eghed, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Dine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste, Manden ikke var hjemme, og den gode Kone fatte derfor al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu hørte Manden kom, blev de saa forfækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor, tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo at den stakkels Mand ikke kunde taale at see Degne. Konen glemte gesvindt al den deilige Mad og Viin inde i sin Vagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad det skulde betyde.

„Åk ja!“ sukkede lille Claus oppe paa Skuret, da han saa al Maden blive borte.

„Er der Noget der oppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? Kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om han maatte blive Natten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulle vi først have lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge To, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad Grød. Bondemanden var

sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Dvnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi veed jo, at det var den, han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Grøden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganste høit.

„Hys!“ sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, og saa knirkede den meget høiere end før.

„Nei! hvad har Du i din Pose?“ spurgte Bonden igjen.

„O, det er en Trolldmand!“ sagde lille Claus, „han siger, at vi skal ikke spise Grød, han har heret hele Dvnen fuld af Steg og Fisk og Kage.“

„Hvad for Noget!“ sagde Bonden, og sukkede gesvindt Dvnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Trolldmanden i Posen havde heret til dem. Konen turde ikke sige Noget, men satte strax Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Nu traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?“ spurgte Bonden.

„Han siger,“ sagde lille Claus, „at han ogsaa har heret tre Flasker Viin til os, de staae henne i Krogen ved Dvnen!“ Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig; saadan en Trolldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

„Kan han ogsaa here Vandet frem?“ spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „min Trolldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt Du?“ spurgte han og traadte paa

Posen, saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger Jo? Men Bunden seer saa søl ud, det er ikke værd at see ham!“

„O, jeg er slet ikke bange! hvorledes kan han vel see ud?“

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!“

„Hu!“ sagde Bonden, „det var sølt! I maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne; men det er nu det samme, jeg veed jo, det er Bunden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær.“

„Nu skal jeg spørge min Troldmand!“ sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Dre til.

„Hvad siger han?“

„Han siger, at I kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil I see Bunden, hvor han kuffelurer, men I maa holde paa Laaget, at han ikke slipper ud.“

„Vil I hjælpe mig med at holde paa det!“ sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gjemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løstede Laaget lidt og kigede ind under det: „hu!“ skreg han, og sprang tilbage. „Jo, nu saae jeg ham, han saae ganske ud, som vores Degn! nei, det var forfrækkeligt!“

Det maatte der drifkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Troldmand maa Du sælge mig!“ sagde Bonden „for lang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver Dig strax en heel Skjeppe Benge!“

„Nei, det kan jeg ikke!“ sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Troldmand!“

„Alt, jeg vilde saa grumme gjerne have den,“ sagde Bonden, og blev ved at bede.

„Ja,“ sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Huusly i Nat, saa kan det være det samme.

Du skal faae Troldmanden for en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjebben topsfuld."

"Det skal Du faae," sagde Bonden, "men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder der endnu."

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Gud i, og fik en heel Skjeppe Penge, og det topmalt, for den. Bondemanden forærede ham endogsaa en stor Trillebør til at kjøre Pengene og Kisten paa.

"Farvel!" sagde lille Claus, og saa kjørte han med sine Penge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor, dyb Aa, Vandet løb saa stærkt affted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor, ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den, og sagde ganske høit for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

"Nei, hvad skal jeg dog med den tosfede Kiste? Den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træt af at kjøre den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Aaen, seiler den saa hjem til mig, er det godt, og gjør den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme."

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og løstede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

"Nei, lad være!" raabte Degnen inde i Kisten, "lad mig bare komme ud!"

"Hu!" sagde lille Claus, og lod som han blev bange. "Han sidder endnu derinde! saa maa jeg gesvindt have den ud i Aaen, at han kan drukne!"

"O nei, o nei!" raabte Degnen, "jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være!"

"Ja, det er en anden Sag!" sagde lille Claus, og luffede Kisten op. Degnen krøb strax ud og stødte den tomme Kiste

ud i Vandet, og gif til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet forud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!“ sagde han til sig selv, da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor rig jeg er blevet ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!“

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

„Hvad mon han vil med det!“ tænkte store Claus, og smurte Hjæret under Bunden for at der kunde hænge lidt ved af det, som maales, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjebben tilbage, hang der tre nye Sølv-Otte-Skillinger ved.

„Hvad for Noget?“ sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: „Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?“

„O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!“

„Det var saamænd godt betalt!“ sagde store Claus, løb geivindt hjem, tog en Dre, og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem, og fjørte med disse ind til Byen.

„Huder! Huder! hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver!“ sagde store Claus.

„Er Du gal?“ sagde de Allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppevis?“

„Huder, Huder? Hvem vil kjøbe Huder!“ raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge.“

„Han vil gjøre Nar af os!“ sagde de Allesammen, og saa

toge Skomagerne deres Spanneremme og Garverne deres Skjødskind, og begyndte at prygle paa store Claus.

„Huder, Huder!“ vrængede de af ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byn med ham!“ raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!“ sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!“

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok været saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme til Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gif Døren op og store Claus kom ind med sin Dre; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gif lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!“ sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!“ og saa gif han hjem igjen.

„Det er dog en slem, ond Mand!“ sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!“

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo, spændte den for Vognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kjørte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven; da Solen stod op, vare de udenfor en stor Kro, der holdt lille Claus stille, og gif ind for at faae Noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus, „Du er tidlig kommet i Stadsklæderne i Dag!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder der ude paa Vognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skjænkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den døde Bedstemoder, der var filllet op i Vognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“ sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille. —

„Hører I ikke!“ raabte Kromanden ligesaa høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“

Endnu engang raabte han det samme og saa nok engang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasfæt lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende lige ned over Næsen, og hun faldt baglænds om i Vognen, for hun var kun filllet op og ikke bundet fast.

„Naada!“ raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet! „der har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil Du bare see, der er et stort Hul i hendes Pande!“

„O, det var en Ulykke!“ raabte Kromanden og slog Hænderne sammen! „det kommer Altsammen af min Hidsigthed! Søde, lille Claus, jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge og lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men tie bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa æfvelt!“

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kro-

manden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

„Hvad for Noget?“ sagde store Claus, „har jeg ikke slaaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see efter!“ og saa gif han selv over med Skjeppen til lille Claus.

„Nei hvor har Du faaet alle de Penge fra?“ spurgte han, og spilede rigtigt Dinene op ved at see alle dem, der vare komne til. —

„Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!“ sagde lille Claus, „hende har jeg nu solgt og faaet en Skjepe Penge for!“

„Det var saamænd godt betalt!“ sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Dre og slog strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Bognen, kjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneſte.

„Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?“ spurgte Apothekeren.

„Det er min Bedstemoder!“ sagde store Claus, „jeg har slaaet hende ihjel, for en Skjepe Penge!“

„Gud bevare os!“ sagde Apothekeren. „I snakker over Eder! ſig dog ikke saadan Noget, for saa kan i miste Hovedet!“ — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forſkrækkeligt Dndt, han havde gjort, og hvilket ſlet Menneſte han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forſkrækket, at han sprang lige fra Apotheket ud i Bognen, ridſkede paa Heſtene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor kjøre, hvorhen han vilde.

„Det ſkal Du faae betalt!“ sagde store Claus, da han var ude paa Landeveien! „ja det ſkal Du faae betalt, lille Claus!“

og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde: „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er Altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer!“ og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa Nakkens og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drukner Dig!“

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Naen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik lige tæt forbi Kirken, Orgelet spillede og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte, det kunde være ganske godt, at gaae ind og høre en Psalmes først, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Ak ja! ak ja!“ sukede lille Claus inde i Sækken; han vendte sig og vendte sig, men det var ham ikke muligt at faae løst Baandet op; i det samme kom der en gammel Dvægdriver, med kridhvitt Haar og en stor Støttefjæv i Haanden; han drev en heel Drift af Køer og Lyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den valtede.

„Ak ja!“ sukede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerige!“

„Dg jeg Stakkel!“ sagde Dvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!“

„Luf op for Sækken!“ raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!“

„Ja, det vil jeg grumme gjerne!“ sagde Dvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Bil Du saa passe Dvæget?“ sagde den gamle Mand, og kreb nu ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Vej med alle Køerne og Lyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin

Sak igjen paa Rakken, syntes rigtignok at den var bleven saa let, for den gamle Dvægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille Claus! „hvor han er blevet let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalmel!“ saa gif han hen til Naen, der var dyb og stor, kastede Sækken med den gamle Dvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „See saa! nu skal Du ikke narre mig mere!“

Saa gif han hjemad, men da han kom hen, hvor Beiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev affted med alt sit Dvæg.

„Hvad for Noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet Dig!“

„So!“ sagde lille Claus, „Du kastede mig jo ned i Naen for en lille halv Time siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Dvæg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle Dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig rig, kan Du troe! — Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Vinden pøb mig om Dreene, da Du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede vorer det deiligste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Rosen lukket op, og den deiligste Jomfru, i fridhvilde Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden og sagde: Er Du der lille Claus? Der har Du for det første noget Dvæg! en Mill oppe paa Beien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære Dig! — Nu saa jeg, at Naen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gif og fjorte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Naen ender. Der var saa deiligt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de

smuttede mig om Ørerne, ligesom Fuglene i Luften. Hvor der var pene Folk og hvor der var Dvæg, det gif paa Grøfter og Gjerder!" —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen?" spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!"

„Jo," sagde lille Claus, „det er just polidst gjort af mig! Du herer jo nok, at jeg siger Dig: Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Veien, og ved Veien mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Dvæg til mig. Men jeg veed hvor Aaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tvers over til Aaen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Miil og kommer gesvindere til mit Havqvæg!"

„O, Du er en lykkelig Mand!" sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen!"

„Jo, det skulde jeg tænke!" sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære Dig i Sækken hen til Aaen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae derhen og saa krybe i Bosen, saa skal jeg med største Fornøielse kaste Dig ud."

„Tak skal Du have!" sagde store Claus, „men faaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle Dig, kan Du troe!"

„O nei! vær ikke saa slem!" og saa gif de hen til Aaen. Da Dvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

„See, hvor det skynder sig!" sagde lille Claus; „det længes efter at komme ned paa Bunden igjen!"

„Ja hjælp nu først mig!" sagde store Claus, „for ellers faaer Du Prygl!" og saa krøb han i den store Sæk, som havde

ligget tværs over Ryggen paa en af Thyrene. „Læg en Steen i, for ellers er jeg bange, jeg ikke synker!“ sagde store Claus. „Det gaaer nok!“ sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Vaandet fast til, og stødte saa til den: Plump! der laae store Claus ude i Maen og sank strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Dvæget!“ sagde lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

Den standhaftige Tinsoldat.

Der var engang fem og thye Tinsoldater, de vare alle Brødre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Geværet holdt de i Armen, Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deilig var Uniformen. Det Allerførste, de hørte i denne Verden, da Raaget blev taget af Væsten, hvori de laae, var det Ord: „Tinsoldater!“ det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, for det var hans Geburtsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig; han havde eet Been, thi han var blevet støbt sidst, og saa var der ikke Tin nok! dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de Andre paa deres to, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetøj; men det, som faldt meest i Dinene, var et nydeligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundtom et lille Speil, der skulde see ud som en Sø; Svaner af Bort svømmede derpaa og spillede sig. Det var Altsammen nydeligt, men det

Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slotsdør, hun var ogsaa klippet ud af Vapir, men hun havde et Skjort paa af det klareste Linon og et lille smalt, blaat Vaand over Skulderen ligesom et Gevandt! midt i det sad en skinnende Bailleto, lige saa stor som hele hendes Ansigt. Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandsferinde, og saa løstede hun sit ene Been saa høit i Veiret, at Linsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde, eet Been ligesom han.

„Det var en Kone for mig!“ tænkte han; men hun er meget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Wffe, og den ere vi Fem og Tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Besjendtskab!“ og saa lagde han sig saa lang han var bag en Snuustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille, fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Linsoldater i deres Wffe og Folkene i Huset gif til Sengs. Nu begyndte Legetøiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og holde Bal; Linsoldaterne raslede i Wffen, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Nøddeknakkeren slog Kaalbotter, og Griffelen gjorde Commers paa Tavlen; det var et Spectakel, saa Kanarifuglen vaagnede, og begyndte at snakke med og det paa Vers. De to eneste, som ikke rørte sig af Stedet, var Linsoldaten og den lille Dandsferinde; hun holdt sig saa rank paa Taaspidsen og begge Armene udad; han var ligesaa standhaftig paa sit ene Been, hans Dine kom ikke et Dieblif fra hende.

Nu slog Klokken Tolv, og kladsk, der sprang Laaget af Snuustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille, sort Trolld, det var saadan et Kunststykke.

„Linsoldat!“ sagde Trollden, „vil Du holde dine Dine hos Dig selv!“

Men Linsoldaten lod, som han ikke hørte det.

„Ja, hi til imorgen!“ sagde Trollden.

Da det nu blev Morgen, og Børnene kom op, blev Linsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trollden eller Trækvind, ligemed eet fløi Vinduet op og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredje Sal. Det var en skrækkelig Fart, han vendte Benet lige iveiret og blev staaende paa Kaffjetten, med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned for at søge; men skjøndt de vare færdig ved at træde paa ham, kunde de dog ikke see ham. Havde Linsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrigte høit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættre end den anden, det blev en ordenlig Skylle: da den var forbi, kom der to Gadedreng.

„Sei Du!“ sagde den Ene, „der ligger en Linsoldat! han skal ud at seile!“

Og saa gjorde de en Vaad af en Avis, satte Linsoldaten midt i den, og nu seilede han ned ad Rendestenen; begge Drengene lob ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bolger der gik i den Rendesteen, og hvilken Strøm der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papiersbaaden vippede op og ned, og imellem saa dreiede den saa gesvindt, saa det dirrede i Linsoldaten; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværet i Armen.

Lige med eet drev Vaaden ind under et langt Rendesteens-Bræt; der blev lige saa mørkt, som om han var i sin Veste.

„Hvor mon jeg nu kommer hen!“ tænkte han, „ja, ja, det er Trolldens Skylb! Ak sad dog den lille Jomfru her i Vaaden, saa maatte her gjerne være engang saa mørkt endnu!“

I det samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Mendesteens-Brættet.

„Har Du Pas?“ spurgte Rotten. „Sid med Pasjet!“

Men Tinsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer affted og Rotten bagefter. Hu! hvor den skar Lønder, og raabte til Vinde og Straa:

„Stop ham! stop ham! han har ikke betalt Sold! han har ikke viist Pas!“

Men Strømmen blev stærkere og stærkere, Tinsoldaten kunde allerede sene den lyse Dag foran hvor Brættet slap, men han hørte ogsaa en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Mand forstrækket; tænk dog, Mendestenen styrtede, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canal, det vilde for ham være lige saa farligt, som for os at seile ned ad et stort Vandfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Tinsoldat holdt sig saa stiv han kunde, Ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Dinene. Baaden snurrede tre, fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Nanden, den maatte synke; Tinsoldaten stød i Vand til Halsen og dybere og dybere sank Baaden; mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved, — da tænkte han paa den lille, nydelige Dandsferinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det klang for Tinsoldatens Dre:

„Fare, Fare, Krigsmand!

Doden skal Du lide!“

Nu gik Papiret itu, og Tinsoldaten styrtede igjennem — men blev i det samme slugt af en stor Fisk.

Nei, hvor der var mørkt derinde! der var endnu værre end under Mendesteens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Tinsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen. —

Fisken foer omkring, den gjorde de allersfordærligste Be-

vægelsjer; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gennem den. Lyset skinnede ganske klart og Een raabte høit: „Linsoldat!“ Fisken var blevet fanget, bragt paa Torvet, solgt og kommet op i Kjøkkenet, hvor Pigen skar den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Linsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op paa Bordet og der — nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Linsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saae de selvsamme Børn og Legetøiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige, lille Dandsferinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet høit i Beiret, hun var ogsaa standhaftig; det rørte Linsoldaten, han var færdig ved at græde Lin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende, og hun saae paa ham, men de sagde ikke Noget.

I det samme tog den ene af Smaadrene og kastede Soldaten lige ind i Kaffelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trolden i Daasen, der var Skyld deri.

Linsoldaten stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaet af ham, om det var steet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde Ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han følte, han smeltede, men endnu stod han standhaftig med Geværet i Armen. Da gik der en Dør op, Vinden tog i Dandsferinden og hun sloi ligesom en Sylphide lige ind i Kaffelovnen til Linsoldaten, blussede op i Lue og var borte; saa smeltede Linsoldaten til en Klat, og da Pigen Dagen efter tog Alfen ud, fandt hun ham som et lille Linhjerte; af Dandsferinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt fulsort.

Boghveden.

Tidt og ofte, naar man efter et Tordenveir gaaer forbi en Ager, hvor Boghveden groer, seer man, at den er blevet ganske sort affvedet; det er ligesom en Iblue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: „det har den faaet af Lynilden!“ men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvede-Ager og staaer der endnu. Det er saadant et ærværdigt, stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i og der vorer Græs og Brombær-Ranker ud af Revnen! Træet holder for over og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om vorte Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja den deilige Havre, der seer ud, naar den er moden, ligesom en heel Mængde smaa, gule Kanarifugle paa en Green. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var, des dybere boiede det sig i from Odmtyghed.

Men der var ogsaa en Ager med Boghvede, og den Ager var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden boiede sig slet ikke, som det andet Korn, den kneiste stolt og stiv.

„Jeg er vel saa rig, som Aret,“ sagde den, „jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skjøne, som Ubletræets Blomster, det er en Lyst at see paa mig og mine; kjender Du nogen prægtigere end os, Du gamle Piletræ!“

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: „jo, det gjør jeg rigtignok! men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: „det dumme Træ, det er saa gammelt at der vorer Græs i Maven paa det!“

Su traf der et skrækkelig ondt Veir op; alle Markens

Blomster foldede deres Blade, eller bøiede deres fine Hoveder, mens Stormen foer hen over dem; men Voghveden kneisede i sin Stolthed.

„Voi dit Hoved, som vi!“ sagde Blomsterne.

„Det behøver jeg slet ikke!“ sagde Voghveden.

„Voi dit Hoved, som vi!“ raabte Kornet; „nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Binger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig!

„Ja, men jeg vil ikke bøie mig!“ sagde Voghveden.

„Luf dine Blomster og voi dine Blade!“ sagde det gamle Piletræ, „see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Værter, vovede vi det, vi, som ere langt ringere!“

„Langt ringere?“ sagde Voghveden. „Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!“ og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Aldslue, saaledes lynede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stod Blomster og Korn i den stille, rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Voghveden var brændt kulsfort i Lynet, den var nu en død, unyttig Urtpaa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet gråd, og Spurvene spurgte: „hvorfor græder Du? Her er jo saa velstgnet: see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaae, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buste! hvorfor græder Du, gamle Piletræ!“

Og Piletræet fortalte om Voghvedens Stolthed, Overmod og Straf! den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har

hørt den af Spurbene! — de fortalte mig det en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst, og saa klart, som det renefte Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirketaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for at række fra Bunden op over Vandet. Dervede boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne, hvilde Sandbund! nei, der vore de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaa og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Koraller og de lange, spidse Vinduer af det allerklareste Nav, men Taget er Muslingstaller, der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dervede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham; hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gif hun med tolv Døters paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Gærs fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sønedøttre. De vare sex deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem Allesammen, hendes Hud var saa klar og skjær som et Rosenblad, hendes

Dine saa blaa, som den dybeste Sø, men ligesom alle de Andre havde hun ingen Fodder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster vorte ud af Væggene. De store Nav-Vinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og Lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ilbrøde og mørkeblaa Træer, Frugterne straaledede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl-Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Lusten og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man øine Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Væger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; Een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en Anden syntes bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den Ungste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænkjom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste Ting, de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepil, den vorte herligt, og hang med sine friske Grene ud over den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste

flg violet og var i Berøelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Nodder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneſteverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det, hun vidste om Skibe og Byer, Menneſter og Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fiſk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyſt; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fiſk, for ellers kunde de ikke forſtaa hende, da de ikke havde ſeet en Fugl.

„Naar I fylde Eders femten Aar, ſagde Bedstemoderen, ſaa ſkulle I ſaae Lov til at dykke op af Havet, ſidde i Maaneſkin paa Klipperne og ſee de ſtore Skibe, ſom ſeile forbi, Skove og Byer ſkulle I ſee!“ I Aaret, ſom kom, var den ene af Søſtrene femten Aar, men de Andre, — ja den Eine var et Aar yngre end den Anden, den Yngſte af dem havde alſaa endnu hele fem Aar, før hun turde komme op fra Havets Bund og ſee, hvorledes det ſaae ud hos os. Men den Eine lovede den Anden at fortælle, hvad hun havde ſeet og fundet deiligſt den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok, der var ſaa meget, de maatte have Beſked om.

Ingen var ſaa længſelsfuld, ſom den Yngſte, juſt hun, ſom havde længſt Tid at vente og ſom var ſaa ſtille og tankefuld. Mangen Nat ſtod hun ved det aabne Vindue og ſaae op igjennem det mørkeblaa Vand, hvor Fiſkene ſloge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun ſee, rigtignok ſkinnede de ganſke blege, men gjennem Vandet ſaae de meget større ud, end for vore Dine; gled der da ligesom en ſort Sky hen under dem, da vidſte hun, at det enten var en Hvalfiſk, ſom ſvømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Menneſter; de tænkte

vist ikke paa, at en deilig, lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjolen.

Nu var da den ældste Prindsesse femten Aar og turde stige op over Havsladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det Deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Sø, og see tæt ved Kysten den store Stad, hvor Lysene blinkede, ligesom hundrede Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker, see de mange Kirketaarne og Spir, og høre hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermeest efter Alt dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaa Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Maret efter fik den anden Søster Lov til at stige op igjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere, end de, fløi, som et langt, hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun svømmede hen imod den, men den sank og Rosenkjæret sluktedes paa Havsladen og Skyerne.

Maret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb i Habet. Deilige grønne Høie med Vindranke saae hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende

Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneſtebørn; ganſke nøgne løb de og pladſkede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løb forſtrækkede deres Wei, og der kom et lille, fort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før ſeet en Hund; den gjæede ſaa forſtrækkeligt ad hende, at hun blev angeſt og ſøgte ud i den aabne Sø, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie, og de nydelige Børn, ſom kunde ſvømme paa Vandet, ſkjøndt de ingen Fiſkehale havde.

Den fjerde Søſter var ikke ſaa driftig, hun blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var juſt det Deiligſte: man ſaae mange Mile bort rundt omkring ſig, og Himlen ovenover ſtod ligesom en Glasklokke. Skibe havde hun ſeet, men langt borte, de ſaae ud ſom Strandmaager, de morſomme Delphiner havde ſlaaet Kolbøtter, og de ſtore Hvalfiſke havde ſprøttet Vand op af deres Næſeboer, ſaa at det havde ſeet ud ſom hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom Louren til den femte Søſter; hendes Geburtsdag var juſt om Vinteren og derfor ſaae hun, hvad de Andre ikke havde ſeet førſte Gang. Søen tog ſig ganſke grøn ud, og rundt om ſvømmede der ſtore Iſbjerg, hvert ſaae ud ſom en Perle, ſagde hun, og var dog langt ſtørre end de Kirketaarne, Menneſkene byggede. I de forunderligſte Stikſelſer viſte de ſig og glimrede ſom Diamanter. Hun havde ſat ſig paa et af de ſtørſte og alle Seilere frydsede forſtrækkede udenom, hvor hun ſad og lod Blaſten flyve med ſit lange Haar; men ud paa Aſtinen blev Himlen overtrukket med Skyer, det lynede og tordnede, medens den forte Sø løſtede de ſtore Iſblokke høit op og lod dem ſkinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angeſt og Gru, men hun ſad rolig paa ſit ſvømmende Iſbjerg og ſaae den blaa Lynſtraale ſlaae i Sikſak ned i den ſinnende Sø.

Den førſte Gang en af Søſtrene kom over Vandet, var

enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saae, men da de nu, som vorne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maanedes Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund tog de fem Søstre hinanden i Armene og stige i Række op over Vandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneſte, og naar det da traf op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deiligt om, hvor smukt det var paa Havets Bund, og bade Søfolkene, ikke være bange for at komme derned; men disse kunde ikke forstaae Ordene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneſtene, og kom kun som Døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, stige høit op gjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saae efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Lærer, og saa lider hun meget mere.

„Ak, var jeg dog femten Aar!“ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af denne Verden derovenfor og af Menneſtene, som bygge og boe deroppe!“

Endelig var hun da de femten Aar.

„See nu have vi Dig fra Haanden,“ sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte Dig, ligesom dine andre Søstre!“ og hun satte hende en Krands af hvide Lilier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten var det Halve af en Perle; og den Gamle lod otte store Østers klemme sig fast ved Prindsessens Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!“ sagde den lille Havfrue.

„Ja, man maa lide noget for Stadsen!“ sagde den Gamle.

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele denne Pragt af

sig og lagt den tunge Krands; hendes røde Blomster i Haven flødte hende meget bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om. „Farvel!“ sagde hun og steg saa let og klar, som en Voble, op gjennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i den blegroede Luft straalende Aftenstjernen saa klart og deilig, Luften var mild og frisk og Havet blifstille. Der laae et stort Skib med tre Master, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en Vind rørte sig og rundt om i Lougværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Luften. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Rahyvinduet og hver Gang Vandet løftede hende i Veiret, kunde hun see ind ad de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Mennekter stode, men den smukkeste var dog den unge Prinds med de store, sorte Dine, han var vist ikke meget over sexten Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor stede al denne Stads. Matroserne dansede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyste, som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forstræffet og dukkede ned under Vandet, men hun stak snart Hovedet igjen op, og da var det ligesom om alle Himlens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne Ildkunstner. Store Sole snurrede rundt, prægtige Ildstift svingede sig i den blaa Luft, og Altting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see hvert lille Loug, sagtens Mennekene. O hvor dog den unge Prinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musikken klang i den deilige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Dine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede

Pygter bleve slukkede, Raketterne steg ikke mere i Veiret, der løb heller ingen flere Kanonstød, men dybt nede i Havet summede og brummede det; hun sad imedens paa Vandet og ghygede op og ned, saa at hun kunde see ind i Kabinen; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Seil bredte sig ud efter det andet, nu gif Bølgerne stærkere, store Skyer trak op, det lynede langt borte. O, det vilde blive et skrækeligt Veir! derfor toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib ghygede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet reiste sig, ligesom store, sorte Bjerge, der vilde vælte over Masten, men Skibet dykkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger og lod sig igjen løfte op paa de taarvænde Bølger. Det syntes den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet svingede paa Siden, mens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv tage sig i Agt for Bjælker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Et Dieblik var det saa kullende mørkt, at hun ikke kunde øine det Mindste, men naar det saa lynede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem Alle paa Skibet; hver tænkte sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Ligestrax blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa huskede hun, at Menneskene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døe, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjælker og Planker der drev paa Søen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bølgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans

Arne og Been begyndte at blive matte, de smukke Dine luffede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommet til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bølgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Brindsens Kinder fik Liv derved, men Dinene bleve luffede; Havfruen kysjede hans høie, smukke Bænde og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kysjede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie blaa Bjerge, paa hvis Top den hvide Sne skinnede, som var det Svaner, der laae; nede ved Kysten vare deilige, grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Appelsintræer vorte der i Haven, og foran Borten stod høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var blifstille, men meget dyb, lige hen til Klippen, hvor det hvide, fine Sand var skyllet op; her svømmede hun hen med den smukke Brinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store, hvide Bygning, og der kom mange unge Piger gjennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie Stene, som ragede op af Vandet, lagde Søeskum paa sit Haar og sit Bryst, saa at Ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Brinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forstræffet, men kun et Dieblif, saa hentede hun flere Menneffer, og Havfruen saae, at Brindsen fik Liv, og at han smilte til dem Alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet

ham; hun folte sig saa bedrøvet, at da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun forrigfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og takfuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke Noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saae, hvor Sneen smeltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trost, at sidde i den lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de vorte, som i et Bildnis, ud over Gangene og flettede deres lange Stilke og Blade ind i Trærnes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilslidst kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de Andre det at vide, men heller ingen Flere end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Besked, hvem Prindsen var, hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster!“ sagde de andre Prindsesøster, og med Armene om hinandens Skuldre steg de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lysguul glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Spoilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og Tæpper vare ophængte og alle Væggene pyntede med store

Malerier, som det ret var en Fornøielse at see paa. Midt i den største Sal pladsfede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod Glaskuplen i Loftet, hvorigjennem Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der vorte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de Andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor-Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske ene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flagene vaiede; hun littede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange, sølvhvide Slør og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løstede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Fiskerne laae med Blus paa Søen, at de fortalte saa meget Godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halvdød drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kysjede ham; han vidste slet Intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskene, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Djerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder, og hun kjendte godt til

den høiere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne“, spurgte den lille Havfrue, „kunne de da altid leve, døe de ikke, som vi hørnede paa Havet?“

„Jo!“ sagde den Gamle, „de maae ogsaa døe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav hørnede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det engang skaarret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efter at Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekjendte, deilige Steder, dem vi aldrig faae at see.“

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?“ sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!“

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!“ sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere og bedre, end Menneskene deroppe!“

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa Søen, ikke høre Bølgernes Musik, see de deilige Blomster, og den røde Sol! Kan jeg da slet Intet gjøre, for at vinde en evig Sjæl?“ —

„Nei!“ sagde den Gamle, „kun naar et Menneske fik Dig saa kjær, at Du var ham meer, end Fader og Moder, naar han med hele sin Tanke og Kjærlighed hang ved Dig, og lod Præsten lægge sin høire Haand i din med Løfte om Trostaa her og i al Evighed, da flød hans Sjæl over i dit Legeme og Du fik ogsaa Deel i Menneskenes Lykke. Han gav Dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad der just er dei-

ligt her i Havet, din Fiskehale, finde de høsligt deroppe paa Jorden, de forstaae sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to flobsede Støtter, som de kalde Been, for at være smuk!"

Da sukke den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

"Lad os være fornøiede," sagde den Gamle, "hoppe og springe ville vi i de trehundrede Aar, vi have at leve i, det er saamæn en god Tid nok, siden kan man desfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. Taften skal vi have Hofbal!"

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Vægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaa brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gjennem Væggene, saa at Søen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fiske, store og smaa, som svømmede henimod Glasmuren, paa nogle skinnede Skællene purpurrøde, paa andre syntes de Sølv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred rindende Strøm, og paa denne dandsede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Menneffene paa Jorden. Den lille Havfrue sang skjønnest af dem Alle, og de klappede i Hænderne for hende, og et Dieblit solte hun Glæde i sit Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skjønneste Stemme af Alle paa Jorden og i Havet! Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme den smukke Brinds og sin Sorg over ikke at eie, som han, en udødelig Sjæl. Derfor smeg hun sig ud af sin Faders Slot, og mens Alt derinde var Sang og Lyfthged, sad hun bedrøvet i sin lille Have. Da hørte hun Valdhorn klinge ned igjennem Vandet, og hun tænkte: „nu seiler han vist deroppe, ham, som jeg holder mere af end Fader og Moder, ham, som min Tanke hænger ved og i hvis Haand jeg vilde

lægge mit Livs Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre danser derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til Havheren, hende jeg altid har været saa angest for, men hun kan maaskee raade og hjælpe!"

Nu gif den lille Havfrue ud af sin Have hen imod de brusende Maltstrømme, bag hvilke Heren boede. Den Bei havde hun aldrig før gaaet, der vorte ingen Blomster, intet Søgræs, kun den nøgne, graa Sandbund strakte sig hen imod Maltstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møllehjul, hvirvlede rundt og rev Alt, hvad de fik fat paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse knusende Hvirvler maatte hun gaae, for at komme ind paa Havherens Distrikt, og her var et langt Stykke ikke anden Bei, end over varmt boblende Dynd, det kaldte Heren sin Lørvemose. Bag ved laae hendes Huus midt inde i en selsom Skov. Alle Træer og Buske vare Polypper, halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hundredhovedede Slangar, der vorte udaf Jorden; alle Grene vare lange, slimede Arme, med Fingre som smidige Orme, og Led for Led bevægede de sig fra Roden til den yderste Spids. Alt hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snoede de sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den lille Havfrue blev ganske forstræffet staaende der udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, naar havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneket's Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange, slagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polypperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænderne lagde hun sammen over sit Bryst, og fløi saa afsted, som Fisken kan flyve gjennem Vandet, ind imellem de hæslige Polypper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde Noget, den havde grebet, hundrede smaa Arme holdt det, som stærke Jernbaand. Menneker, som vare omkomne paa Søen og sjunkne dybt derved, tittede som hvide Beenrade frem i Polypperne's Arme. Skibsroer og Kister holdt

de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det forstrækkeligste.

Nu kom hun til en stor slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Vandsnoge baltrede sig og viste deres stygge, hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneffers hvide Been, der sad Havheren og lod en Skrubtudse spise af sin Viund, ligesom Menneffene lade en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige, fede Vandsnoge kaldte hun sine smaa Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Jeg veed 'nok, hvad Du vil!“ sagde Havheren, „det er dumt gjort af Dig! alligevel skal Du faae din Willie, for den vil bringe Dig i Ulykke, min deilige Brindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og istedetfor den have to Stumper at gaae paa ligesom Menneffene, for at den unge Brinds kan blive forliebt i Dig og Du kan faae ham og en udødelig Sjal!“ idetsamme loe Heren saa høit og fælt, at Skrubtudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Heren, „imorgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjælpe Dig, før igjen et Aar var omme. Jeg skal lave Dig en Drif, med den skal Du, før Sol staaer op, svømme til Landet, sætte Dig paa Bredden der og drikke den, da stilles din Hale ad og snerper ind til hvad Menneffene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gif gennem Dig. Alle, som see Dig, ville sige, Du er det deiligste Menneffebarn, de have seet! Du beholder din svævende Gang, ingen Dandserinde kan svæve som Du, men hvert Skridt Du gjør, er som om Du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil Du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe Dig?“

„Ja!“ sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Brindsen og paa at vinde en udødelig Sjal.

„Men huff paa,“ sagde Heren, „naar Du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan Du aldrig mere blive en Havfrue

igjen! Du kan aldrig stige ned igjennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder Du ikke Brindsjens Kjærlighed, saa han for Dig glemmer Fader og Moder, hænger ved Dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer Du ingen udødelig Sjæl! den første Morgen efter at han er gift med en Anden, da maa dit Hjerte briste, og Du bliver Skum paa Vandet."

"Jeg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

"Men mig maa Du ogsaa betale!" sagde Heren, "og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af Alle herude paa Havets Bund, med den troer Du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal Du give mig. Det Bedste Du eier vil jeg have for min kostelige Drif! mit eget Blod maa jeg jo give Dig deri, at Driften kan blive skarp, som et tvæagget Sværd!"

"Men naar Du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, "hvad beholder jeg da tilbage!"

"Din deilige Skikkelse," sagde Heren, "din svævende Gang og dine talende Dine, med dem kan Du nok bedaaare et Menne-skehjerte. Naa, har Du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skjærer jeg den af, i Betaling, og Du skal faae den kraftige Drif!"

"Det skee!" sagde den lille Havfrue, og Heren satte sin Kjedel paa, for at koge Trolddriften. "Reenlighed er en god Ting!" sagde hun og skurede Kjedelen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derved, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Die-blik kom Heren nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det

som naar Crokodillen græder. Tilslidst var Driften færdig, den saae ud som det klareste Vand.

„Der har Du den!“ sagde Heren og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Derjom Polhyperne skulde gribe Dig, naar Du gaaer tilbage igjennem min Skov,“ sagde Heren, „saa fast kun een eneste Draabe af denne Drif paa dem, da springe deres Arme og Dingre i tusinde Stykker!“ men det behøvede den lille Havfrue ikke, Polhyperne trak sig forstrækkede tilbage for hende, da de saae den skinnende Drif, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de brusende Malsstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerter skulde gaae itu af Sorg. Hun sneg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbed, kastede med Dingren tusinde Kys henimod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet frem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligst klart. Den lille Havfrue drak den brændende skarpe Drif, og det var, som gif et tveægget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun folte en sviende Smerte, men lige for hende stod den deilige, unge Prinds, han fastede sine kulsorte Dine paa hende, saa hun slog sine ned og saae, at hendes Fiskehale var borte, og at hun havde de nydeligste smaa, hvide Been, nogen lille Wig kunde have, men hun var ganske nøgen, derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Prindsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommet her, og hun saae mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine

mørkeblaa Dine, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som Heren havde sagt hende forud, som om hun traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men det taalte hun gjerne; ved Brindsens Haand steg hun saa let som en Voble, og han og Alle undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musjelin fik hun paa, i Slottet var hun den skønneste af Alle, men hun var stum, kunde hverken synge eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke og Guld, kom frem og sang for Brindsen og hans kongelige Forældre; Een sang smukkere end alle de Andre og Brindsen klappede i Hænderne og smilte til hende, da blev den lille Havfrue bedrøvet, hun vidste, at hun selv havde sjunget langt smukkere! hun tænkte, „O han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!“

Nu dandsede Slavinderne i yndige, svævende Dandse til den herligste Musik, da hævdede den lille Havfrue sine smukke, hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu Ingen havde dandsset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Dine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Brindsen, som kaldte hende sit lille Gittebarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Brindsen sagde, at hun skulde alletider være hos ham, og hun fik Lov at sove udenfor hans Dør paa en Floiels Bude.

Han lod hende sje en Mandssdragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede gjennem de dustende Skove, hvor de grønne Grene sloge hende paa Skuldrene, og de smaa Fugle sang bag de friske Blade. Hun klattrede med Brindsen op paa de høie Bjerge, og skjøndt hendes fine Fødder blødte, saa de

Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne seile nede under dem, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naar om Natten de Andre sov, gif hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kjølede hendes brændende Fødder, at staae i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem derne i Dybet.

En Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa forrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede ad dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem Allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet, de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Vandet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kjært Barn, men at gjøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups-Morgen blive Skum paa Søen.

„Holder Du ikke meest af mig, blandt dem Allesammen?“ syntes den lille Havfrues Dine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kysede hendes smukke Pande.

„Jo, Du er mig kjærest,“ sagde Prindsen, „thi Du har det bedste Hjerte af dem Alle, Du er mig meest hengiven, og Du ligner en ung Pige, jeg engang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib som strandede, Bølgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste; den Yngste der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saae hende kun to Gange; hun var den Æneste, jeg kunde elske i denne Verden, men Du ligner hende, Du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl; hun hører

det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig Dig, aldrig ville vi skilles!" — „Ik, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!" tænkte den lille Havfrue, „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae efter, om ingen Menneſker vilde komme. Jeg saae den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfruen jukkede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, offre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen giftes og have Nabokongens deilige Datter! fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabokongens Lande, hedder det nok, men det er for at see Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og loe; hun kjendte Prindsens Tanker meget bedre, end alle de Andre. „Jeg maa reise!" havde han sagt til hende, „jeg maa see den smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det, men tvinge mig til at føre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som Du ligner, skulde jeg engang vælge en Brud, saa blev det snarere Dig, mit stumme Hittébarn med de talende Dine!" og han kysjede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneſte-Lykke og en udsædelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!" sagde han, da de stode paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblis, om selsomme Fiske i Dybet og hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Bøstet om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de Alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Relingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot, overst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Rjøl. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede forrigfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrøngen nærmede sig hende og Søstrene trykkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen seilede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeklokker ringede, og fra de høie Taarne blev blæst i Basuner, mens Solbaterne stode med vaise Faner og blinkende Bajonetter. Hver Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langt derfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjærlig efter at see hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Skikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa fin og skjær, og bag de lange, mørke Dienhaar smilede et Par sorteblaa, trofaste Dine!

„Det er Dig!“ sagde Prindsen, „Dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Rysten!“ og han trykkede sin redmende Brud i sine Arme. „O, jeg er altfor lykkelig!“ sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde Dig ved min Lykke, thi Du holder meest af mig blandt dem Alle!“ Og den lille Havfrue kyssede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte bryde. Hans Bryllups-Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Sølvlamper. Præsterne svingede Røgelsekar og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Bistoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Dre hørte ikke den festlige Musik, hendes Dre saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord paa Skibet, Kanonerne lød, alle Slagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kongeligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Gynder, der skulde Brudeparret sove i den stille, kjolige Nat.

Seilene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Søfolkene dandsede lystige Dandsje paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den første Gang, hun dykkede op af Havet og saae den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævede, som Evalen svæver, naar den forfølges, og alle tiljubede hende Beundring, aldrig havde hun dandsjet saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fødder, men hun folte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saae ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme, og daglig lidt uendelige Qvaler, uden at han havde Tanke derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Lust som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaa Himmel; en evig Nat uden Tanke og Drøm ventede hende, som ei havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Brindsen kysede sin deilige Brud, og hun legede

med hans sorte Haar, og Arm i Arm gif de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyst og stille paa Skibet, kun Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Melingen og saae mod Osten efter Morgenrøden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange, smukke Haar slagrede ikke længer i Blæsten, det var affaaaret.

„Vi have givet det til Heren, for at hun skulde bringe Hjelp, at Du ikke i denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer Du hvor skarp? Før Sol staaer op, maa Du stikke den i Prindsens Hjerter, og naar da hans varme Blod stærker paa dine Fødder, da vore de sammen til en Fiskehale og Du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre hundrede Aar, før Du bliver det døde, salte Søskum. Skynd Dig! han eller Du maa døe, før Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Herens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd Dig, seer Du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle Minuter stiger Solen, og da maa Du døe!“ og de udslo dte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saae den delige Brud sove med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun bøiede sig ned, kyskede ham paa hans smukke Pande, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lystede meer og meer, saae paa den skarpe Kniv og fæstede igjen Dinene paa Prindsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven zittede i Havfruens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saae ud, som piplede der Bloddraaber op af Vandet. Endnu engang saae hun med halvbrustne Blik paa Prind-

sen, styrtede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum, og den lille Havfrue følte ikke til Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsligtige, deilige Skabninger; hun kunde gennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodi, men saa aandig, at intet menneskeligt Ore kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gennem Luften. Den lille Havfrue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op af Skummet.

„Til hvem kommer jeg?“ sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musikk kan gjengive det.

„Til Luftens Døttre!“ svarede de Andre. „Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig faae den, uden hun vinder et Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Luftens Døttre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme Lande, hvor den lune Vestluft dræber Menneskene; der viste vi Kjølning. Vi sprede Blomsternes Duft gennem Luften og sende Vederqvægelse og Rægedom. Naar vi i tre hundrede Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne, da faae vi en udødelig Sjæl og tage Deel i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille Havfrue har med dit hele Hjerte stræbt efter det samme, som vi, Du har lidt og taalt, høvet Dig til Luftaandernes Verden, nu kan Du selv gennem gode Gjerninger skabe Dig en udødelig Sjæl om tre hundrede Aar.“

Dg den lille Havfrue løstede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi og Liv, hun saae Prindsen med sin suukke

Brud søge efter hende, veemodig stirrede de paa det følgende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Uhyrlig kysjede hun Brudens Bænde, smilte til ham og steg med de andre Lustens Børn op paa den rosenrøde Sky, som seilede i Luften.

„Om tre hundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!“

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!“ hviskede Gen. „Uhyrligt svæve vi ind i Menneftenes Huse, hvor der er Børn, og for hver Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine Forældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, forforter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar vi flyve gjennem Stuen, og naar vi da af Glæde smile over det, da tages et Aar fra de tre hundrede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da maae vi græde Sorgens Graad, og hver Aare lægger en Dag til vor Prøvetid! —

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forstræffeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kaffelovn, hvor Ilden brændte og Gblerne snurrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler, som ere ude i det Veir!“ sagde han, for han var saadan en god Digter.

„O, luf mig op! jeg fryser og er saa vaad!“ raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten rustede i alle Winduer.

„Din lille Staffel!“ sagde den gamle Digter, og gif hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske nøgen og Vandet drev af hans lange, gule Haar. Han rystede af Kulde; var han ikke kommet ind, havde han vist maattet døe i det onde Veir.

„Din lille Staffel!“ sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Bliv og et Øble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!“

Det var han ogsaa. Hans Dine saae ud som to klare Stjerner, og skjøndt Vandet flød ned af hans gule Haar krollede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Flitsbue, men den var fordærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Pile løb ud i hinanden af det vaade Veir.

Den gamle Digter fatte sig ved Kaffelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Bliv til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet, og dansede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!“ sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder Amor!“ svarede han, „kjender Du mig ikke? Der ligger min Flitsbue! den flyder jeg med, kan Du troe! See, nu bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!“

„Men din Flitsbue er fordærvet!“ sagde den gamle Digter. „Det var slem!“ sagde den lille Dreng, tog den op og saae paa den. „O, den er ganske tør, har slet ikke lidt nogen Skade! Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!“ saa spændte han den, lagde en Pile paa, sigtede og skjød den gode gamle Digter lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at

min Flitsbue ikke var fordærbet!" sagde han, loe ganske høit og løb sin Vej. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gamle Digter, der havde luffet ham ind i den varme Stue, været saa god mod ham og givet ham den deilige Biin og det bedste Væble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „sy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig iagt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!“

Alle de gode Børn, Piger og Dreng, han fortalte det til, toge sig saadan iagt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeculeret! Naar Studenterne gaae fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaae fra Bræsten, og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Lieder efter Folk! Han sidder i den store Lysekrone paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærke siden noget Andet. Han løber i Kongens Have og paa Volden! ja, han har engang skudt din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have Noget med at gjøre! han er efter alle Folk. Lænk engang, han skjød endogsaa en Biil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadan Noget glemmer hun aldrig. Sy, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng.

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, Ingen havde saa mange og saa smukke Bøger, som han; Alt hvad der var fæet i denne Verden kunde han læse sig til og see afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folf og hvert Land kunde han faae Besked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte meest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganste lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Stovtraadene den fineste Wiin; paa een stod Historie, paa en anden Geographie eller Tabeller; man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Lectie; jo mere man spiste, desmere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt, som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt flogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

„O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ; hvorfor spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke fæet! aldrig skulde Synden være kommet ind i Verden!“

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar! Paradisets Have fylgte hele hans Tanke.

En Dag gif han i Skoven; han gif alene, for det var hans sterke Forngielse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var een eneste Sluse, hvorfra Vandet styrte; det var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart

faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippesgrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Prinds. Han maatte fravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor ophyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde sege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Taffer, var stukket paa Spid og dreiedes langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, hoi og stærk, som var hun et udklædt Mandfolk, sad ved Ilden, og kastede det ene Stykke til efter det andet.

„Kom Du kun nærmere!“ sagde hun, „sæt Dig ved Ilden, at Du kan saae dine Klæder tørrede!“

„Her er en slem Træk!“ sagde Prindsen og satte sig paa Gulvet.

„Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!“ svarede Konen. „Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens de fire Vinde. Kan Du forstaae det?“

„Hvem ere dine Sønner?“ spurgte Prindsen.

„Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger dumt!“ sagde Konen. „Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Vangbold med Skyerne deroppe i Storstuen!“ og saa pegede hun op i Veiret.

„Naa saa!“ sagde Prindsen. „J taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!“

„Ja, de have nok ikke Andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Dreng i Aie! men det kan jeg, skjøndt de have stive Nakker! seer Du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som Du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bulke Drengene sammen, skal jeg

fige Dig, og saa komme de i Posen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at soite, før jeg finder for godt. Men der har vi den Ene!"

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Sneesnokkene sygede rundt om. Han var klædt i Bjørneskind's Buxer og Tøie; en Hætte af Sælhundeskind gik ned over Ørene; lange Zistapper hang ham ved Skjæget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Tøie-Kraven.

"Gaa ikke strax til Ilden!" sagde Brindsen. "De kan saa let saae Frost i Ansigtet og Hænderne!"

"Frost!" sagde Nordenvinden og lo ganske høit. "Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers Du for et Skrinkelbeen? Hvor kommer Du i Vindenes Hule?"

"Han er min Gjest!" sagde den Gamle, "og er Du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan Du komme i Posen! — Nu kjender Du min Dømmekraft!"

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

"Fra Polarhavet kommer jeg!" sagde han; "jeg har været paa Beeren-Giland med de russiske Hvalrosse-Bangere. Jeg sad og sov paa Noret, da de seilede ud fra Nordkap! naar jeg imellem vaagnede lidt, sloi Stormfuglen mig om Benene! det er en løierlig Fugl, den gjør et rasst Slag med Vingerne og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok."

"Gjør det bare ikke saa vidtloftigt!" sagde Vindenes Moder. "Og saa kom Du da til Beeren-Giland!"

"Det er deilig! det er et Gulv til at dansse paa, fladt, som en Talerken! halvtøet Snee med Mos, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosfer og Isbjørne laae der, de saae ud som Kjømpers Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til

Taaen for at man kunde see Skuret: det var et Huus, reist af Brag og betrukket med Hvalrosse-Hud; Kjødside vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Nisshjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fugle-rederne, saae paa de nøgne Unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne som levende Indvolde eller Kjæmpe-Maddiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!" —

"Du fortæller godt, min Dreng!" sagde Moderen. "Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa Dig!"

"Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalros-sens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod mine Seilere, de klippehoie Nisshjelde, klemme Baadene inde; hui hvor man pøb, og hvor man skreg, men jeg pøb høiere! de døde Hval-Kroppe, Kister og Lougvært maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Sneesnoffene om dem og lod dem i de indklemte Fartøier drive Syd paa med Fangsten, for der at smage Saltvand. De komme aldrig meer til Veeren-Giland!"

"Saa har Du gjort ondt!" sagde Vindenes Moder.

"Hvad godt jeg har gjort, kunne de Andre fortælle!" sagde han, "men der har vi min Broder fra Vesten, han kan jeg bedst lide af dem Allesammen, han smager af Egen og har en velsignet Kulde med sig!"

"Er det den lille Zephyr?" spurgte Brindsen.

"Ja vist er det Zephyr!" sagde den Gamle, "men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!"

Han saae ud som en Bildmand, men han havde en Faldhat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han

en Mahogni Kasse, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove. Mindre kunde det ikke være!

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte hans Moder.

„Fra Skov-Orknerne!“ sagde han, „hvor de torneede Lianer gjøre et Gjerde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneskene synes unødvendige!“

„Hvad bestilte Du der?“

„Jeg saae paa den dybe Flod, saae hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og fløi mod Skyerne, for at bære Regnbuen, Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Bildændernes Flok, der fløi i Veiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om, og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner.“

„Og Andet har Du ikke bestilt?“ spurgte den Gamle.

„Jeg har flaaet Kolbotter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Kokosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjender Du nok, Du Gamle!“ og saa kysede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtignok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduin-Skappe.

„Her er dygtigt koldt her inde!“ sagde han, og kastede Brænde til Ilden, „man kan mærke at Nordenvinden er kommet først!“

„Her er saa hedt, saa man kan stege en Isbjørn!“ sagde Nordenvinden.

„Du er selv en Isbjørn“ svarede Søndenvinden.

„Bil I puttes i Posen!“ spurgte den Gamle, — „Sæt Dig ned paa Stenen der og fortæl, hvor Du har været.“

„I Africa, min Moder!“ svarede han. „Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dandsede Onuen, og Strudsen løb Bæddeløb med mig, men jeg er dog raske til Been. Jeg kom til Orkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt, de fik. Solen brændte for oven, og Sandet stegte for ned. Ingen Grændse havde den udstrakte Orken. Da baltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirvlede det op i store Stotter, det var en Dands! Du skulde have seet, hvor forknytt Dromedaren stod, og Kjøbmanden trak Kastanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Allesammen; naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Reisende see, her har før været Mennesker; ellers kan man ikke troe det i Orkenen!“

„Du har altsaa kun gjort ondt!“ sagde Moderen. „Marsch i Vosen!“ og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om Livet og i Vosen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

„Det er nogle raske Dreng, hun har!“ sagde Brindsen.

„Ja saamæn,“ svarede hun, „og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!“

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chineseer.

„Naa, kommer Du fra den Kant!“ sagde Moderen, „jeg troede, Du havde været i Paradisets Have.“

„Der flyver jeg først hen imorgen!“ sagde Østenvinden, „imorgen er det hundrede Aar siden jeg var der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har dandsset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klingede. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl; Bambusrør blev slidt paa deres Skuldre, og det var

Folk fra den første til den niende Grad, de skreg: mange Tak, min faderlige Velgjører! men de meente ikke Noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tjing, tjang, tju!"

"Du er kaad paa det!" sagde den Gamle, "Det er godt, Du imorgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dannelse! drik saa dygtig af Viisdommens Kilde og tag en lille Flaske fuld hjem med til mig!"

"Det skal jeg!" sagde Østenvinden. "Men hvorfor har Du nu puttet min Broder fra Sonden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phönix; den Fugl vil Brindsesjen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gjør Visit. Luk Posen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære Dig to Kommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!"

"Naar for Theens Skyld og fordi Du er min Kjaledægge, vil jeg aabne Posen!" Det gjorde hun, og Søndenvinden krob ud, men han saae ganske slukøret ud, fordi den fremmede Brinds havde seet det.

"Der har Du et Palmeblad til Brindsesjen!" sagde Søndenvinden, "det Blad har den gamle Fugl Phönix, den eneste der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundrede Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saae, hvor Fugl Phönix selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op, som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre Ørene knagede, der var en Røg og en Duft. Til sidst slog Alt op i Røg, den gamle Fugl Phönix blev til Aske, men hans Æg laae gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen sloi ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Phönix i Verden. Han har hidt et Hul i Palmebladet, jeg gav Dig, det er hans Hilsen til Brindsesjen!"

„Lad os nu faae Noget at leve af!“ sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig Alle til at spise af den stegte Hjort, og Brindsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

„Hør, sig mig engang,“ sagde Brindsen, „hvad er det for en Brindsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have.“

„Ho, ho!“ sagde Østenvinden, „vil Du derhen, ja saa flyv Du med mig imorgen! men det maa jeg ellers sige Dig, der har ingen Menneſker været siden Adams og Evas Tid. Dem kjender Du jo nok af din Bibelhistorie!“

„Ja vist!“ sagde Brindsen.

„Dengang de bleve forjagne, sank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt sit varme Solſkin, sin milde Luft og al sin Herlighed. Feernes Dronning boer derinde; der ligger Lyksalighedens D, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er deilig at være! Sæt Dig paa min Ryg imorgen, saa skal jeg tage Dig med; jeg tænker, det nok lader sig gjøre! men nu maa Du ikke snakke mere, for jeg vil sove!“

Og saa sov de Allesammen

I den tidlige Morgenstund vaagnede Brindsen og blev ikke lidt betuttet ved at han allerede var høit oppe over Skyerne. Han sad paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa ærligt holdt paa ham; de vare saa høit i Veiret, at Skove og Marker, Floder og Søer toge sig ud, som paa et stort illumineret Landkaart.

„God Morgen!“ sagde Østenvinden. „Du kunde ellers gjerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at see paa det flade Land under os. Uden Du har Lyſt til at tælle Kirker! de staae som Kridtprykker nede paa det grønne Bræt.“ Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Bræt.

„Det var uartig, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!“ sagde Prindsen.

„Naar man sover, er man undskyldt!“ sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raskere afsted; man kunde høre det paa Loppene af Skovene, naar de foer henover dem, raslede alle Ørene og Blade; man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe neiede dybt ned i Vandet, som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lysene brændte dernede, snart her, snart der; det var akkurat, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaae af Skole. Og Prindsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det og heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespiir.

Ørnen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Rosakken paa sin lille Hest jog afsted over Sletterne, men Prindsen jog anderledes afsted.

„Nu kan Du see Himmalaja!“ sagde Østenvinden, „det er det høieste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!“ saa drøiede de mere sydligt, og snart duftede der af Krydrier og Blomster. Vigen og Granatabler vorte vild, og den vilde Viinranke havde blaa og røde Druer. Her steg de begge To ned, strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden ligesom de vilde sige: „velkommen tilbage!“

„Ere vi nu i Paradisets Have?“ spurgte Prindsen.

„Nei vist ikke!“ svarede Østenvinden, „men nu skal vi snart komme der. Seer Du Bjeldvæggen der og den store Gule, hvor Viinrankerne hænge som store, grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb Dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er isnende foldt. Fuglen, som streifer forbi

Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!"

"Saa, det er Veien til Paradisets Have?" spurgte Prindsen. Nu gif de ind i Hulen; hu! hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østevinden bredte sine Vinger ud, og de lystede som den klareste Ild; nei hvilket Huler! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert, at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udstrakt som i den frie Luft. Det saae ud som Gravcapeller med stumme Drægelpiber og forstenede Faner.

"Vi gaae nok Tødens Wei til Paradisets Have?" sagde Prindsen, men Østevinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste blaa Lys straaledede dem imøde; Steenblokkene oven over bleve mere og mere en Laage, der tilfsdft var klar som en hvid Sky i Maanestien. Nu vare de i den deiligste milde Luft, saa friskt som paa Bjergene, saa dustende som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrode Al, der skjøde blaa Aldgnifter ved hver Boining, spillede dernede i Vandet, og de brede Akande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faaer Kampen bestandig til at brænde! en fast Bro af Marmor, men saa kunstigt og fint udskaaen, som var den gjort af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østevinden tog Prindsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kjæmpestore Vandplanter, her groede! saa saftige og store Træer havde Prindsen aldrig før

seet. I lange Krandsø hang der de forunderligste Slyngeplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem Begyndelsesbogstaverne. Det var de selsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Baafugle med udbredte straalende Hale! Jo det var rigtignok saa! nei da Prindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalende som Baafuglens deilige Hale. Løven og Tigeren sprang lig smidige Katte mellem de grønne Hækker, der duftede som Dietræets Blomster, og Løven og Tigeren vare tamme; den vilde Skovdue, skinnende som den skønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sty, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Ru kom Paradisets Dø; hendes Klæder straalende som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne Blad fra Fugl Phoenix, og hendes Dine sunklede af Glæde; hun tog Prindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Løftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bøger. Prindsen traadte hen til Vinduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. „Ere de ikke forjagne?“ spurgte han, og Deen smilede, og forklarede ham, at paa hver Rude havde Eiden saaledes brændt sit Billede, men ikke som man pleiede at see det, nei der var Liv deri, Træernes Blade rørte sig, Menneffene kom og gik, som i et Speilbillede. Og han saae gjennem en anden Rude, og der var Jakobs Drom,

hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger svævede op og ned. Ja, Alt hvad der var skeet i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Malerier kunde kun Liden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høj, dens Vægge syntes transparente Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede og sang, saa det flød sammen i een Melodi; de allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre end den mindste Rosenknoy, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende yppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

„Lad os nu stige i Baaden!“ sagde Feen, „der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden ghynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Dine.“ Og det var underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høie, sneebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu høiede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, fulførte Svaner svømmede paa Vandet, og de selsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbredden: det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udflugt til de blaa Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Wildes Dands til Lyden af Trommer og Been-Tuber. Ægyptens Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søiler og Sphinxer, halv begravede i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Fjeller, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Brindsen var saa lykkelig, ja han saae jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

„Og altid kan jeg blive her?“ spurgte han.

„Det beroer paa Dig selv!“ svarede Feen. „Derksom Du ikke, som Adam, lader Dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan Du altid blive her!“

„Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!“ sagde Brindsen. „Her er jo tusinde Frugter, skønne, som de!“

„Prøv Dig selv, og er Du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte Dig; han flyver nu tilbage og kommer her ei i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for Dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra Dig, maa jeg tilraabe Dig „Følg med!“ Jeg maa vinke med Haanden ad Dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: Du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dets duftende, hængende Grene, Du vil høre Dig over mig, og jeg maa smile, men trykker Du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for Dig. Orkenens skarpe Wind vil omsuse Dig, den kolde Regn dryppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod.“

„Jeg bliver her!“ sagde Brindsen, og Østenvinden kysjede ham paa Panden og sagde „vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! Farvel! Farvel!“ og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyfte, som Kornmoen i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. „Farvel! Farvel!“ klang det fra Blomster og Træer. Storke og Pelikaner fløi i Række, som slagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

„Nu begynde vore Dands!“ sagde Feen, „ved Slutningen, hvor jeg dandser med Dig, vil Du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad Dig, Du vil høre mig tilraabe Dig: følg med, men gjør det ikke! i hundrede Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er ommé, vinder Du mere Kraft, tilsidst

tænker Du aldrig derpaa. Taften er det første Gang; nu har jeg advaret Dig!"

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide, gennemsigtige Lillier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharp, som klang med Strængelyd og Fløitetoner. De skønneste Piger, svævende og slanke, kladte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dands og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have stulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lillierne Skjær som den deiligste Rose, og Brindsen drak af den stummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyfsalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig; Kundskabens Træ stod i en Olands, der blendede hans Øie; Sangen derfra var blød og deilig, som hans Moders Stemme, og det var, som hun sang: „mit Barn! mit elskede Barn!"

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt: „følg mig! følg mig!" og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede Duft rundt om, blev mere stærk, Harperne tonede langt deiligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: „Alt bør man kjende! Mennesket er Jordens Herre." Og det var ikke længer blodige Laarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde, funklende Stjerner, syntes ham. „Følg mig, følg mig!" løb de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Brindsens Kinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere. „Jeg maa!" sagde han, „det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skjønhed og Glæde! see hende sove vil jeg! der er jo Intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Willie!"

Dg Feen kastede sin straalende Dragt, bøjede Grenene tilbage, og et Dieblif efter var hun skjult derinde.

„Jeg har endnu ikke syndet!“ sagde Brindsen, „og vil det ikke heller;“ og saa drog han Grenene til Side; der sov hun allerede, deilig, som kun Feen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Drømme, han bøjede sig ned over hende og saae Taarerne bæve mellem hendes Dienhaar!

„Græd Du over mig?“ hviskede han, „græd ikke, du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gennem mit Blod, gennem min Tanke, Cherubens Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut, som dette er Rigdom nok!“ og han kysjede Taaren af hendes Die, hans Mund rørte ved hendes. — —

— Da løb der et Tordenskrald, saa dybt og skrækeligt, som Ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: den deilige Fee, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Brindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille, skinnende Stjerne straalende det langt borte! Dødsfulde gif gennem hans Lemmer, han lukkede sit Die og laae længe som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Wind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. „Hvad har jeg gjort!“ sukede han, „jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradijet er sjunket dybt derved!“ og han aabnede sit Die, Stjernen langt borte, Stjernen, der sunklede som det sjunkne Paradiis, saae han endnu — det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Bindenes Hule og Bindenes Moder sad ved hans Side; hun saae vred ud, og løstede sin Arm i Beiret.

„Allerede den første Aften!“ sagde hun „det tænkte jeg nok! ja, var Du min Dreng, saa skulde Du nu i Posen!“

„Der skal han komme!“ sagde Døden; det var en stærk, gammel Mand med en Lee i Haanden og med store, sorte Vinger

„I Liigkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, affone sin Synd, blive god og bedre! — jeg kommer engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hvert tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den sunklende Stjerne deroppe!“

Gaaseurten.

Nu skal Du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Veien, laae et Lyksted; Du har bestemt selv engang seet det! der er foran en lille Have med Blomster og et Stakit, som er malet; tæt herved paa Grøften, midt i det deiligste grønne Græs, vorte en lille Gaaseurt; Solen skinnede ligesaa varmt og smukt paa den, som paa de store, rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor vorte den Lime for Lime. En Morgen stod den ganske udspunget med sine smaa, skinnende hvide Blade, der sidde som Straaler rundt om den lille, gule Sol indeni. Den tænkte slet ikke paa, at intet Menneffe saae den der i Græsset og at den var en fattig, foragtet Blomst: nei, den var fornøiet, den vendte sig lige imod den varme Sol, saae op i den, og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare

i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte Noget, sad den paa sin lille, grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og Alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt Alt, hvad den i Stilhed følte: og Gaaseurten saae med en Slags Verbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke bedrøvet, fordi den selv ikke kunde det. „Jeg seer og hører jo!“ tænkte den, „Solen skinner paa mig og Vinden kysser mig! o, hvor jeg dog er blevet begavet!“

Indenfor Stafittet stod saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desmere knejsede de. Pionerne blæste sig op, for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gjør det! Tulipanerne havde de allerjukkeste Couleurer, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre kunde see det. De lagde slet ikke Mærke til den unge Gaaseurt udenfor, men den saae desmere paa dem og tænkte: „hvor de ere rige og deilige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud ske Lov, at jeg staaer saa nær herved, saa kan jeg dog saae den Stads at see!“ og lige idet den tænkte det, „qvirrevit!“ der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pioner og Tulipaner, nei, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forstrækket af bare Glæde, at den vidste slet ikke mere, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dansede rundt omkring den og sang: „nei, hvor dog Græsset er blødt! og see, hvilken sød, lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!“ den gule Prik i Gaaseurten saae jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundt om vare skinnende hvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nei, det kan Ingen begribe! Fuglen kysede den med sit Næb, sang for den og fløj saa igjen op i den blaa Luft. Det varede bestemt et heelt Dvar-

teer, før Blomsten kunde komme sig igjen. Halv undseelig og dog inderlig fornøiet saae den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo seet den Gæde og Lyksalighed, der var vedersfaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stode nok engang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, for de havde ærgret sig. Pionerne vare ganske tykhovede, hu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaaseurten faaet en ordenlig Tiltale. Den stakkels lille Blomst kunde nok see, at de vare ikke i godt Humeur, og det gjorde den saa inderlig ondt. I det samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv, saa skar og skinnende, hun gif lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. „Uh!“ sukke den lille Gaaseurt, „det var jo forstrækeligt, nu er det forbi med dem!“ Saa gif Pigen bort med Tulipanerne. Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gif ned, foldede den sine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igjen, lykkelig, strakte alle de hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Lust og Lys, kjendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var blevet fanget og sad nu i et Buur tætved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkeligt omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken og om den deilige Reise, den kunde gjøre paa sine Vinger høit op i Lusten. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humeur, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gjerne at hjælpe, men hvorledes skulde den bære sig ad dermed; ja, det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte reent, hvor smukt Alt stod rundtom, hvor varmt Solen skinnede, og hvor smukke hvide dens Blade

saae ud; af, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var istand til at gjøre Noget for.

Da kom der i det samme to smaa Drengene ud i Haven; den ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skjære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

„Her kan vi skjære en deilig Græstørv til Lærken!“ sagde den ene Dreng og begyndte at skjære i en Tirkant dybt ned, omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staa midt i Græstørven.

„Niv den Blomst af!“ sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordenligt af Angst, thi at blive revet af, var jo at miste Livet, og nu vilde den saa gjerne leve, da den skulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

„Nei, lad den sidde!“ sagde den anden Dreng, „den pynter saa net!“ og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede hoit over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trøstende Ord, ihvor gjerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

„Her er intet Vand!“ sagde den fangne Lærke, „de ere Alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Is indeni mig og Luften er saa tung! Ak, jeg maa døe, fra det varme Solskin, fra det friske Grønne, fra al den Deilighed, Gud har skabt!“ og saa borede den sit lille Næb ned i den kjelige Græstørv, for derved at opstriffes lidt; da faldt dens Dine paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kysjede den med Næbbet og sagde: „Du maa ogsaa visne herinde, du stakkels lille Blomst! Dig

og den lille grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! Hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! af, I fortælle mig kun, hvormeget jeg har mistet!"

"Hvo der dog kunde trøste ham!" tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmede ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skjøndt den forsmægtede af Lørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Aften, og endnu kom Ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud, ryttede dem frampagtigt, dens Sang var et veemodigt Pipi; det lille Hoved hviiede sig hen imod Blomsten, og Fuglens Hjerte brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Aftenen forud, folde sine Blade sammen og sove, den hang syg og sørgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saae Fuglen død, græd de, græd mange Laarer og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Lig kom i en rød, deilig Ufste, kongeligt skulde den begravnes, den stakkels Fugl! da han levede og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Laarer.

Men Græstørvæn med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landeveien, Ingen tænkte paa den, som dog havde følt meest for den lille Fugl og som gjerne vilde trøste den!

Den grimme Ælling.

Der var saa deilig ude paa Landet; det var Sommer! Kornet stod guult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storken paa sine lange, røde Been og snakkede ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. Rundtom Alger og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo, der var rigtignok deilig derude paa Landet. Midt i Solfinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet vorte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae opreiste under de største: der var lige saa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en And paa sin Nede; hun skulde ruge sine smaa Ællinger ud, men nu var hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjelden fik Bisit; de andre Under holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at løbe op og sidde under et Skræppeblad for at snaddre med hende.

Endelig knagede det ene Æg efter det andet: „pip! pip!“ sagde det, alle Æggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

„Rap! rap!“ sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see saa meget de vilde, for det Grønne er godt for Dinene.

„Hvor dog Verden er stor!“ sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae inde i Ægget.

„Troer I, det er hele Verden!“ sagde Moderen, „den strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præsstens Mark! men der har jeg aldrig været! — I ere her dog

vel Allesammen!" — og saa reiste hun sig op; „nei, jeg har ikke Alle! det største Æg ligger der endnu; hvor længe skal det vare! nu er jeg snart kjed af det!" og saa lagde hun sig igjen.

„Naa hvordan gaaer det?" sagde en gammel And, som kom for at gjøre Bistt.

„Det varer saa længe med det ene Æg!" sagde Anden, som laae; „der vil ikke gaae Hul paa det! men nu skal Du see de andre! de ere de deiligste Ællinger jeg har seet! de ligne Allesammen deres Fader, det Skarn, han kommer ikke og besøger mig."

„Lad mig see det Æg, der ikke vil revne!" sagde den Gamle. „Du kan troe, at det er et Kalkun-Æg! saaledes er jeg ogsaa blevet narret engang, og jeg havde min Sorg og Nød med de Unger, for de ere bange for Vandet, skal jeg sige Dig! jeg kunde ikke faae dem ud! jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! — Lad mig see Ægget! jo, det er et Kalkun-Æg! lad Du det ligge og lær de andre Børn at svømme!"

„Jeg vil dog ligge lidt paa det endnu!" sagde Anden; „har jeg nu ligget saalænge, saa kan jeg ligge Dyrhavsstiden med!"

„Vær saa god!" sagde den gamle And, og saa gif hun.

Endelig revnede det store Æg. „Pip! pip!" sagde Ungen og væltede ud; han var saa stor og sthg. Anden saae paa ham: „Det er da en forfærdelig stor Ælling den!" sagde hun; „ingen af de Andre see saadanne ud! det skulde dog vel aldrig være en Kalkun-Kylling! naa, det skal vi snart komme efter! i Vandet skal han, om jeg saa selv maa sparke ham ud!"

Næste Dag var det et velsignet, deiligt Veir; Solen skinne paa alle de grønne Stræpper. Ællingemoderen med hele sin Familie kom frem nede ved Canalen: plads! sprang hun i Vandet: „rap! rap!" sagde hun og den ene Ælling plumpede ud efter den anden; Vandet slog dem over Hovedet, men de kom

strax op igjen og flød saa deiligt; Venene gif af sig selv og Alle vare de ude, selv den stygge, graa Unge svømmede med.

„Nei, det er ingen Kalkun!“ sagde hun; „see hvor deiligt den bruger Venene, hvor rank den holder sig! det er min egen Unge! igrunden er den dog ganske kjen, naar man rigtig seer paa den! rap! rap!“ — kom nu med mig, saa skal jeg føre Jer ind i Verden, og presentere Jer i Andegaarden, men hold Jer altid nær ved mig, at Ingen træder paa Jer, og tag Jer iagt for Katten!“

Dg saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skræffelig Støi derinde, thi der var to Familier, som sloges om et Aalehoved, og saa fik dog Katten det.

„See, saaledes gaaer det til i Verden!“ sagde Ullinges moderen, og slikkede sig om Snabelen, for hun vilde ogsaa have Aalehovedet. „Brug nu Venene!“ sagde hun, „see, at I kunne rappe Jer, og nei med Halsen for den gamle And derhenne! hun er den fornemste af dem Alle her! hun er af spanst Blod, derfor er hun svær, og seer I, hun har en rød Klud om Venet! det er noget overordenlig deiligt, og den største Udmærkelse, nogen And kan faae, det betyder saa meget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kjendes af Dyr og af Mennecker! — Rap Jer, — ikke ind til Veens! en velopdragen Ulling sætter Venene vidt fra hinanden, ligesom Fader og Moder! see! saa! nei nu med Halsen og sliig: rap!“

Dg det gjorde de; men de andre Uender rundt om saae paa dem og sagde ganske høit: „see saa! nu skal vi have det Slæng til! ligesom vi ikke vare nok alligevel! og sy, hvor den ene Ulling seer ud! ham ville vi ikke taale!“ — og strax fløi der en And hen og bed den i Nakken.

„Lad ham være!“ sagde Moderen, „han gjør jo Ingen Noget!“

„Ja, men han er for stor og aparte!“ sagde Anden, som bed, „og saa skal han nøstes!“

„Det er kjønne Bern, Moder har!“ sagde den gamle And med Kluden om Benet, „Allesammen kjønne paa den ene nær, den er ikke lykkes! jeg vilde ønske, hun kunde gjøre den om igjen!“

„Det gaaer ikke, Deres Naade!“ sagde Ullingemoderen, „han er ikke kjøn, men han er et inderligt godt Gemyt, og svømmer saa deiligt, som nogen af de Andre, ja, jeg tør sige lidt til! jeg tænker han voxer sig kjøn, eller han med Tiden bliver noget mindre! han har ligget for længe i Egget, og derfor har han ikke faaet den rette Skikkelse!“ og saa pillede hun ham i Nakken og glattede paa Personen. „Han er desuden en Andrik,“ sagde hun, „og saa gjør det ikke saa meget! jeg troer han faaer gode Kræfter, han slaaer sig nok igjennem!“

„De andre Ullinger ere nydelige!“ sagde den Gamle, „lad nu, som I var hjemme, og finder I et Halehoved, saa kan I bringe mig det!“ —

Og saa vare de som hjemme. Men den stakkels Ulling, som sidst var kommet ud af Egget, og saae saa fæl ud, blev bidt, puffet og gjort Nar af, og det baade af Underne og Hønsene. „Han er for stor!“ sagde de Allesammen, og den kalkunse Hane, der var født med Sporer og troede derfor, at han var Keiser, pustede sig op som et Fartøi for fulde Seil, gik lige ind paa ham og saa pludrede den og blev ganske rød i Hovedet. Den stakkels Ulling vidste hverken hvor den turde staae eller gaae, den var saa bedrøvet, fordi den saae saa styg ud og var til Spot for hele Andegaarden.

Saaledes gik det den første Dag, og siden blev det værre og værre. Den stakkels Ulling blev jaget af dem Allesammen, selv hans Sødfkende vare saa onde imod ham, og de sagde altid: „bare Ratten vilde tage Dig, dit fæle Spectakel!“ og

Moderen sagde: „gid Du bare var langt borte!“ og Wænderne bed ham, og Hønsene huggede ham, og Vigen, som skulde give Dyrene Væde, sparkede til ham med Foden.

Da løb og fløi han hen over Hegnet; de smaa Fugle i Buskene foer forfrækket i Veiret: „det er, fordi jeg er saa styg,“ tænkte Wællingen og luffede Vinene, men løb alligevel affted! saa kom den ud i den store Mose, hvor Bildænderne boede. Her laae den hele Natten, den var saa træt og forrigfuld.

Om Morgenen fløi Bildænderne op, og de saae paa den nye Kammerat; „hvad er Du for een?“ spurgte de, og Wællingen dreiede sig til alle Sider, og hilste saa godt den kunde.

„Du er inderlig styg!“ sagde Bildænderne, „men det kan da være os det samme, naar Du ikke gifter Dig ind i vor Familie!“ — Den Staffel! han tænkte rigtignok ikke paa at gifte sig, turde han bare have Lov at ligge i Sivene og driffe lidt Mosevand.

Der laae han i hele to Dage, saa kom der to Bildgæs eller rettere Bildgæsfer, for de vare to Hanner: det var ikke mange Tider siden de vare komne ud af Egget, og derfor vare de saa raske paa det.

„Hør Kammerat!“ sagde de, „Du er saa styg, at jeg godt kan lide Dig! vil Du drive med og være Trækfugl! tæt herved i en anden Mose er der nogle søde, velsignede Bildgæs, allesammen Frøfener, der kunde sige: rap! Du er istand til at gjøre din Lykke, saa styg er Du!“ — —

„Pif! paf!“ løb i det samme ovenover, og begge Bildgæsferne faldt døde ned i Sivene, og Vandet blev blodrødt; „pif! paf!“ løb det igjen, og hele Skarer af Bildgæs fløi op af Sivene, og saa knalbede det igjen. Der var stor Jagt; Jægerne laae rundt om Mosen, ja nogle sad oppe i Trægrenene, der strakte sig langt ud over Sivene; den blaa Røg gif ligesom Skyer ind imellem de mørke Træer og hang langt hen over Vandet; i

Mudderet kom Jagthundene, klast klast! Siv og Rør svalede til alle Sider; det var en Forstrækkelse for den stakkels Ulling, den dreiede Hovedet om for at faae det under Vingen, og lige i det samme stod tæt ved den en frygtelig stor Hund, Tungen hang ham langt ud af Halsen, og Dinene skinnede grueligt fælt; han satte sit Gab lige ned imod Ullingen, viste de skarpe Tænder — — og pladst! gif han igjen uden at tage den.

„O Gud skee Lov!“ jukkede Ullingen, „jeg er saa styg, at selv Hunden ikke gider bide mig!“

Dg saa laae den ganske stille, mens Haglene susede i Sivene, og det knalbede Skud paa Skud.

Først langt ud paa Dagen blev der stille, men den stakkels Unge turde endnu ikke rejse sig, den ventede flere Timer endnu før den saae sig om, og saa skyndte den sig afsted fra Mosen, alt hvad den kunde: den løb over Mark og Eng, det var en Blæst, saa at den havde haardt ved at komme afsted.

Mod Aften naaede den et fattigt, lille Bondehuus; det var saa elendigt, at det ikke selv vidste til hvad Side det vilde falde, og saa blev det staaende. Blæsten susede saaledes om Ullingen, at han maatte sætte sig paa Halen for at holde imod; og det blev værre og værre: da mærkede han, at Døren var gaaet af det ene Hængsel, og hang saa skjævt, at han igjennem Sprækken kunde smutte ind i Stuen, og det gjorde han.

Her boede en gammel Kone med sin Kat og sin Høne, og Katten, som hun kaldte Sønneke, kunde styde Nøg og spinde, han gnistrede saagar, men saa maatte man frygte ham mod Haarene; Hønen havde ganske smaa, lave Been, og derfor kaldtes den Kykkellavbeen; den lagde godt UG, og Konen holdt af den, som af sit eget Barn.

Om Morgenen mærkede man strax den fremmede Ulling, og Katten begyndte at spinde og Hønen at klukke.

„Hvad for Noget!“ sagde Konen og saae rundtomkring,

men hun saae ikke godt, og saa troede hun, at Ullingen var en fed And, der havde forvildet sig. „Det var jo en rar Fangst!“ sagde hun, „nu kan jeg saae Ande-Ug, er den bare ikke en Andrik! det maae vi prøve!“

Dg saa blev Ullingen antaget paa Prøve i tre Uger, men der kom ingen Ug. Dg Katten var Herre i Huset og Hønen var Madame, og alletider sagde de: „vi og Verden!“ for de troede, at de vare Halvparten, og det den allerbedste Deel. Ullingen syntes, at man kunde ogsaa have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke.

„Kan Du lægge Ug?“ spurgte hun.

„Nei!“

„Ja, vil Du saa holde din Mund!“

Dg Katten sagde: „Kan Du flyde Ryg, spinde og gnistre?“

„Nei!“

„Ja, saa skal Du ikke have Mening, naar fornuftige Folk tale!“

Dg Ullingen sad i Krogen og var i daarligt Humeur; da kom den til at tænke paa den friske Luft og Solskinnet! den fik saadan en forunderlig Lyst til at flyde paa Vandet, tilsidst kunde den ikke lade være, den maatte sige det til Hønen.

„Hvad gaaer der af Dig?“ spurgte hun. „Du har ingen Ting at bestille, derfor komme de Nykker over Dig! Læg Ug eller spind, saa gaae de over.“

„Men det er saa deiligt at flyde paa Vandet!“ sagde Ullingen, „saa deiligt at saae det over Hovedet og dukke ned paa Bunden!“

„Ja, det er nok en stor Fornoielse!“ sagde Hønen, „Du er nok blevet gal! Spørg Katten ad, han er den flogeste, jeg kjender, om han holder af at flyde paa Vandet, eller dykke ned! jeg vil ikke tale om mig. — Spørg selv vort Herskab, den gamle

Kone, klogere end hun er der Ingen i Verden! troer Du, hun har Lyft til at flyde og faae Vand over Hovedet?"

"J forstaae mig ikke!" sagde Ullingen.

"Ja forstaae vi Dig ikke, hvem skulde saa forstaae Dig! Du vil dog vel aldrig være klogere end Ratten og Konen, for ikke at nævne mig! Skab Dig ikke, Barn! og tak Du din Skaber for alt det Gode, man har gjort for Dig! Er Du ikke kommet i en varm Stue og har en Dmgang, Du kan lære Noget af! men Du er et Brøvl, og det er ikke morsomt at omgaaes Dig! mig kan Du troe! jeg mener Dig det godt, jeg siger Dig Ubehageligheder, og derpaa skal man kjende sine sande Venner! see nu bare til, at Du lægger Weg og lærer at spinde eller gnistre!"

"Jeg troer, jeg vil gaae ud i den vide Verden!" sagde Ullingen.

"Ja, gjør Du det!" sagde Sønen.

Dg saa gif Ullingen; den flød paa Vandet, den dykkede ned, men af alle Dyr var den overseet for sin Grimhed.

Ru faldt Efteraaret paa, Bladene i Skoven bleve gule og brune, Blæsten tog fat i dem, saa de dansede omkring, og oppe i Luften saae der koldt ud; Skyerne hang tunge med Hagl og Sneefnokke, og paa Gjerdet stod Ravnene og streg "au! au!" af bare Kulde; ja man kunde ordenlig fryse, naar man tænkte derpaa; den stakkels Ulling havde det rigtignok ikke godt.

En Aften, Solen gif saa velsignet ned, kom der en heel Flok deilige, store Fugle ud af Bustene, Ullingen havde aldrig seet nogen saa smukke, de vare ganske skinnende hvide, med lange, smidige Hals; det var Swaner, de udstodte en ganske forunderlig Lyd, bredte deres prægtige, lange Vinger ud og fløi bort fra de kolde Egne til varmere Lande, til aabne Søer! de stege saa høit, saa høit, og den grimme, lille Ulling blev saa forunderlig tilmode; den dreiede sig rundt i Vandet ligesom et Hjul, rakte

Halsen høit op i Luften efter dem, udstødte et Skrig saa høit og forunderligt, at den selv blev bange derved. O, den kunde ikke glemme de deilige Fugle, de lykkelige Fugle, og saasnart den ikke længer øiniede dem, dukkede den lige ned til Bunden, og da den kom op igjen, var den ligesom ude af sig selv. Den vidste ikke, hvad Fuglene hed, ikke hvor de fløi hen, men dog holdt den af dem, som den aldrig havde holdt af Noget; den misundte dem slet ikke, hvor kunde det falde den ind at ønske sig en saadan Deilighed, den vilde være glad, naar bare dog Vænderne vilde have taalt den imellem sig! — det stakkels grimme Dyr!

Og Vinteren blev saa kold, saa kold; Vællingen maatte svømme om i Vandet, for at holde det fra at fryse reent til; men hver Nat blev Gullet, hvori den svømmede, smallere og smallere; det frøs, saa det knagede i Iisforpen; Vællingen maatte altid bruge Benene, at Vandet ikke skulde lukkes; tilsidst blev den mat, laae ganste stille og frøs saa fast i Isen.

Lidlig om Morgenen kom en Bondemand, han saae den, gik ud og slog med sin Trækko Isen i Stykker og bar den saa hjem til sin Kone. Der blev den livet op.

Børnene vilde lege med den, men Vællingen troede, at de vilde gjøre den Fortræd, og foer, i Forstrækkelse, lige op i Melkefadet, saa at Melken skulpede ud i Stuen; Konen skreg og slog Hænderne i Veiret, og da fløi den i Truget, hvor Smørret var, og saa ned i Meeltønden og op igjen; naa, hvor den kom til at see ud! Konen skreg og slog efter den med Ildklemmen, og Børnene løb hinanden overende for at fange Vællingen, og de loe, og de skreg! — godt var det, at Døren stod aaben, ud foer den imellem Buksene i den nysfaldne Sne — der laae den, ligesom i Dvale.

Men det vilde blive altfor bedrøveligt at fortælle al den Nød og Glendighed, den maatte prøve i den haarde Vinter — —

den laae i Mosen mellem Rørene, da Solen igjen begyndte at skinne varmt; Lærkerne sang — det var deiligt Foraar.

Da løftede den paa eengang sine Vinger, de bruste stærkere end før og bare den kraftigt afsted; og før den ret vidste det, var den i en stor Have, hvor Ubletræerne stode i Blomster, hvor Sirenerne dustede og hang paa de lange, grønne Ørene lige ned imod de bugtede Canaler! O, her var saa deiligt, saa foraarsfriskt! og lige foran, ud af Lykningen, kom tre deilige, hvide Svaner; de bruste med Fjerene og flød saa let paa Vandet. Klingen kjendte de prægtige Dyr og blev betaget af en forunderlig Sørgmodighed.

„Jeg vil flyve hen til dem, de kongelige Fugle! og de vil hugge mig ihjel, fordi jeg, der er saa styg, tør nærme mig dem! men det er det samme! bedre at dræbes af dem end at nappes af Uenderne, hugges af Hønsene, sparkes af Pigen, der passer Hønsesgaarden, og lide Ondt om Vinteren!“ og den fløi ud i Vandet og svømmede hen imod de prægtige Svaner, disse saae den og stød med brusende Fjere henimod den. „Dræber mig kun!“ sagde det stakkels Dyr, og hvædede sit Hoved ned mod Vandfladen og ventede Døden, — men hvad saae den i det klare Vand? Den saae under sig sit eget Billed, men den var ikke længere en kluntet, sortgraa Fugl, styg og fæl, den var selv en Svane.

Det gjør ikke Noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svanecøg!

Den sølte sig ordenlig glad over al den Nød og Gjenvordighed, den havde prøvet; nu skønnede den just paa sin Lykke, paa al den Deilighed, der hilsende den. — Og de store Svaner svømmede rundt omkring den og strog den med Næbbet.

I Haven kom der nogle smaa Børn, de kastede Brød og Korn ud i Vandet, og den mindste raabte:

„Der er en ny!“ og de andre Børn jublede med: ja, der

er kommet en ny!" og de flappede i Hænderne og dansede rundt, løb efter Fader og Moder, og der blev kastet Brød og Kager i Vandet, og Alle sagde de: „Den nye er den smukkeste! saa ung og saa deilig!" og de gamle Svaner neiede for den.

Da følte den sig ganske undseelig og stak Hovedet om bag Vingerne, den vidste ikke selv hvad! den var altfor lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt Hjerte bliver aldrig stolt! den tænkte paa, hvor den havde været forfulgt og forhaanet, og horte nu Alle sige, at den var den deiligste af alle deilige Dugle. Og Sirenerne boiede sig med Grenene lige ned i Vandet til den, og Solen skinnede saa varmt og saa godt, da bruste dens Øjere, den slanke Hals hævede sig, og af Hjertet jublede den: „saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ælling!"

Storkene.

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Lagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde truffet det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han; „det seer vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!" tænkte han, „de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa rasft ud!" og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Dreng, og siden de Allesammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

„Storke, Storke Steie,
 Flyv hjem til dit Eie!
 Din Kone ligger i Reden sin,
 Med fire store Unger.
 Den Ene skal hænges,
 Den Anden skal stanges,
 Den Tredie skal brændes,
 Den Fjerde skal endevendes!“

„Hør dog hvad Drengene synge!“ sagde de suaa Storkunger, „de sige, vi skulle hænges og brændes!“

„Det skal I ikke bryde Eder om!“ sagde Storkemoderen; „hør bare ikke efter, saa gjør det ikke Noget!“

Men Drengene blev ved at synge, og de pegede Fingre af Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger: „bryd Jer ikke derom!“ sagde hun, „see bare, hvor rolig Jer Fader staaer, og det paa eet Been!“

„Vi ere saa angst!“ sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Reden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Viser:

„Den Ene skal hænges,
 Den Anden skal brændes! —“

„Skal vi vel hænges og brændes?“ spurgte Storkungerne.

„Nei vist ikke!“ sagde Moderen, „I skal lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa tage vi ud paa Engen og gjøre Bisitt hos Frøerne, de neie i Vandet for os, de synge „koar, koar!“ og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøielse!“

„Og hvad saa!“ spurgte Storkeungerne.

„Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmanøvre, da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exerciisen begynder!“

„Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde! og hør, nu sige de det igjen!“

„Hør paa mig og ikke paa dem!“ sagde Storkemoderen. „Efter den store Manøvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt herfra, over Bjerge og Skove. Til Egypten flyve vi, hvor der ere trefante Steenhuse, der gaae i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre en nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Frøer.“

„O!“ sagde alle Ungerne.

„Ja! der er saa deilig! man gjør ikke Andet end spise hele Dagen, og imens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa kolbt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa, hvide Lapper!“ det var Sneen, hun meente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

„Fryse saa ogsaa de uartige Dreng i Stykker?“ spurgte Storkeungerne.

„Nei, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kuffelure; I kan derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!“

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staae op i Røden og see vidt omkring, og Storkesvaderen kom flyvende hver Dag med pene Frøer, smaa Snøge og alt det Storke-Slikkeri, han kunde finde! O, det saae morsomt ud, hvor han gjorde Kunst for dem. Hovedet lagde

han lige om paa Galen, Næbbet knebbrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

„Her nu maae I lære at flyve!“ sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen; o, hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne, og vare dog færdig ved at falde ned!

„See nu paa mig!“ sagde Moderen, „saadan skal I holde Hovedet! saadan skal I sætte Benene! een to! een to! det er det, som skal hjælpe Jer frem i Verden!“ saa sloi hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hov, bums! der laae de, for de vare tunge i Livet.

„Jeg vil ikke flyve!“ sagde den ene Unge og krøb ned i Reden igjen, „jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!“

„Vil Du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter! skal Drengene komme og hånge og brænde og stege Dig? nu kalder jeg paa dem!“

„O nei!“ sagde Storkeungen, og saa hoppede den igjen paa Taget ligesom de Andre; den tredie Dag kunde de ordenlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Lusten; det vilde de, men bums! der dumpede de; saa maatte de til at røre Vingerne igjen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

„Storke, Storke Steie!“

„Skulle vi flyve ned og hugge deres Dine ud?“ sagde Ungerne.

„Nei, lad være med det!“ sagde Moderen, „hør bare efter mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi høire om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — see det var meget godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skal faae Lov at komme i Sumpen med mig imorgen! der

komme flere nette Storfefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de peneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!"

"Men skal vi da ikke have Hevn over de uartige Dreng?" spurgte Storkeungerne.

"Lad dem strige hvad de ville! I flyve dog mod Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maae fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble!"

"Ja hevnes ville vi!" hviskede de til hinanden, og saa blev der igjen exerceret.

Af alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille Gen, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne være. Hele deres Hevn skulde gaae ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilsidst love dem, at de nok skulde faae Hevn, men hun vilde ikke tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

"Vi maae jo først see, hvorledes I bare Jer ad ved den store Maneuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa en Maade! lad os nu see!"

"Ja, det skal Du!" sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage! de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten; alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, mens vi have Vinter. Det var en Maneuvre! over Skove og Bjer maatte de, bare for at see,

hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket Godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Character, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

„Nu skulle vi hevnes!“ sagde de.

„Ja vist!“ sagde Storkemoderen. „Hvad jeg har udtænkt, det er just det Rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneskebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige, smaa Børn sove og drømme saa deilig, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gjerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente en til hver af de Børn, som ikke have sjunget den onde Bise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet Ingen have!“

„Men han, som begyndte med at synge, den stemme, hørlige Dreng!“ skreg de unge Storke, „hvad gjøre vi ved ham?“

„Der ligger i Dammen et lille dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det ville vi tage til ham, saa maa han græde, fordi vi have bragt ham en død lille Broder; men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han som sagde: det er Synd at gjøre Nar af Dyrene! ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!“

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu.

Engelen.

„Hver Gang et godt Barn døer, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store, hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en heel Haandsfuld Blomster, som den bringer op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kjærest, giver han et Kys, og da faaer den Stemme og kan synge med i den store Lykjalighed.“

See, alt dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den Lille havde leget, og de kom gjennem Haver med deilige Blomster.

„Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Himlen?“ spurgte Engelen.

Dg der stod et slankt, velsignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvudsprungne Knopper, hang visne ned rundtrenom.

„Det stakkels Træ!“ sagde Barnet, „tag det, at det kan komme til at blomstre deroppe hos Gud!“

Dg Engelen tog det, men kysjede Barnet derfor, og den Lille aabnede halv sine Dine. De plukkede af de rige Pragtblomster, men toge ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

„Nu have vi Blomster!“ sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløi ikke endnu op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Halm, Afse og Skrimmelskrammel, der havde været Flyttedag; der laae

Stykker af Tøllerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulle, Alt hvad der ikke faae godt ud.

Dg Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, visjen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa Gaden.

„Den tage vi med!“ sagde Engelen, „jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve“.

Dg saa sloi de, og Engelen fortalte:

„Der nede i den snevre Gade, i den lave Kjælder boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været fengeliggende; naar han var allermeeft rast, kunde han paa Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det Hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i Kjælder=Forstuen, og naar da den lille Dreng sad der og lod den varme Sol skinne paa sig, og saae det røde Blod gennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: „ja, i Dag har han været ude!“ — Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars=Grønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegreen, og den holdt han over sit Hoved, og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigviis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Dg Blomsten var plantet med en lykkelig Haand, den vorede, skjød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs deiligste Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver Solstraale lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv vorede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udsprede sin Duft og glædede Diet; mod den vendte han sig i

Døden, da vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglempt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og det er den Blomst, den fattige, visne Blomst, vi have taget med i Bouquetten, thi den Blomst har glædet mere end den rigeste Blomst i en Dronnings Have."

"Men hvorfra veed Du alt dette!" spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

"Jeg veed det!" sagde Engelen, "jeg var jo selv den syge, lille Dreng, der gik paa Krykker! min Blomst kjender jeg nok."

Og Barnet aabnede ganske sine Dine og saae ind i Engelen's heilige, glade Ansigt, og i samme Dieblik vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lykkeligbed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Binger som den anden Engel og sløi Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kysjede han, og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse i store Kredse, altid længer borte i det Uendelige, men alle lige lykkelige. Og Alle sang de, smaa og store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget visnen, henkastet i Feieskarnet, mellem Flyttedags-Skramlert, i den snevre, mørke Gade.

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Lyvende Vind.

(Eventyr. Anden Deel.)

Kjøbenhavn,

Forlag af H. C. Andersen, og hos alle Bøgerhænder.

Almindelig Bøgerhandel.

1835.

Sammlung Briefe

A. C. Andersen

Erster Band

(Zweite Auflage)

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tyvende Bind.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Sammlung Briefe

H. C. Schubert

Leipzig

Verlag

Verlag von C. F. W. Neumann, Neudamm

Neudamm

1832

Eventyr

af

H. C. Andersen.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af E. M. Reitzels Bø og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

1855

J. C. Anderson.

London, Eng.

London, Eng.

Printed and Published by J. C. Anderson,

10, Abchurch Lane, London, E.C.

1855.

Indhold af anden Deel.

	Side.
Lyffens Klostet	1.
Hjrdinden og Skofteensfeieren	32.
Prindsessen paa Erten	38.
Fyrteiet	39.
De røde Skoe	47.
Reisefammeraten	54.
Springfyrene	76.
Rattergalen	78.
Rosen-Alfen	89.
Den flyvende Koffert	95.
Den gamle Gadelygte	101.
Den lille Pige med Svovlstikkerne	108.
De vilde Swaner	111.
Den lille Idas Blomster	129.
Nabofamilierne	138.
Klokken	148.
Stoppenaalen	154.
Lille Tuf	158.
Skyggen	162.
Det gamle Huus	176.
Horren	185.
Banddraaben	189.
Den lykkelige Familie	191.
Historien om en Moder	195.
Flipperne	201.

Inhalts-Verzeichnis

104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130

Lykkens Kalosker.

I. En Begyndelse.

Det var i Kjøbenhavn, paa Østergade i et af Husene, ikke langt fra Kongens Nytorv, at der var stort Selskab, for det maa man have imellem, saa er det gjort og saa kan man blive inviteret igjen. Den ene Halvdeel af Selskabet sad allerede ved Spillebordene, og den anden Halvdeel ventede paa hvad der vilde komme ud af Fruens: „ja, nu skulde vi see til at finde paa Noget!“ Saavidt var man og Samtalen gik, som den kunde. Blandt Andet saald ogsaa Talen paa Middelalderen, Enkelte ansaae denne for langt bedre end vor Tid, ja Justitsraad Knay forsvarede saa ivrig denne Mening, at Fruen strax holdt med ham, og begge ivrede da mod Drsted's Ord i Almanaken om gamle og nye Lieder, hvori vor Tidsalder i det Væsentlige sættes overst. Justitsraaden ansaae Kong Hans's Tid for den deligste og allerlykkeligste.

Under al den Snak for og imod, der ikke blev afbrudt uden et Dieblif ved Avisen, der kom, men i den stod der ikke Noget, der var værd at læse, ville vi gaae ud i det forreste Værelse, hvor Dvertøi, Stofke, Paraplyer og Kalosker havde Plads. Her sad to Piger, en ung og en gammel; man skulde troe, at de vare komne for at følge deres Herkabs, en eller anden gammel Frøken eller Enkefrue, men saa man lidt nøiere paa dem, saa

begreb man snart, at de ikke vare almindelige Tjenestepiger, dertil vare deres Hænder for fine, deres Holdning og hele Bevægelse for kongelig, for det var den, og Klæderne havde ogsaa et ganske eget dristigt Snit. Det var to Seer, den yngste var vel ikke Lykken selv, men en af hendes Kammerjomfruens Kammerpiger, der bringe de mindre Lykkens Gaver omkring, den ældre saae saa inderlig alvorlig ud, det var Sorgen, hun gaaer altid selv i egen høie Person sine Grinder, saa veed hun, at de blive vel udførte.

De fortalte hinanden, hvor de denne Dag havde været; hun, som var Kammerjomfruens Kammerpige hos Lykken, havde endnu kun besørget nogle ubetydelige Grinder, hun havde, sagde hun, frelst en ny Hat fra Regnskyl, skaffet en ærlig Mand en Hilsen af et fornemt Nul og saadant Noget, men hvad hun endnu havde tilbage var noget ganske Ualmindeligt.

„Jeg maa da fortælle,“ sagde hun, „at det er min Geburtsdag idag, og til Gæde for denne er mig betroet et Par Kalosker, som jeg skal bringe Mennekeheden. Disse Kalosker have den Egenskab, at Enhver, som faaer dem paa, øieblikkelig er paa det Sted eller i den Tid, hvor han helst vil være, ethvert Ønske med Hensyn til Tid eller Sted bliver strax opfyldt, og Menneket saaledes endelig engang lykkelig herved!“

„Jo, det kan Du troe!“ sagde Sorgen, „han bliver saare ulykkelig og velsigner det Dieblif, han igjen er fri for Kaloskerne!“

„Hvor vil Du hen!“ sagde den Anden, „nu stiller jeg dem her ved Døren, En tager Feil og bliver den Ulykkelige!“

See det var den Samtale.

II. Hvorledes det gik Justitsraaden.

Det var silbdigt; Justitsraad Knap, fordybet i Kong Hans's Tid, vilde hjem og nu var det ham styret saa, at han, istedet

for sine Kaloster, fik Lykkens paa og traadte ud paa Østergade; men han var ved Kalosternes Tryllekraft traadt tilbage i Kong Hans's Tid, og derfor satte han Foden lige ud i Dynd og Mudder paa Gaden, eftersom der i de Tider endnu ikke fandtes Brolægning.

„Det er jo forfærdeligt, hvor sølet her er!“ sagde Justitsraaden. „Hele Fortouget er væk og alle Lygterne slukkede!“

Maanen var endnu ikke kommet høit nok op, Luften desuden temmelig tyk, saa Alt rundtom flød hen i Mørke. Paa det nærmeste Hjørne hang imidlertid en Laterne foran et Madonnabillede, men den Lysning var saa godt som ingen, han bemærkede den først, i det han stod lige derunder og hans Dine faldt paa det malede Billede med Moderen og Barnet.

„Det er nok,“ tænkte han, „et Kunstkabinet, hvor de have glemt at tage Skiltet ind!“

Et Par Mennesker, i Tidsalderens Dragt, gik ham forbi.

„Hvordan var det de saae ud! de kom nok fra Masterade!“

Med eet løb Trommer og Piber, stærke Blus lyste; Justitsraaden standsede og saae nu et forunderligt Tog komme forbi. Allerforrest gik en heel Trop Trommeslagere, som ret artigt behandlede deres Instrument, dem fulgte Drabanter med Buer og Armskisser. Den Fornemste i Toget var en geistlig Mand. Forbauset spurgte Justitsraaden, hvad dette havde at bethyde og hvo denne Mand var.

„Det er Sjællands Biskop!“ svarede man.

„Herre Gud, hvad gaaer der af Bispen?“ sukkede Justitsraaden og rystede med Hovedet, Bispen kunde det dog umuligt være. Grundende herover og uden at see til Høire eller Venstre gik Justitsraaden gennem Østergade og over Høibroplads. Broen til Slotspladsen var ikke at finde, han skimtede en sid Nabred og stodte endelig her paa to Karle, der laae med en Baad.

„Vil Herren sættes over paa Holmen?“ spurgte de.

„Over paa Holmen?“ sagde Justitsraaden, der jo ikke vidste i hvilken Lidsalder han vandrede, „jeg vil ud paa Christianshavn i lille Torvegade!“

Karlene saae paa ham.

„Siig mig bare, hvor Broen er!“ sagde han. „Det er skjændigt, her ingen Lygter ere tændte, og saa er det et Sole, som om man gik i en Moje!“

So længer han talte med Vaadsmændene, des usforstaaeligere bleve de ham.

„Jeg forstaaer ikke jeres Bornholmst!“ sagde han tilsidst vred, og vendte dem Nyggen. Broen kunde han ikke finde; Rækværk var der heller ikke! „Det er en Skandale, som her seer ud!“ sagde han. Aldrig havde han fundet sin Lidsalder elendigere, end denne Aften. „Jeg troer, jeg vil tage en Droschke!“ tænkte han, men hvor vare Droschkerne? Ingen var at see. „Jeg faaer gaae tilbage til Kongens Nytorv, der holde vel Bogne ellers kommer jeg nok aldrig ud paa Christianshavn!“

Ru gik han da til Østergade og var næsten igjennem den, idet Maanen kom frem.

„Herre Gud, hvad er det for et Stillads, de har stillet op!“ sagde han, ved at see Østerport, som paa den Tid havde Plads for Enden af Østergade.

Endelig fandt han da en Laage, og gjennem denne kom han ud paa vort Nytorv, men det var en stor Enggrund; enkelte Busse struttede frem og tværs over Engen gik en bred Kanal eller Strøm. Nogle usle Træboder for de hollandske Skippere, efter hvilke Stedet havde Navnet Hallandsbaas, laae paa den modsatte Bred.

„Enten seer jeg sata morgana, som man kalder det, eller jeg er fuld!“ jamrede Justitsraaden. „Hvad er dog dette! hvad er dog dette?“

Han vendte om igjen i den faste Tro, at han var ihj;

idet han kom ind i Gaden, saae han lidt nøiere paa Husene, de fleste vare Bindingsværk og mange havde kun Straataag.

„Nei, jeg er slet ikke vel!“ jukkede han, „og jeg drak dog kun eet Glas Punsch; men jeg kan ikke taale det! og det var ogsaa inderligt galt, at give os Punsch og varm Lur; det skal jeg ogsaa sige Agentinden! Skulde jeg gaae tilbage igjen og lade dem vide, hvorledes jeg har det! men det er saa flaut! og mon de ere oppe endnu!“

Han søgte efter Gaarden, men den var ikke til at finde.

„Det er dog forfærdeligt! jeg kan ikke kjende Østergade igjen! ikke een Boutik er der! gamle, elendige Røtter seer jeg, som om jeg var i Roeskilde eller Ringsted! Ak jeg er syg! det kan ikke hjælpe at genere sig! Men hvor i Verden er dog Agentens Gaard? Den er ikke sig selv mere! men derinde ere dog Folk oppe; ak! jeg er ganske vist syg!“

Nu stødte han paa en halvaaben Dør, hvor Lyset faldt ud gjennem Sprækken. Det var et af den Tid's Herbergeersteder, en Art Dhuus. Stuen havde Udseende af de hollandske Diler! endeel Godtsfolk, bestaaende af Skippere, kjøbenhavnske Borgere og et Par Lærde sad her i dyb Discurs ved deres Kruus og gav kun liden Agt paa ham som traadte ind.

„Om Forladelse,“ sagde Justitsraaden til Bertinden, som kom hen imod ham, „jeg har faaet saa inderlig ondt! vil De ikke skaffe mig en Droschke ud til Christianshavn!“

Konen saae paa ham og rystede med Hovedet; derpaa tiltalte hun ham i det tydske Sprog. Justitsraaden antog, at hun ikke kunde den danske Tunge og fremsførte derfor sit Duffel i Tydsk; dette tilligemed hans Dragt bestyrkede Konen i, at han var en Udlænding; at han besandt sig ilde, begreb hun snart og gav ham derfor et Kruus Vand, rigtignok noget brak, det var hentet ude fra Brønden.

Justitsraaden støttede sit Hoved paa sin Haand, trak Veiret dybt og grundede over alt det Selsomme omkring sig.

„Er det „Dagen“ for iasten?“ spurgte han, for at sige Noget, idet han saae Konen flytte et stort Papir.

Hun forstod ikke, hvad han meente, men rakte ham Bladet, det var et Træsnit, der viste et Lustslyn, seet ubi den Stad Cøln.

„Det er meget gammelt!“ sagde Justitsraaden og blev ganske opremt ved at træffe paa saadant et gammelt Stykke. „Hvor er De dog kommet over det sjældne Blad? Det er meget interessant, skjøndt det Hele er en Fabel! man forklarer flige Lustslyn ved at det er Nordlys, man har seet; rimeligviis fremkomme de ved Electriciteten!“

De som sad nærmest og hørte hans Tale, saae forundrede paa ham og Een af dem reiste sig, tog ærbødigt Hatten af og sagde med den alvorligste Mine: „I er vist en meget lærd Mand, Monsieur!“

„O, nei!“ svarede Justitsraaden, „jeg kan tale med om Gæt og Andet, som man jo skal kunne det!“

„Modestia er en skjønne Dyd!“ sagde Manden, „iøvrigt maa jeg sige til Ederes Tale, mihi secus videtur, dog suspenderer jeg gjerne her mit Judicium!“

„Lør jeg ikke spørge, hvem jeg har den Fornøielse at tale med?“ spurgte Justitsraaden.

„Jeg er Baccalaureus ubi den hellige Skrift!“ svarede Manden.

Dette Svar var Justitsraaden nok, Titelen svarede her til Dragten; det er vist, tænkte han, en gammel Landsbyffolemester, en aparte Fyr, som man endnu kan træffe dem oppe i Jylland.

„Her er vel ikke locus docendi,“ begyndte Manden, „dog beder jeg, I vil bemøie Eder med at tale! I har en stor Værdning vist i de Gamle!“

„O, ja saamæn!“ svarede Justitsraaden, „jeg læser gjerne

gamle, nyttige Skrifter, men jeg kan ogsaa godt lide de nyere, kun ikke „Hverdagshistorierne,“ dem have vi nok af i Virkeligheden!“

„Hverdagshistorier?“ spurgte vor Baccalaureus.

„Ja, jeg mener disse nye Romaner, man har.“

„O, smilede Manden, „der er dog et stort Snille i dem og de læses ved Høffet; Kongen nyder særdeles Romanen om Hr. Iffven og Hr. Gaudian, der handler om Kong Artus og hans Kjemper ved det runde Bord, han har stjemtet derover med sine høie Herrer!“ *)

„Ja, den har jeg ikke læst endnu!“ sagde Justitsraaden, „det maa være en ganske ny en, Heiberg har ladet udkomme!“

„Nei,“ svarede Manden, „den er ikke udkommet ved Heiberg, men ved Godfred von Gehmen!“

„Saa det er Forfatteren!“ sagde Justitsraaden, „det er et meget gammelt Navn! det er jo den første Bogtrykker, der har været i Danmark?“

„Ja, det er vor første Bogtrykker!“ sagde Manden. Saaledes gik det ganske godt; nu talte en af de gode Borgermand om den særdeles Pestilentske, der havde regjeret for et Par Aarsiden, og meente den i 1484, Justitsraaden anlog, at det var Cholera Talen var om, og saa gik Discursen ret godt. Fribytterkrigen 1490 laae saa nær, at den maatte berøres, de engelske Fribyttere havde taget Skibene paa Rheden, sagde de; og Justitsraaden, der ret havde levet sig ind i Begivenheden 1801, stemte

*) Holberg fortæller i sin Danmarks Riges Historie, at Kong Hans en Dag, da han havde læst i Romanen om Kong Artus, stjemtede med den bekjendte Otto Rud, som han holdt meget af: „Hr. Iffvent tog Hr. Gaudian som jeg finder ubi denne Bog, have været mærkelige Riddere, saadanne Riddere finder man nu omstunder ikke mere!“ hvortil Otto Rud svarede, „hvis der var saadanne Kjemper, som Kong Artus, stulde der vel ogsaa findes mange Riddere, som Hr. Iffvent og Hr. Gaudian!“

fortræffeligt i med mod Engelfkmanden. Den øvrige Tale derimod gif ikke saa vel, hvert Dieblif blev det gjensidig Bedemands-Stiil; den gode Vaccalaureus var altfor uvidende, og Justitsraadens simpleste Dtringer klang ham igjen for driflige og for phantastiske. De saae paa hinanden, og blev det altfor galt, saa talte Vaccalaureus Latin, idet han saa troede bedre at blive forstaaet, men det hjalp dog ikke.

„Hvorledes er det med Dem!“ spurgte Vertinden, og traf Justitsraaden i Ørmet; nu kom hans Besindelse tilbage, for imedens han talte havde han reent glemt Alt, hvad der var gaaet forud.

„Herre Gud, hvor er jeg!“ sagde han og svimlede ved at betænke det.

„Klaret ville vi drikke! Njød og Bremer-Øl“, raabte en af Gæsterne, „og I skal drikke med!“

To Piger kom ind, den ene havde to Couleurer i Guen. De skjænkede og neiede; Justitsraaden løb det iiskoldt ned ad Ryggen.

„Hvad er dog dette! hvad er dog dette!“ sagde han, men han maatte drikke med dem; de toge ganske artigt fat paa den gode Mand, han var meget fortvivlet, og da en af dem sagde, at han var drukken, tvivlede han aldeles ikke paa Mandens Ord, bad dem bare om at skaffe sig en Droschke, og saa troede de, han talte mostkovitisk.

Aldrig havde han været i saa raat og simpelt Selskab; man skulde troe, Landet var gaaet tilbage i Hedendømmet, meente han, „det er det skrækkeligste Dieblif i mit Liv!“ men i det samme fik han den Tanke, at han vilde bukke sig ned under Bordet, krybe hen til Døren og saa see til at slippe ud, men idet han var ved Udgangen, mærkede de Andre, hvad han havde for, de grebe ham ved Venene, og da, til hans gode Lykke, gif Kalosterne af og — med disse, hele Trykkeriet.

Justitsraaden saae ganske tydeligt foran sig en klar Lygtebrænde, og bag denne laae en stor Gaard; han kjendte den og Nabogaardene, det var paa Østergade, saaledes som vi Alle kjende den, han laae med Venene hen imod en Port, og lige overfor sad Bægteren og sov.

„Du min Skaber, har jeg ligget her paa Gaden og drømt!“ sagde han. „Ja, det er Østergade! hvor velsignet lys og broget! Det er dog skrækkeligt, hvor det Glas Punsch maa have virket paa mig!“

To Minuter efter sad han i en Droschke, som førte til Christianshavn med ham! han tænkte paa den Angest og Nød, han havde overstaet, og priste af Hjertet den lykkelige Virkelighed, vor Tid, der med alle sine Mangler dog var langt bedre end den, han nylig havde været i, og see det var fornuftigt af Justitsraaden!

III. Bægterens Eventyr.

„Der ligger saamæn et Par Kaloster!“ sagde Bægteren. „Det er vistnok Lieutenantens, som boer deroppe. De ligge lige ved Porten!“

Gjerne havde den ærlige Mand ringet paa og afleveret dem, thi der var Lys endnu, men han vilde ikke vække de andre Folk i Huset og derfor lod han være.

„Det maa være ganske luunt, at have et saadant Par Tingsester paa!“ sagde han. „De er saa linde i Læderet!“ De sluttede om hans Fodder. „Hvor det dog er løierligt i Verden! nu kunde han gaae i sin gode Seng, men see, om han gjør det! op og ned ad Gulvet tridser han! det er et lykkeligt Mensneske! han har hverken Mutter eller Røllingerne! hver Aften er han i Selskab, gid at jeg var ham, ja saa var jeg en lykkelig Mand!“

Idet han sagde sit Ønske, virkede Kalosterne, han havde

taget paa, Bægteren gif over i Lieutenantens hele Person og Tænkning. Der stod han oppe i Bærelset og holdt mellem Fingrene et lille rosenrødt Papir, hvorpaa var et Digt, et Digt af Hr. Lieutenanten selv; for hvo har ikke engang i sit Liv været stemt til at digte, og nedskriver man da Tanken saa har man Verset. Her stod skrevet:

„Gid jeg var rig!“

„Gid jeg var rig!“ det bad jeg mangan Gang,
Da jeg endnu var knap en Alen lang.
Gid jeg var rig! saa blev jeg Officeer,
Fik mig en Sabel, Uniform og Fjer.
Den Tid dog kom, at jeg blev Officeer,
Men ingenstunde var jeg rig, desværre!
Mig hjalp vor Herre!

Livsglad og ung, jeg sad en Aftenstund,
En syvaars Pige kyskede min Mund,
Thi jeg var rig paa Sagn og Eventyr,
I Penge derimod en fattig Fyr,
Men Barnet brød sig kun om Eventyr,
Da var jeg rig, men ei paa Guld desværre,
Det veed vor Herre!

„Gid jeg var rig!“ er end min Bøn til Gud,
Nu er den syvaars Pige voxet ud,
Hun er saa smuk, saa klog, saa eiegod;
Hvis hun mit Hjertes Eventyr forstod,
Hvis hun, som før — jeg mener, var mig god,
Dog jeg er fattig, derfor taus desværre,
Saa vil vor Herre!

Gid jeg var rig paa Trost og Rolighed,
Da kom min Sorg ei paa Papiret ned!
Du, som jeg elsker, hvis Du mig forstaaer,
Læs dette, som et Digt fra Ungdoms Aar!
Det er dog bedst, hvis Du det ei forstaaer,
Jeg fattig er, min Fremtid mørk desværre,
Dig signe vil vor Herre!

Ja, saadanne Vers skriver man, naar man er forelsket, men en besindig Mand lader dem ikke trykke. Lieutenant, Kjærlighed og Trang, det er en Trefant eller ligesaagodt, det er Halvparten af Lykkens sønderbrudte Terning. Dette følte Lieutenanten ogsaa, og derfor lagde han Hovedet mod Vindueskarmen og sunkede ganske dybt:

„Den fattige Vægter ude paa Gaden er langt lykkeligere end jeg! han kender ikke hvad jeg kalder Savn! han har et Hjem, en Kone og Børn, der græde ved hans Sorg, glæde sig ved hans Glæde! o jeg var lykkeligere, end jeg er, kunde jeg gaae lige luft over i ham, for han er lykkeligere end jeg!“

I samme Dieblik var Vægteren igjen Vægter, thi det var ved Lykkens Kalosker han var blevet Lieutenanten, men som vi saae, følte han sig da endnu langt mindre tilfreds og vilde dog helst være hvad han egentligt var. Altsaa Vægteren var igjen Vægter.

„Det var en fæl Drøm!“ sagde han, „men løierlig nok var den. Jeg syntes, at jeg var Lieutenant deroppe og det var slet ingen Fornøielse. Jeg savnede Mutter og Røllingerne, om ere særdige ved at kysse mig Dinene ud!“

Han sad igjen og nikkede, Drømmen vilde ham ikke ret ud af Tankerne, Kaloskerne havde han endnu paa Fødderne. Et Stjerneflugt spillede lige hen ad Himlen.

„Der gik den!“ sagde han, „der ere nok alligevel! jeg havde nok lyst til at see de Tingester lidt nærmere, især Maanen, for den bliver da ikke borte mellem Hænderne. Naar vi døe, sagde Studenten, som min Kone vasser grovt for, flyve vi fra den ene til den anden. Det er en Løgn, men artigt nok kunde det være. Sid jeg maatte gjøre et lille Hop derop, saa kunde Kroppen gjerne blive her paa Trappen!“

See, der ere nu visse Ting i Verden, man maa være meget forsigtig med at udtale, men endnu mere forsigtig bør man især

være, dersom man har Lyffens Kalosker paa Fødderne. Her bare, hvorledes det gik Vægteren.

Hvad os Mennesker angaaer, da kjende vi jo næsten Alle Hurtigheden ved Damp, vi have prøvet den enten paa Jernbaner eller med Skibet henover Havet; dog denne Flugt er ligesom Døvedyrets Vandring eller Sneglens Marsch mod den Hurtighed, Lyset tager; det flyver nitten Millioner Gange hurtigere end den bedste Beddelsøber, og dog er Electriciteten endnu hurtigere. Døden er et electriskt Stød vi saae i Hjertet; paa Electricitetens Vinger flyver den frigjorte Sjæl. Otte Minuter og nogle Secunder er Sollyset om en Rejse af over tyve Millioner Mile; med Electricitetens Hurtigpost behøver Sjælen færre Minuter, for at gjøre samme Flugt. Rummet mellem Kloverne er for den ei større, end det i een og samme By er for os mellem vore Venners Huse, selv om disse ligge temmelig nær ved hinanden, imidlertid koster dette electriske Hjertestød os Legemet's Brug herne, dersom vi ikke, ligesom Vægteren her, have Lyffens Kalosker paa.

I nogle Secunder var Vægteren faret de 52,000 Mile til Maanen, der, som man veed, er skabt af et Stof, langt lettere end vor Jord, og er hvad vi ville kalde blød, som nysfalden Sne. Han befandt sig paa et af de utallige mange Ringbjerge, som vi kjende af Dr. Mädler's store Kort over Maanen; for det kjender Du da? Indvendig gik Ringbjerget lige steilt ned i en Kedel, en heel dansk Miil; derneede laae en By, der havde et Udseende som Eggehvide i et Glas Vand, ligesaa blød og ligesaadan med Taarne og Kupler og seilformede Altaner, gjennemsigtige og spaiende i den tynde Luft; vor Jord svævede, som en stor ildbrød Kugle over hans Hoved.

Der vare saamange Skabninger, og Alle vistnok hvad vi vilde kalde Mennesker, men de saae ganske anderledes ud, end vi;

de havde ogsaa et Sprog, men Ingen kan jo forlange, at Bægterens Sjæl skulde forstaae det, alligevel kunde den det.

Bægterens Sjæl forstod meget godt Maanebeboernes Sprog. De disputerede om vor Jord og betvivlede, at den kunde være beboet, Luften maatte der være for tyk til at nogen fornuftig Maane=Skabning kunde leve i den. De ansaae alene Maanen for at have levende Væsener, den var den egentlige Klode, hvor de gamle Klodfolk boede.

Men vi søge ned igjen til Østergade og see der, hvorledes Bægterens Legeme har det.

Livløst sad det paa Trappen, Morgenstjernen var faldet det ud af Haanden og Dinene saae op imod Maanen efter den ærlige Sjæl, som gik om deroppe.

„Hvad er Kloffen? Bægter!“ spurgte en Forbigaaende. Men hvo der ikke svarede var Bægteren: saa knipsede han ham ganske sagte paa Næsen, og der gik Balancen; Kroppen laae saa lang den var, Mennesket var jo dødt. Der kom en stor Forstrækkelse over ham, der knipsede; Bægteren var død og død blev han; det blev meldt og det blev ontalt, og i Morgenstunden bar man Kroppen ud paa Hospitalet.

Det kunde nu blive en ganske artig Spas for Sjælen, dersom den kom tilbage og efter al Sandsynlighed søgte Kroppen paa Østergade, men ingen fandt; rimeligviis vilde den vel først løbe op paa Politikamret, senere hen paa Adresse=Contoirtet, at den derfra kunde efterlyses mellem bortkomne Sager, og tilsidst ud paa Hospitalet; dog vi kunne trøste os med, at Sjælen er snildest, naar den er paa sin egen Haand, Legemet gjør den kun dum.

Som sagt, Bægterens Krop kom paa Hospitalet, blev der bragt ind paa Menselses=Stuen, og det første man her gjorde var naturligtviis at tage Kaloskerne af, og da maatte Sjælen tilbage; den tog strax Retning lige efter Legemet, og med eet

kom der Liv i Manden. Han forsikrede, at det havde været den skrækeligste Nat i hans Liv; ikke for to Mark vilde han have saadanne Fornemmelser igjen, men nu var jo det overstaaet.

Samme Dag blev han udfrevet igjen, men Kalosterne bleve paa Hospitalet.

IV. Et Hoved-Moment. Et Declamations-Nummer. En høist usædvanlig Reise.

Enhver Kjøbenhavnner veed nu, hvorledes Indgangen til Frederiks Hospital i Kjøbenhavn seer ud, men da rimeligviis ogsaa nogle Ikke-Kjøbenhavnner læse denne Historie, maae vi give en kort Beskrivelse.

Hospitalet er skilt fra Gaden ved et temmeligt høit Gitter, i hvilket de tykke Jernstænger staae saa vidt fra hinanden, at der fortælles, at meget tynde Candidater skulle have klemt sig igjennem og saaledes gjort deres smaa Visiter ude. Den Deel af Legemet, der faldt vanskeligst at practisere ud, blev Hovedet; her, som tidt i Verden, vare altsaa de smaa Hoveder de lykkeligste. Dette vil være nok, som Indledning.

En af de unge Volonteurer, om hvem kun i legemlig Henseende kunde siges, at han havde et tykt Hoved, havde just Bagt denne Afstien; det var en skyllende Regn; dog uagtet begge disse Hindringer maatte han ud, kun et Qvarteer, det var ikke Noget, syntes han, der var værd at betroe til Portneren, naar man kunde smutte mellem Jernstængerne. Der laae de Kaloster, Bægteren havde glemt; mindst tænkte han paa, at de vare Lykkens, de kunde være meget gode i dette Veir, han tog dem paa, nu var det, om han kunde klemme sig igjennem, aldrig før havde han forsøgt det. Der stod han nu.

„Gud give, jeg havde Hovedet udenfor!“ sagde han, og strax, skjøndt det var meget tykt og stort, gled det let og lykkelig

igjennem, det maatte Kalosferne forstaae; men nu skulde da Kroppen ud med, her stod han.

„Uh, jeg er for tyk!“ sagde han, „Hovedet havde jeg tænkt, var det Værste! jeg kommer ikke igjennem.“

Nu vilde han raff tage Hovedet tilbage, men det gik ikke. Halsen kunde han beqvemt bevæge, men det var ogsaa Alt. Den første Bøelse var, at han blev vred, den anden, at Humeuret sank lige ned under Nul. Lykkens Kalosfer havde bragt ham i den skrækeligste Stilling, og ulykkeligviis faldt det ham ikke ind, at ønske sig fri, nei, han handlede og kom saa ikke af Stedet. Regnen skyllede ned, ikke et Menneſte var at see paa Gaden. Portkloffen kunde han ikke naae, hvorledes skulde han dog slippe løs. Han forudsaae, at her kunde han komme til at staae til Morgenstunden, saa maatte man da sende Bud efter en Smed, for at Jernstængerne kunde files over, men det gik ikke saa gevindt, hele den blaa Drengeskole ligeoversfor vilde komme paa Benene, hele Nyboder arrivere, for at see ham staae i Gabestokken, der vilde blive Lilløb, ganske anderledes, end til Rjæmpe-Agaven ifjor. „Hu! Blodet stiger mig til Hovedet, saa jeg maa blive gal! — ja, jeg bliver gal! o giv jeg var løs igjen, saa gik det vel over!“

See, det skulde han have sagt noget før; øieblikkelig, som Tanken var udtalt, havde han Hovedet frit, og styrtede nu ind, ganske forstyrret over den Skræk, Lykkens Kalosfer havde bragt ham i.

Hermed maae vi flet ikke troe, at det Hele var forbi, nei — det bliver værre endnu.

Natten gik og den følgende Dag med, der kom intet Bud efter Kalosferne.

Om Aftenen skulde der gives en Forestilling paa det lille Theater i Kannikestrædet. Huset var propfuldt; mellem Declamations-Nummerne blev givet et nyt Digt. Vi skulle høre det. Titelen var:

Moflers Brilller.

Min Bedstemoders Klogskab er bekjendt.
 Var man i „gammel Tid,“ blev hun vist brændt.
 Hun veed Alt hvad der seer, ja meget meer,
 Hun lige ind i næste Aargang seer,
 Ja ind i „fyrgetyve“, det er Noget,
 Men hun vil aldrig rigtig ud med Sproget.
 Hvad mon vel i det næste Aar vil see?
 Hvad mærkeligt? Ja, jeg gad gjerne see
 Min egen Skjæbne, Kunstens, Land og Riges,
 Men Bedstemoder vil, Sligt skal ei siges.
 Jeg plaged' hende da, og det gif godt,
 Først var hun taus, saa skjændte hun saa smaat,
 Det var for mig en Præd'ken opad Vægge,
 Jeg er jo hendes egen Kjøledægge!

„For denne ene Gang din Lyst jeg stiller,“
 Begyndte hun og gav mig sine Brilller.
 „Nu gaaer Du hen et Sted, hvor selv Du vil,
 „Et Sted, hvor mange Godtsfolk strømme til,
 „Hvor bedst Du overseer dem, Du Dig stiller,
 „Og seer paa Mængden gjennem mine Brilller,
 „Strax vil de Alle, tro Du mig paa Ordet,
 „See ud, som et Spil Kort, lagt op paa Bordet;
 „Af disse kan Du spaae, hvad der skal see!“

Jeg sagde Tak og løb affted og vilde see,
 Men, tænkte jeg, hvor mon de Fleste komme?
 Paa Langelinie? Der man bli'er forkjølet.
 Paa Østergade? Bah! der er saa selet!
 Men i Theatret? Det var ganske deiligt,
 Den Aftenunderholdning falder just beleiligt —
 — Her er jeg da! mig selv jeg forestiller;
 Lillader De, jeg bruger Moflers Brilller
 Alene for at see — gaae dog ei bort!
 At see, om de see ud, som et Spil Kort,
 Af hvilket jeg kan spaae, hvad Tiden stænker.
 — Jeg Deres Taushed som et Ja mig tænker;

Til Tak skal De da blive med indviet.
 Her er' vi Allesammen paa Partiet.
 Jeg spaaer for Dem, for mig, for Land og Rige!
 Nu vil vi see, hvad Kortene kan sige.

(Og saa satte han Brillerne paa.)

Jo, det er rigtigt! nei, nu maa jeg lee!
 O, gid De kunde komme op at see!
 Hvor her er grumme mange Serreblade,
 Og Hjerter Damer, her er' hele Rade.
 Det Sorte der, ja det er Klo'er og Spa'er
 — Nu snart et rigtigt Dverblik jeg ha'er! —
 Spa'erbame seer jeg der med megen Vægt
 Har sine Tanker vendt til Rudernegt.
 O, denne Skuen gjør mig halv beruset!
 Der ligge mange Penge her til Huset,
 Og Fremmede fra Verdens anden Side.
 Men det var ikke det, vi vilde vide.
 Om Stænderne? Lad see! — ja, hen i Tiden — —!
 Men derom er det man skal lase siden!
 Hvis nu jeg sladder, stader jeg jo Bladet,
 Jeg vil ei tage bort det bedste Been af Fadet.
 Theatret da? — Hver Nyhed? Smagen? Tonen?
 Nei, jeg vil staae mig godt med Directionen.
 Min egen Fremtid? Ja, De veed, Ens eget,
 Det ligger os paa Hjertet grumme meget!
 Jeg seer! — Jeg kan ei sige, hvad jeg seer,
 Men De vil høre det, saasnart det skeer.
 Hvo er vel lykkeligst af os herinde?
 Den Lykkeligste? Let jeg den skal finde!
 Det er jo, — nei, det kan saa let genere, —
 Ja muligviis vil det bedrøve Flere!
 Hvo lever længst? Den Dame der, den Herre?
 Nei, sige Eligt, er endnu meget værre!
 Skal jeg da spaae om? — Nei! — Om? Nei! — Om? Nei!
 Om — ? Ja tilsidst saa veed jeg selv det ei;
 Jeg er genert, saa let man En kan frænke!
 Nu, jeg vil see da, hvad de troe og tanke,
 Jeg veed min hele Spaadoms Kraft skal stænke.

De troe? Nei, hvad behager? Rundtomkring
 De troe, det ende vil med Ingenting,
 De veed for vist, de faae kun Klang og Kling.
 Saa tier jeg, heistarede Forening,
 Jeg stulder Dem at have Deres Mening!

Digtet blev hyperligt fremsagt og Declamatoren gjorde stor Lykke. Mellem Tilskuerne var Volonteuren fra Hospitalet, der syntes at have forglemmt sit Eventyr Matten forud, Kalosferne havde han paa, thi de vare ikke blevne afhentede, og da der var solet paa Gaden, kunde de jo gjøre ham god Tjeneste.

Digtet syntes han godt om.

Ideen beskæftigede ham meget, han gad nok have saadanne Brillen, maaskee, naar man rigtigt brugte dem, kunde man see Folk lige ind i Hjerterne, det var egentligt interessantere, meente han, end at see, hvad der skulde skee næste Aar, for det fik man nok at vide, men derimod det Andet aldrig. „Jeg kan tænke mig nu hele den Række af Herrer og Damer der paa første Bank, — kunde man see dem lige ind i Brystet, ja, der maatte da være en Abning, en Slags Boutik; naa, hvor mine Dine skulde gaae i Boutiker! hos den Dame der vilde jeg vist finde en stor Modeshandel! hos hende der er Boutiken tom, dog kan den trænge til at reengjøres; men der vilde ogsaa være solide Boutiker! af ja!“ sukede han, „jeg veed een, i den er Alting solidt, men der er allerede en Bodsvend, der er det eneste Daarlige i hele Boutiken! Fra En og Anden vilde det raabe: „Vær saa god og trød indenfor!“ Ja, gid jeg kunde træde indenfor, som en net lille Tanke gaae gennem Hjerterne!“

See, det var nok for Kalosferne, hele Volonteuren svandt sammen og en høist usædvanlig Reise begyndte midt igjennem Hjerterne paa den forreste Række Tilskuere. Det første Hjerte, han kom igjennem, var en Dames; men øieblikkelig troede han at være paa det orthopædiske Institut, som man kalder det Hus,

hvor Doctoren tager Menneſke-Knuder bort og faaer Folk til at blive ranke, der var han i det Værelſe, hvor Gips-Afſtøbningerne af de forborne Lemmer hænge paa Væggen; dog her var Forſkjellen denne, at ude paa Institutet tages de, i det Patienten kommer ind, men her i Hjertet vare de tagne og opbevarede, i det de gode Perſoner vare gaaet ud. Det var Afſtøbninger af Beninder, deres legemlige og aandelige Feil, ſom her opbevaredes.

Hurtigt var han i et andet qvindeligt Hjerte, men dette ſyntes ham en ſtor, hellig Kirke. Uſkyldighedens hvide Due ſlagrede over Hoi-Altret; hvor gjerne var han ikke ſjunktet paa Knæ, men fort maatte han, ind i det næſte Hjerte, men endnu hørte han Orgeltonerne, og ſelv, ſyntes han, at være blevet et nyt og bedre Menneſke, følte ſig ikke uværdig til at betræde den næſte Helligdom, der viſte et fattigt Lagkammer, med en ſyg Moder; men gjennem det aabne Vindue ſtraalede Guds varme Sol, deilige Roſer nikkede fra den lille Trækasſe paa Taget, og to himmelblaa Fugle ſang om barnlig Glæde, medens den ſyge Moder nedbad Velſignelſen over Datteren.

Nu krøb han paa Hænder og Fødder gjennem en overfyldt Slagterbod, det var Kjød og kun Kjød han ſtødte paa, det var Hjertet i en rig, respectabel Mand, hvis Navn viſt maa findes i Weiviferen.

Nu var han i hans Gemalindes Hjerte, det var et gammelt forſaldet Dueſlag; Mandens Portrait blev brugt ſom Weirhane, denne ſtod i Forbindelſe med Dorene, og ſaaledes gif diſſe op og i, ſaaſnart ſom Manden dreiede ſig.

Derpaa kom han i et Speilkabinet, ſom det vi have paa Slottet Roſenborg, men Speilene forſtorrede i en utrolig Grad. Midt paa Gulvet ſad, ſom en Dalai-Lama, Perſonens ubetydelige Jeg, forbauſet ved at ſee ſin egen Storhed.

Herefter troede han ſig i et ſnevert Naalehuus, fuldt af ſpidſe Naale, det er beſtemt „Hjertet af en gammel ugift Tom-

fru!" maatte han tænke, men det var ikke Tilfældet, det var en ganske ung Militair med flere Ordener, just, som man sagde, en Mand med Aand og Hjerte.

Ganske fortunlet kom den syndige Volonteur ud af det sidste Hjerte i Rakken, han formaaede ikke at ordne sine Tanker, men meente, at det var hans alt for stærke Phantaste, der var løbet af med ham.

"Herre Gud," sukede han, "jeg har bestemt Ansats til at blive gal! her er ogsaa utilgiveligt hedt herinde! Blodet stiger mig til Hovedet!" og nu erindrede han sig den store Begivenhed Aftienen forud, hvorledes hans Hoved havde siddet fast mellem Jernstængerne ved Hospitalet. "Der har jeg bestemt faaet det!" meente han. "Jeg maa tage den Ting itide. Et russisk Bad kunde være godt. Sid jeg allerede laae paa den øverste Hylde!"

Og saa laae han paa den øverste Hylde i Dampbadet, men han laae med alle Klæderne, med Støvler og Kalosker paa; de hede Vanddraaber fra Loftet dryppede ham i Ansigtet.

"Hu!" skreg han og foer ned for at faae et Styrtebad. Den opvartende Karl gav ogsaa et høit Skrig ved at see det paaflædte Menneſke derinde.

Volonteuuren havde imidlertid saamegen Fatning, at han hvistede til ham: "Det er et Veddemaal!" men det Første han gjorde, da han kom paa sit eget Værelse, var at faae et stort spanskt Flueplaster i Rakken og et ned ad Ryggen, for at Galstaben kunde trække ud.

Næste Morgen havde han da en blodig Ryg, det var det, han vandt ved Lykkens Kalosker.

V. Copistens Forvandling.

Bægleren, som vi vistnok ikke have glemt, huffede imidlertid paa Kaloskerne, som han havde fundet og bragt med ud paa

Hospitalet: han afhentede dem, men da hverken Lieutenanten eller nogen Anden i Gaden vilde kjendes ved dem, bleve de afleverede paa Politikammeret.

„Det seer ud, som det var mine egne Kalosker!“ sagde en af de Herrer Copister, idet han betragtede Gittegodsset og stillede dem om ved Siden af sine. „Der maa mere, end et Skomager-Die, til at stille dem fra hinanden!“

„Herr Copist!“ sagde en Betjent, som traadte ind med nogle Papirer.

Copisten vendte sig om, talte med Manden, men da det var forbi og han saae paa Kaloskerne, var han i stor Vilderebe med, om det var dem til Venstre eller dem til Høire, som tilhørte ham. „Det maa være dem, som ere vaade!“ tænkte han; men det var just feil tænkt, thi det var Lykkens; men hvorfor skulde ikke ogsaa Politiet kunne feile! han tog dem paa, fik nogle Papirer i Lommen, andre under Armen, hjemme skulde de gjenneamlæses og affrives; men nu var det just Søndagformiddag og Veiret godt, en Tour til Frederiksberg, tænkte han, kunde jeg have godt af! og saa gik han derud.

Ingen kunde være et mere stille og flittigt Menneske, end denne unge Mand, vi unde ham ret denne lille Spadsjeretour, den vilde vistnok være saare velgjørende for ham oven paa den megen Sidde. I Begyndelsen gik han kun, uden at tænke paa nogen Ting, derfor havde Kaloskerne ikke Leilighed til at vise deres Tryllekraft.

I Alleen mødte han en Bekjendt, en ung Digter, der fortalte ham, at han Dagen efter vilde begynde sin Sommerreise.

„Naa, skal De nu afsted igjen!“ sagde Copisten. „De er da ogsaa et lykkeligt, frit Menneske. De kan slyve hvorhen De vil, vi Andre har en Lænke om Benet!“

„Men den sidder fast til Brødræet!“ svarede Digteren. „De

behøver ikke at sørge for den Dag i Morgen, og bliver De gammel, saa faaer De Pension!"

"De har det dog bedst!" sagde Copisten, "at sidde og digte, det er jo en Fornoielse! hele Verden siger Dem Behageligheber, og saa er De Deres egen Herre! jo, De skulde prøve, at sidde i Ketten med de trivielle Sager!"

Digteren rystede med Hovedet, Copisten rystede ogsaa med Hovedet, hver beholdt sin Mening og saa filtes de ad.

"Det er et eget Folkesæd, de Poeter!" sagde Copisten, "jeg gad nok prøve paa at gaae ind i saadan en Natur, selv blive en Poet, jeg er vis paa, at jeg ikke skulde skrive saadanne Klynkevers, som de Andre! — — Det er ret en Foraarsdag for en Digter! Luften er saa usædvanlig klar, Skyerne saa smukke, og der er en Duft ved det Grønne! ja, i mange Aar har jeg ikke følt det, som i dette Dieblif."

Vi mærke allerede, at han er blevet Digter; iwinefaldende var det vel ikke, thi det er en taabelig Forestilling, at tænke sig en Digter anderledes end andre Menneſter; der kan mellem disse være langt mere poetiske Naturer, end mangan stor erkjendt Digter er der; Forskjellen bliver kun, at Digteren har en bedre aandelig Hukommelse, han kan holde paa Ideen og Følelsen til den klart og tydeligt er gaaet over i Ordet, det kunne de Andre ikke. Men at gaae over fra en hverdags Natur til en begavet er altid en Overgang, og den havde Copisten nu gjort.

"Den deilige Duft!" sagde han, "hvor minder den mig dog om Violerne hos Tante Lone! Ja, det var da jeg var en lille Dreng! Herre Gud, det har jeg i mange Aar ikke tænkt paa! den gode gamle Pige! hun boede der omme bag Børsen. Altid havde hun en Dvift eller et Par grønne Skud i Vand, Vinteren maatte være saa streng, den vilde. Violerne duftede, mens jeg lagde de opvarmede Kobberskillinger paa den frozne Rude og gjorde Righuller. Det var et artigt Perspektiv. Uden-

for i Canalen laae Skibene indefrosne, forladede af hele Mand-
 skabet, en skrigende Krage var da hele Besætningen; men naar
 saa Foraaret lustede, saa blev der travlt; under Sang og Hurra-
 raab savede man Isen itu. Skibene bleve tjærede og tallede,
 saa foer de til fremmede Lande; jeg er blevet her, og maa altid
 blive, altid sidde paa Politikammeret og see de Andre tage Pas
 til at reise udenlands, det er min Lod! O, ja!" sukkede han
 dybt, men standsede i det samme pludselig. „Herre Gud, hvad
 gaaer der dog af mig! saadan har jeg aldrig før tænkt eller
 følt! Det maa være Foraarslusten! det er baade ængsteligt og
 behageligt!" Han greb i Lommen til sine Papirer. „Disse give
 mig Andet at tænke paa!" sagde han og lod Dinene glide hen
 over det første Blad. „Fru Sigbrith, original Tragedie i
 fem Acter," læste han, „hvad er det! og det er jo min egen
 Haand. Har jeg skrevet den Tragedie? Intriguen paa Vol-
 den eller store Bededag, Vaudeville. — Men hvor har
 jeg faaet den? Man maa have puttet mig det i Lommen, her
 er et Brev?" ja, det var fra Theater-Directionen, Stykkerne
 vare forkastede og Brevet selv var slet ikke høfligt stilet. „Gm!
 hm!" sagde Copisten, og satte sig ned paa en Bænk; hans
 Tanke var saa levende, hans Hjerte saa blødt; uvilkaarligt greb
 han en af de nærmeste Blomster, det var en simpel, lille Gaaseurt;
 hvad Botanikeren først gjennem mange Forelæsninger siger os,
 forkyndte den i eet Minut; den fortalte Mythen om sin Fødsel,
 den fortalte om Sollysets Magt, der udspændte de fine Blade
 og tvang dem til at duste, da tænkte han paa Livets Kamp,
 der ligedan vække Følelserne i vort Bryst. Lust og Lys var
 Blomstens Veilere, men Lysen var den begunstige, efter Lysen
 høiede den sig, forsvandt dette, da rullede den sine Blade sammen
 og sov ind under Lustens Omarmelse. „Det er Lysen, der smykker
 mig!" sagde Blomsten; „men Lusten lader Dig aande!" hvistede
 Digterstemmen.

Tæt ved stod en Dreng og slog med sin Stok i en mudret Grøft, Vanddraaberne stænkede op imellem de grønne Grene, og Copisten tænkte paa de Millioner usynlige Dyr, der i Draaberne bleve kastede i en Høide, der efter deres Størrelse var for dem, som det vilde være for os at hvirvles høit over Stjerne. Idet Copisten tænkte herpaa og paa hele den Forandring, der var foregaaet med ham, smilte han: „jeg sover og drømmer! mærkværdigt er det alligevel! hvor man dog kan drømme naturligt og selv vide, at det kun er en Drøm. Gid jeg imorgen kunde huske det, naar jeg vaagner; nu synes jeg at være ganske usædvanlig oplagt! jeg har et klart Blik over Alting, føler mig saa opvakt, men jeg er vis paa, at naar jeg imorgen husker Noget af det, saa er det Brøvl, det har jeg prøvet før! Det gaaer med alt det Kloge og Prægtige, man hører og siger i Drømme, som med de Underjordiskes Guld: idet man faaer det, er det rigt og herligt, men seet ved Dagen, kun Stene og visne Blade. Ak," sukede han ganske veemodig og saae paa de syngende Fugle, der nok saa fornøiede hoppede fra Green til Green. „De har det meget bedre end jeg! flyve, det er en deilig Kunst, lykkelig Den, som er født med den! ja, skulde jeg gaae over i Noget, saa skulde det være saadan en lille Lærke!"

I det samme slog Kjølestjoder og Grmer sammen i Vinger, Klæderne blev Fjer og Kalosferne Kløer; han mærkede det meget godt og loe indvortes: „saa, nu kan jeg da see, jeg drømmer! men saa naragtigt har jeg aldrig gjort det før; og han fløi op i de grønne Grene og sang, men der var ikke Poesi i Sangen, thi Digternaturen var borte; Kalosferne kunde, som Enhver der gjør Noget til Gavn, kun gjøre een Ting ad Gangen, han vilde være Digter, det blev han, nu vilde han være en lille Fugl, men ved at blive denne, ophørte den forrige Eiendommelighed.

„Det er artigt nok," sagde han, „om Dagen sidder jeg paa Politikammeret mellem de solideste Afhandlinger, om Natten

kan jeg drømme at flyve som Lærke i Frederiksberghave, der kunde 'gu' skrives en heel Folkecomédie derom!"

Nu slog han ned i Græsset, dreiede Hovedet om til alle Sider og slog med Næbet paa de smidige Græsstraae, der i Forhold til hans nærværende Størrelse syntes store, som Nord-Afrikas Palmegrene.

Det var kun et Dieblif og det blev fulført Nat omkring ham; en, som han syntes, uhyre Gjenstand, blev kastet hen over ham, det var en stor Kaffjet, som en Dreng fra Nyboder kastede over Fuglen, en Haand kom ind og greb Copisten om Nøg og Binger, saa han pøb; i første Forfrækkelse raabte han høit: „Din usorffammede Hvalp! Jeg er Copist i Politikamret!“ men det løb for Drengen som et pipipi! han slog Fuglen paa Næbet og vandrede affted.

I Alleen mødte han to Skoledrengene af den dannede Klasse, det vil sige, som Menneffer betragtet, som Mander vare de i Skolens nederste; de kjøbte Fuglen for otte Skilling, og saaledes kom Copisten til Kjøbenhavn, hjem til en Familie i Gøttersgaden.

„Det er godt, jeg drømmer!“ sagde Copisten, „ellers blev jeg 'gu' vred! først var jeg Poet, nu en Lærke! ja det var da Poet-Naturen, der fik mig over i det lille Dyr! Det er dog en ynkelig Ting, især naar man falder i Hænderne paa nogle Drengene. Jeg gad nok vide, hvorledes dette løber af!“

Drengene førte ham ind i en meget elegant Stue; en tyk, leende Frue tog imod dem, men hun var slet ikke fornøiet med, at den simple Markfugl, som hun kaldte Lærken, kom med ind, dog for i Dag vilde hun lade det gaae, og de maatte sætte den i det tomme Buur, som stod ved Vinduet! „det kan maaskee fornøie Poppedreng!“ tilføiede hun og loe hen til en stor grøn, Papegøie, der ghyngede fornemt i sin Ring i det prægtige Messingbuur. „Det er Poppedrengs Geburtsdag!“ sagde hun dum naiv, „derfor vil den lille Markfugl gratulere!“

Poppedreng svarede ikke et eneste Ord, men ghyngede fornemt frem og tilbage, derimod begyndte en smuk Canarifugl, der sidste Sommer var bragt hertil fra sit varme, duftende Fædreland, høit at synge.

„Skraalhals!“ sagde Fruen og kastede et hvidt Lommeterklæde over Buret.

„Pipi!“ sukede den, „det var et skrækkeligt Sneeveir!“ og med dette Suk taug den.

Copisten, eller, som Fruen sagde, Markfuglen, kom i et lille Buur tæt op til Canarifuglen, ikke langt fra Papegoien. Den eneste menneskelige Tirade, Poppedreng kunde frempluddre, og som tidt faldt ret komisk, var den: „nei, lad os nu være Mennesker!“ Alt det Dyrige den skreg, var ligesaa usforstaaeligt, som Canarifuglens Qviddren, kun ikke for Copisten, der nu selv var en Fugl; han forstod inderligt godt Kammeraterne.

„Jeg fløi under den grønne Palme og det blomstrende Mandeltræ!“ sang Canarifuglen, „jeg fløi med mine Brødre og Søstre henover de prægtige Blomster og over den glasklare Sø, hvor Planterne nikkede paa Bunden. Jeg saa ogsaa mange deilige Papegoier, der fortalte de morsomste Historier, saa lange og saa mange.“

„Det var vilde Fugle;“ svarede Papegoien, „de havde ingen Dannelse. Nei, lad os nu være Mennesker! — Hvorfor leer Du ikke? Naar Fruen og alle de Fremmede kan lee deraf, saa kan Du ogsaa. Det er en stor Mangel, ikke at kunne goutere det Morsomme. Nei, lad os nu være Mennesker!“

„O husker Du de smukke Biger, som dansede under det udspændte Telt ved de blomstrende Træer? Husker Du de søde Frugter og den kjølede Saft i de vildt vorende Urter?“

„O ja!“ sagde Papegoien, „men her har jeg det langt bedre! jeg har god Mad og en intim Behandling; jeg veed, jeg er et godt Hoved, og mere forlanger jeg ikke. Lad os nu

være Mennesker! Du er en Digtersjæl, som de kalde det, jeg har grundige Kundskaber og Vittighed, Du har dette Genie, men ingen Bestindighed, gaaer op i disse høie Naturtoner, og derfor dække de Dig til. Det byde de ikke mig, nei, for jeg har kostet dem noget mere! jeg imponerer med Næbet og kan slaae en „Wiz! Wiz! Wiz! nei, lad os nu være Mennesker!“

„O mit varme, blomstrende Fædreland!“ sang Canarifuglen, „jeg vil synge om dine mørkegrønne Træer, om dine stille Havbugter, hvor Grenene kysse den klare Vandflade, synge om alle mine glimrende Brødre og Søstres Jubel, hvor „Orkenens Plantefilber“ *) groe!“

„Lad dog bare være med de Klynke-Toner!“ sagde Papegøien. „Siig Noget, man kan lee af! Latter er Legn paa det høieste aandelige Standpunkt. See om en Hund eller Hest kan lee! nei, græde kan den, men lee, det er alene givet Menneskene. Ho, ho, ho!“ loe Poppedreng og tilføiede sin Wiz: „Lad os nu være Mennesker.“

„Du lille graa danske Fugl,“ sagde Canarifuglen, „Du er ogsaa blevet Fange! der er vist koldt i dine Stove, men der er dog Frihed, flyv ud! — De har glemt at lukke for Dig; det øverste Vindue staaer aabent. Flyv, flyv!“

Og det gjorde Copisten, vips var han ude af Buret; i det samme knagede den halvaabne Dør ind til det næste Værelse, og smidig, med grønne, skinnende Dine, sneg Huuskatten sig ind og gjorde Jagt paa ham. Canarifuglen slagrede i Buret, Papegøien slog med Vingerne og raabte: „Lad os nu være Mennesker!“ Copisten følte den dødeligste Stræk og fløi afsted igjennem Vinduet, over Huse og Gader; tilsidst maatte han hvile sig lidt.

Gjenboens Huus havde noget hjemligt; et Vindue stod

*) Cactus.

aabent, han fløi derind, det var hans eget Værelse; han satte sig paa Bordet.

„Lad os nu være Mennesker!“ sagde han uden selv at tænke paa hvad han sagde, det var efter Papegoien, og i samme Dieblif var han Copist, men han sad paa Bordet.

„Gud bevar' os!“ sagde han, „hvor er jeg kommet her op og saaledes faldet i Søvn! det var ogsaa en urolig Drøm jeg havde. Noget dumt Løi var den hele Historie!“

VI. Det bedste Kalosferne bragte.

Dagen efter, i den tidlige Morgenstund, da Copisten endnu laae i Sengen, bankede det paa hans Dør; det var Naboen i samme Etage, en Student, der læste til at blive Præst; han traadte ind.

„Kaan mig dine Kalosfer,“ sagde han, „der er saa vaadt i Haven, men Solen skinner deilig, jeg vilde nok ryge en Pipe dernede.“

Kalosferne fik han paa og var snart nede i Haven, der eiede et Blomme- og et Pæretæ. Selv en saa lille Have, som denne var, gjælder inde i Kjøbenhavn for en stor Herlighed.

Studenten gik op og ned i Gangen; Klokken var kun sex; ude fra Gaden klang et Posthorn.

„O, reise! reise!“ udbrod han, „det er dog det lykkeligste i Verden! det er mine Onskers højeste Maal! da vilde denne Uro, jeg føler, stilles. Men langt bort skulde det være! jeg vilde see det herlige Schweiz, reise i Italien og —“

Ja, godt var det at Kalosferne virkede lige strax, ellers var han kommet omkring alt for meget baade for sig selv og os Andre. Han reiste. Han var midt inde i Schweiz, men med otte Andre pakket ind i det Inderste af en Diligence; ondt i Hovedet havde han, træt i Nakken følte han sig, og Blodet var

ffjunget ham ned i Venene, der ophobnede og klemtes af Støvlerne. Han svævede mellem en blundende og en vaagen Tilstand. I sin Lomme til Høire havde han Creditivet, i sin Lomme til Venstre Passet og i en lille Skindpung paa Brystet nogle fastshede Louisd'orer; hver Drøm forkyndte, at en eller anden af disse Kostbarheder var tabt, og derfor foer han feberagtig op, og den første Bevægelse, Haanden gjorde, var en Trekant fra Høire til Venstre og op mod Brystet, for at føle, om han havde dem eller ei. Parapluier, Stofke og Hatte gnygede i Nettet oven over, og forhindrede saa temmeligt Udsigten, der var hoist imponerende, han flottede til den, medens Hjertet sang, hvad i det mindste een Digter, vi kjende, har ffjunget i Schweiz, men ikke til Dato ladet trykke:

Saa, her er saa smukt, som Hjertet vil,
 Jeg siner Montblanc, min Kjære.
 Gib bare Pengene vil slaae til,
 Af, saa var her godt at være!

Stor, alvorlig og mørk var den hele Natur rundt om. Granstovene syntes Lyngtoppe paa de høie Klipper, hvis Top skjultes i Skytaagen; nu begyndte det at snee; den kolde Vind blæste.

„Uh!“ sukede han, „gid vi vare paa den anden Side af Alperne, saa var det Sommer og saa havde jeg hævet Penge paa mit Creditiv; den Angest, jeg er i for disse, gjør at jeg ikke nyder Schweiz, o, gid jeg var paa den anden Side!“

Dg saa var han paa den anden Side; dybt inde i Italien var han, mellem Florents og Rom. Søen Trachymenes laae i Aftenbelysning, som et flammende Guld, mellem de mørkeblaa Bjerge; her, hvor Hannibal slog Flaminius, holdt nu Wiinrankerne hinanden fredeligt i de grønne Fingre; yndige, halv nøgne Børn vogtede en Flok kulsorte Sviin under en Gruppe duftende Laurbærtræer ved Veien. Kunde vi ret give dette Maleri, Alle

vilde juble: „Deilige Italien!“ men det sagde slet ikke Theologen eller een eneste af hans Rejsesæller inde i Beturinens Vogn.

I Tusindevis fløi giftige Fluor og Myg ind til dem, for-gjæves pidskede de omkring sig med en Myrthegreen, Fluorne stak alligevel; ikke eet Menneske var der i Vognen, uden at jo hans Ansigt var opsvulmet og blodigt af Bid. De stakkels Heste saae ud som Nadsler, Fluorne sad i store Rager paa dem, og kun øieblikkelig hjalp det, at Kudflen steg ned og strabede Dyrene af. Nu sank Solen, en kort, men isnende Kulde gik gjennem hele Naturen, det var slet ikke behageligt; men rundt om sit Bjerge og Skyer den deiligste grønne Farve, saa klar, saa skinnende — ja gaa selv hen at see, det er bedre end at læse Beskrivelsen! det var mageløst! det fandt de Rejsende ogsaa, men — Maren var tom, Legemet træt, al Hjertets Længsel dreiede sig efter et Nattekvarteer; men hvorledes vilde dette blive? Man saae langt inderligere efter dette, end efter den skønne Natur.

Veien gik gjennem en Olivenkrov, det var som førte man i Hjemmet mellem knudrede Bile, her laae det eensomme Vertshuus. En halvsnees tiggende Krøblinger havde leiret sig udenfor, den raskeste af dem saae ud som „Hungerens ældste Søn, der havde naaet sin Myndigheds-Alder“, *) de Andre vare enten blinde, havde visne Been og krøb paa Hænderne, eller indspundne Arme med fingerløse Hænder. Det var ret Glendigheden truffet frem af Pjalterne. „Eccellenza, miserabili!“ sukede de og strakte de syge Lemmer frem. Vertinden selv med bare Fødder, uredt Haar og kun iført en smudsig Blouse, tog imod Gæsterne. Dørene vare bundne sammen med Segelgarn; Gulvet i Værelserne frembød en halv oprodet Brolægning med Muurstene; Slagermuus fløi hen under Loftet, og Stanken herinde — —

*) Snarleyyaw.

„Ja, vil Hun dække nede i Stalden!“ sagde een af de Rejsende, „derneede veed man dog hvad det er, man indaander!“

Vinduerne bleve aabnede, for at der kunde komme lidt frisk Luft, men hurtigere end denne kom de visne Arme ind og den ewige Klynken: miserabili, Eccellenza! Paa Bæggene stode mange Inscriptioner, Halvdelen var imod bella Italia.

Madten blev bragt frem; der var en Suppe af Vand, krydret med Peber og harff Olie, og saa nok engang den samme Slags Olie paa Salaten; fordærvede Æg og stegte Hanekamme vare Pragtretterne; selv Vinen havde Affmag, det var en sand Mixture.

Til Natten bleve Kofferterne stillede op for Døren, een af de Rejsende havde Vagt, medens de Andre sov; Theologen var den Vagthavende; o, hvor kvalmt var der ikke herinde! Heden trykkede, Myggene surrede og stak, miserabili udenfor klynkede i Søvn.

„Ja, reise er godt nok!“ sukke Studenten, „havde man bare intet Legeme! kunde dette hvile og Aanden derimod flyve. Hvor jeg kommer, er der et Savn, der trykker Hjertet; noget Bedre, end det Dieblikkelige, er det, jeg vil have; ja noget bedre, det Bedste, men hvor og hvad er det! jeg veed i Grunden nok, hvad jeg vil, jeg vil til et lykkeligt Maal, det Lykkeligste af Alle!“

Og i det Ordet var udtalt, var han i Hjemmet; de lange, hvide Gardiner hang ned for Vinduet og midt paa Gulvet stod den sorte Liigkiste, i den laae han i sin stille Dødsøvn, hans Dnske var opfyldt, Legemet hvilte, Aanden reiste. Priis Ingen lykkelig, før han er i sin Grav, var Solons Ord, her fornødes Bekræftelsen.

Enhvert Liig er Udødelighedens Sphinx; heller ikke Sphinxen her i den sorte Kiste bejvarede for os, hvad den Levende to Dage forud havde nedskrevet:

Du stærke Død, din Lausbed vækker Gru;
 Dit Spor er jo kun Kirkegaardens Grave.
 Skal Tankens Jacobs-Stige gaae itu?
 Staaer jeg kun op, som Græs i Dødens Have?

Vor største Liden tidt ei Verden seer!
 Du, som var ene, lige til det sidste,
 I Verden Meget trykker Hjertet meer,
 End Jorden, som de kaste paa din Kiste!

To Skikkelser bevægede sig i Værelset; vi kjende dem begge: det var Sorgens Døe og Lykkens Udsendte; de hviiede sig over den Døde.

„Seer Du!“ sagde Sorgen, „hvad Lykke bragte vel dine Kalosfer Menneskeheden?“

„De bragte i det mindste ham, som sover her, et varigt Gode!“ svarede Glæden.

„D nei!“ sagde Sorgen; „Selv gif han bort, han blev ikke kaldet! hans aandelige Kraft her var ikke stærk nok til at have de Skatte hist, som han efter sin Bestemmelse maa have! Jeg vil vise ham en Velgjerning!“

Og hun tog Kalosferne af hans Fodder; da var Døds-søvnen endt, den Gjenoplevede reiste sig. Sorgen forsvandt, men ogsaa Kalosferne; hun har vist betragtet dem som sin Eiendom.

Hyrdinden og Skorstensfeieren.

Har Du nogensinde seet et rigtigt gammelt Træstak, ganske sort af Alderdom og skaaret ud med Snirkler og Løvværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet fra Oldemoder, og udskaaret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der

var de underligste Snirkler og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Tæffer, men midt paa Skabet stod snittet en heel Mand, han var rigtignok griinagtig at see paa, og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at lee, han havde Gedebukkebeen, smaa Horn i Panden og et langt Stjæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigskommandeersergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der ere ikke Mange der faae den Titel; men at lade ham skjære ud, det var ogsaa Noget. Dog nu var han der jo! altid saae han hen til Bordet under Speilet, for der stod en yndig lille Hyrinde af Porcelain; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydeligt hestet op med en rød Rose, og saa havde hun Guldhæt og Hyrdestav; hun var deilig! Tæt ved hende stod en lille Skorstensfeier, saa sort som et Kul, men isvrigt ogsaa af Porcelain; han var ligesaa reen og peen som nogen Anden; at han var Skorstensfeier, det var jo bare Noget han forestillede; Porcelainsmageren kunde ligesaa godt have gjort en Prinds af ham, for det var eet!

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa vidt og rødt som en Pige, og det var egentlig en Feil, for lidt sort kunde han gjerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrinden; de vare begge To stillede hvor de stode; og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig; de passede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcelain og begge lige skrøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Duffe, der var tre Gange større, det var en gammel Chinejer, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcelain og sagde, at han var Bedstefader til den lille Hyrinde, men det kunde han nok ikke bevise; han paastod, at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigskommandeersergeanten, der friede til den lille Hyrinde.

„Der faaer Du en Mand," sagde den gamle Chineseer, „en Mand, som jeg næsten troer er af Mahognitræ, han kan gjøre Dig til Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeantsinde, han har hele Skabet fuldt af Sølvtoi, foruden hvad han har i hemmelige Gjemmer!"

„Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!" sagde den lille Hyrinde, „jeg har hørt sige, at han har derinde elleve Porcelains-Koncr!" —

„Saa kan Du være den tolvte!" sagde Chineseeren, „inat, saasnart det knager i det gamle Skab, skal I have Bryllup, saasandt som jeg er en Chineseer!" og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrinde græd og saae paa sin Hjertensallerskjæreste, den Porcelains Skorsteensfeier.

„Jeg troer, jeg vil bede Dig," sagde hun, „at Du vil gaae med mig ud i den vide Verden, for her kunne vi ikke blive!"

„Jeg vil Alt hvad Du vil!" sagde den lille Skorsteensfeier, „lad os strax gaae, jeg tænker nok, jeg kan ernære Dig ved Professionen!"

„Vare vi vare vel nede af Bordet!" sagde hun, „jeg bliver ikke glad før vi ere ude i den vide Verden!"

• Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulde sætte sin lille Fod paa de udskaarne Kanter og det forgyldte Løvværk ned om Bordbenet, sin Stige tog han ogsaa til Hjælp og saa vare de nede paa Gulvet, men da de saae hen til det gamle Skab, var der saadant et Røre; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, reiste Tafferne og dreiede med Halsen; Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten sprang høit i Veiret, og raabte over til den gamle Chineseer: „nu løbe de! nu løbe de!"

Da bleve de lidt forstrækkede, og sprang gesvindt op i Skuffen til Forhøjningen.

Her laae tre, fire Spil Kort, som ikke vare complete og et lille Duffe-Theater, der var reist op, saa godt det lod sig gjøre; der blev spillet Comedie, og alle Damerne, baade Ruder og Hjerter, Kløver og Spader, sad i første Række og vistede sig med deres Tulipaner, og bag ved dem stod alle Knegtene og viste at de havde Hoved, baade foroven og forneden, saaledes som Spille-Kort have det. Comedien handlede om To, som ikke maatte faae hinanden, og Hverdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

„Det kan jeg ikke holde ud!“ sagde hun. „Jeg maa op af Skuffen!“ men da de kom paa Gulvet og saae op til Bordet, saa var den gamle Chineseer vaagnet, og rokkede med hele Kroppen, han var jo en Klump forneden!

„Nu kommer den gamle Chineseer!“ streg den lille Hverdinde og saa faldt hun lige ned paa sine Porcelains Knæ, saa bedrøvet var hun.

„Jeg faaer en Tanke!“ sagde Skorsteensfeieren, „skulle vi krybe ned i den store Potpourrifrukke der staaer i Krogen; der kunne vi ligge paa Roser og Lavendler og kaste ham Salt i Dinene naar han kommer.“

„Det kan ikke forslaae!“ sagde hun, „desuden veed jeg at den gamle Chineseer og Potpourrifrukken have været forlovede, og der bliver altid lidt Godhed tilbage, naar man saaledes har staaet i Forhold! nei, der er ikke Andet for end at gaae ud i den vide Verden!“

„Har Du virkelig Mod til at gaae med mig ud i den vide Verden?“ spurgte Skorsteensfeieren. „Har Du betænkt, hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage!“

„Det har jeg!“ sagde hun.

Og Skorsteensfeieren saae ganske stift paa hende og saa sagde han: „Min Wei gaaer gennem Skorstenen! har Du vir-

kelig Mod til at krybe med mig gjennem Kaffelovnen baade gjennem Tromlen og Røret? saa komme vi ud i Skorstenen, og der forstaaer jeg at bruge mig! vi stige saa høit, at de ikke kunne naae os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!"

Og han førte hende hen til Kaffelovns-Døren.

"Der seer fort ud!" sagde hun, men hun gif dog med ham, baade gjennem Tromlen og gjennem Røret, hvor der var den bælmørke Nat.

"Nu ere vi i Skorstenen!" sagde han, "og see! see! ovenover skinner den deiligste Stjerne!"

Og det var en virkelig Stjerne paa Himlen, der skinnede lige ned til dem, ligesom om den vilde vise dem Veien. Og de kravlede og de krøb, en gruelig Wei var det, saa høit, saa høit; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder, hvor hun skulde sætte sine smaa Porcelains Fødder, og saa naaede de lige op til Skorsteens-Randen og paa den fatte de sig, for de vare rigtignok trætte og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle sine Stjerner var oven over, og alle Byens Tage neden under; de saae saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakkels Hyrdinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved op til sin Skorsteensfeier og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

"Det er altfor Meget!" sagde hun. "Det kan jeg ikke holde ud! Verden er altfor stor! gib jeg var igjen paa det lille Bord under Speilet! jeg bliver aldrig glad før jeg er der igjen! nu har jeg fulgt Dig ud til den vide Verden, nu kan Du gjerne følge mig hjem igjen, dersom Du holder Noget af mig!"

Og Skorsteensfeieren talte fornuftigt for hende, talte om gamle Chinejer og om Gedebukkebeens-Overogundergeneralkrigs-commandeersergeanten, men hun hulkede saa gruelig, og kysjede

sin lille Skorsteensfeier, saa han kunde ikke Andet end s ie hende, skjondt det var galt.

Dg saa krablede de igjen med stor Besværlighed ned ad Skorstenen, og de krøb gjennem Tromlen og Røret, det var slet ikke rart, og saa stod de i den mørke Kaffelovn; der lurede de bag Døren for at faae at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de figede ud — at, der laae midt paa Gulvet den gamle Chinejer, han var faldet ned af Bordet, da han vilde efter dem, og laae slaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump og Hovedet laae trillet hen i en Krog; Gedebukkebeens-Overogundergeneralfrigscommandeersergeanten stod hvor han altid havde staaet og tænkte over.

„Det er grueligt!“ sagde den lille Hyrinde, „gamle Bedstefader er slaaet istykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!“ og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

„Han kan klinkes endnu!“ sagde Skorsteensfeieren. „Han kan meget godt klinkes! — V r bare ikke saa heftig! naar de lime ham i Ryggen og give ham en god Klink i Nakken, saa vil han være saa god som ny igjen og kan sige os mange Ubehageligheder!“

„Troer Du?“ sagde hun. Dg saa krøb de op igjen paa Bordet, hvor de s r havde staaet.

„See saa langt kom vi!“ sagde Skorsteensfeieren, „der kunde vi have sparet os al den Uleilighed!“

„Bare vi havde den gamle Bedstefader klinket!“ sagde Hyrinden. „Kan det være saa dyrt?“

Dg klinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klink i Halsen, han var saa god som ny, men ikke kunde han ikke.

„De er nok blevet hovmodig, siden De har været slaaet istykker!“ sagde Gedebukkebeens-Overogundergeneralfrigscommandeersergeanten, „jeg synes dog ikke, at det

er Noget at være saa forfærdelig af! Skal jeg have hende eller skal jeg ikke have hende?"

Og Skorstensfeieren og den lille Gyrdinde saae saa rørende paa den gamle Chinese; de vare saa bange, han skulde nikke, men han kunde ikke og det var ham ubehageligt at fortælle til en Fremmed, at han havde bestandig en Klink i Nakken, og saa bleve de Porcelains Folk sammen og de velsignede Bedstefaders Klink og holdt af hinanden til de gik i Stykker.

Prindsessen paa Ærten.

Der var engang en Prinds, han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Verden rundt, for at finde saadan en, men allevegne var der Noget i Veien, Prindsesser vare der nok af, men om det var rigtige Prindsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der Noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gjerne have en virkelig Prindsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir; det lynede og tordnede, Regnen faldte ned, det var ganske forfærdeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned ad hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind ad Næsen paa Skoen og ud ad Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

„Ja, det skal vi nok saae at vide!“ tænkte den gamle

Dronning, men hun sagde ikke Noget, gif ind i Sovekammeret, tog alle Sengeklæderne af og lagde en Vort paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Madraser, lagde dem ovenpaa Vorten, og saa endnu tyve Ederduuns=Dyner oven paa Madraserne.

Der skulde nu Brindsesjen ligge om Natten.

Om Morgenens spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„O, forstræffelig slet!“ sagde Brindsesjen, „jeg har næsten ikke lukket mine Dine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget Haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forstræffeligt!“

Saa kunde de see, at det var en rigtig Brindsesje, da hun gjennem de tyve Madraser og de tyve Ederduuns=Dyner havde mærket Vorten. Saa omfinkdet kunde der Ingen være, uden en virkelig Brindsesje.

Brindsen tog hende da til Kone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Brindsesje, og Vorten kom paa Kunstammeret, hvor den endnu er at see, dersom Ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marscherende henad Landeveien: Gen, To! Gen, To! han havde sin Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Her paa Landeveien; hun var saa æfel, hendes Underløbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pen Sabel og en

stor Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!"

"Tak skal Du have, din gamle Her!" sagde Soldaten.

"Kan Du see det store Træ?" sagde Heren, og pegede paa det Træ, der stod ved Siden af dem. "Det er ganske huult indeni! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade Dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde Dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!"

"Hvad skal jeg saa nede i Træet?" spurgte Soldaten.

"Hente Penge!" sagde Heren, "Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænder over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Døre, Du kan lukke dem op, Røglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Dine saa store som et Par Theekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver Dig mit blaatærnedede Forklæde, det kan Du brede ud paa Gulvet; gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag ligesaa mange Skillinger, Du vil. De ere allejammen af Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Værelse; men der sidder en Hund, der har et Par Dine, saa store, som et Par Møllehjul; men det skal Du ikke bryde Dig om, sæt ham paa mit Forklæde og tag Du af Pengene! Vil Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa faae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengelysten her, han har to Dine, hvert saa stort som Hundetaarn. Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal Du ikke bryde Dig Noget om! sæt ham bare paa mit Forklæde, saa gjør han Dig ikke Noget, og tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

„Det var ikke saa galt!“ sagde Soldaten. „Men hvad skal jeg give Dig, din gamle Her? For Noget vil Du vel have med, kan jeg tænke!“

„Nei,“ sagde Heren, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!“

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!“ sagde Soldaten.

„Her er den!“ sagde Heren, „og her er mit blaatærnede Forklæde.“

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Gullet og stod nu, som Heren sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Dinene, saa store som Theekopper og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!“ sagde Soldaten, satte ham paa Herens Forklæde og tog ligesaamange Kobberstillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. Gia! der sad Hunden med Dine saa store, som et Par Møllehjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!“ sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Dinene!“ og saa satte han Hunden paa Herens Forklæde, men da han saae de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sin Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! — Nei det var ækelt! Hunden derinde havde virkelig to Dine saa store som runde Laarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!“ sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løstede han ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøben-

havn og Kagekonernes Sukkergrijs, alle Linsoldater, Bidste og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sin Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteren, Kasketten og Støvlerne bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, Du gamle Her!“

„Har Du Fyrtøiet med?“ spurgte Heren.

„Det er sandt!“ sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt“, og nu gif han og tog det. Heren heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtøi?“ spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke Dig ved!“ sagde Heren, nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtøiet!“ —

„Snif snak!“ sagde Soldaten, „vil Du strax siige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!“

„Nei!“ sagde Heren.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtøiet i Lommen og gif lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Vertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Bærelser og Mad, som han holdt af, for nu var han rig, da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle løierlige gamle Støvler, saadan en rig Herre havde, men han havde endnu ikke kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pene! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al

den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Brindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see!“ spurgte Soldaten.

„Hun er slet ikke til at faae at see!“ sagde de Allesammen, „hun boer i et stort Kobberslot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tør gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske stimpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide.“

„Hende gad jeg nok see!“ tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til.

Nu levede han saa lystig, tog paa Comedie, kjørte i Kongens Havn og gav de fattige saa mange Penge, og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slem det var ikke at eie en Skilling! — Han var nu rig, havde pene Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar En, en rigtig Cavaleer, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt ind under Taget, selv berste sine Støvler og sje paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der var saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Heren havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøiet og Lysestumpen frem, men lige i det han slog Ild og Onisterne sloi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden der havde Dine saa store, som et Par Heekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!“

„Hvad for Noget!“ sagde Soldaten, „det var jo et mor-

omt Fyrtoi, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge!" sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pøse fuld af Stiklinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyrtoi! slog han eengang, kom Hunden der sad paa Kisten med Kobberpenge, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. — Nu slittede Soldaten ned i de smukke Bærelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kjendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: det er dog noget løierligt Noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, siige de Allejammen! men hvad kan det hjælpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberflot med de mange Laarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtoi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Dine saa store, som Theekopper.

"Det er rigtignok midt paa Natten," sagde Soldaten, "men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Dieblif!"

Hunden var strax ude ad Døren, og før Soldaten tænkte paa det, faae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa deilig, at Enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjænkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

"Det var saamæn en pen Historie!" sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forfrækkelig efter igjen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa, og løb ligesaa stærkt bagefter; da hun nu saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gif hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenens tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!“ sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei det er der, min søde Mand!“ sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!“ sagde de Allesammen; hvor de saae der var Kors paa Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjælpe Noget at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøre i Karreet. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketoi i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegrøn, bandt dem paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grønene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Brindsfessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Brinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene drysfede lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Brindsfessen. Om Morgenens saae da Kongen og Dronningen nok, hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Gachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham: „imorgen skal Du hænges“. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrstøi havde han glemt hjemme paa Bertshuset. Om Morgenens kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marschere. Alle Mennecker løb affted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjødskind og Løfler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Løffel fløi af og lige hen mod Muren, hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jernstængerne.

„Gi, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk,“ sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke Noget af før jeg kommer! men vil Du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrstøi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med Dig!“ Skomagerdrengen vilde gjerne have de fire Skilling, og pilede affted hen efter Fyrstøiet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Mennecker. Kongen og Dronningen sad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaae Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod

en Synder, før han udstod sin Straf, at faae et uskyldigt Dnske opfyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pipe Tobak, det var jo den sidste Pipe han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige Nei til, og saa tog Soldaten sit Fyrtoi og slog Ild, een to, tre! og der stod alle Hundene, den med Dine saa store som Theekopper, den med Dine som et Bar Møllehjul og den, der havde Dine saa store som Rundetaarn.

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!“ sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog En ved Benene og En ved Næsen og kastede dem mange Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!“ sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bagefter alle de Andre; da blev Soldaterne forstrækkede og alle Folkene raabte: „lille Soldat, Du skal være vor Konge og have den deilige Prindsesse!“

Saa satte de Soldaten i Kongens Karreet, og alle tre Hunde dansede foran og raabte „Hurra!“ og Drengene peb i Fingrene og Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud af Kobberflottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Dine.

De røde Skoe.

Der var en lille Pige, saa fin og saa nydelig, men om Sommeren naaede hun altid gaae med bare Fødder, for hun var fattig, og om Vinteren med store Træskoe, saa at den lille Brift blev ganske rød og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Mo'er Skomagers, hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klæde-Strimler et Par smaa Skoe, ganske kluntede, men godt meente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hedte Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet, fik hun de røde Skoe og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke Noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre og saa gik hun med bare Been i dem, bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det samme en stor, gammel Bogn, og i den sad der en stor, gammel Frue, hun saae paa den lille Pige og havde Ondt af hende, og saa sagde hun til Præsten: „hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!“

Dg Karen troede, det var altsammen for de røde Skoe, men den gamle Frue sagde, at de vare gruelige, og de bleve brændte, men Karen selv blev klædt paa reent og net; hun maatte lære at læse og sye, og Folk sagde, at hun var nydelig, men Speilet sagde: „Du er meget mere end nydelig, Du er deilig!“

Da reiste Dronningen engang igjennem Landet og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prindsesse, og Folk strømmede til udenfor Slottet, og der var da Karen ogsaa, og den lille Prindsesse stod i sine hvide Klæder i et Vindue og lod sig see paa; hun havde hverken Slæb eller Guldkrone, men deilige røde Saffians-Skoe; de vare rigtignok anderledes nette, end de Mo'er Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog ligned ved røde Skoe!

Nu var Karen saa gammel, at hun skulde confirmeres, nye Klæder fik hun, og nye Skoe skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod, det var hjemme i hans egen Stue, og der stode store Glasflabe med yndige Skoe og blanke Støvler. Det saae nydeligt ud, men

den gamle Frue saae ikke godt, og saa havde hun ingen Fornøielse deraf; midt imellem Skoene stode et Par røde, ganske som de Prindsessens havde baaret; hvor de vare smukke! Skomagere sagde ogsaa, at de vare syede til et Greve-Barn, men de havde ikke passet.

„Det er nok Blanklæder!“ sagde den gamle Frue, „de sfinne!“

„Ja, de sfinne!“ sagde Karen; og de passede og de bleve kjøbt; men den gamle Frue vidste ikke af, at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaae til Confirmation i røde Skoe, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saae paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Chordøren, syntes hun at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portraiter af Præster og Præstefoner med stive Kraver og lange, sorte Klæder, hestede Dinene paa hendes røde Skoe, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Pagten med Gud og at hun nu skulde være et stort christent Menneske! og Orgelet spillede saa høitideligt, de smukke Børnestemmer sang og den gamle Cantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Skoe.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue, af alle Mennesker, at Skoene havde været røde, og hun sagde, at det var stygt, at det passede sig ikke og at Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaae med sorte Skoe, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Alltergang, og Karen saae paa de sorte Skoe, hun saae paa de røde — og saa saae hun paa de røde igjen og tog de røde paa.

Det var deilig Solskins-Beir; Karen og den gamle Frue gik ad Stien gennem Kornet; der støvede det lidt.

Ved Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestof og med et underligt langt Skjæg, det var mere rødt end hvidt,

for det var rødt; og han høiede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Skoe af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. „See hvilke deilige Dandseskoe!“ sagde Soldaten, „sid fast naar I dandse!“ og saa slog han med Haanden paa Saalerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling og saa gif hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Mennesker derinde saae paa Karens røde Skoe, og alle Billederne saae paa dem og da Karen knelede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Skoe, og det var som om de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit „Fader vor.“

Nu gif alle Folk fra Kirke og den gamle Frue steg ind i sin Vogn. Karen løstede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tæt ved: „see hvilke deilige Dandseskoe!“ og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dandsetrin, og da hun begyndte, bleve Venene ved at dandse, det var ligesom om Skoene havde faaet Magt over dem; hun dandsede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Kudsken maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løstede hende ind i Vognen, men Fødderne bleve ved at dandse, saa hun sparkede saa grueligt den gode, gamle Frue. Endelig fik de Skoene af og Venene kom i No.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at see paa dem.

Nu laae den gamle Frue syg, de sagde at hun kunde ikke leve! pleies og passjes skulde hun og Ingen var nærmere til det, end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saae paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde leve, hun saae paa de røde Skoe, og det syntes hun der ingen Synd var i; — hun tog de røde Skoe paa, det kunde

hun jo ogsaa nok; — men saa gif hun paa Bal og saa begyndte hun at dandse.

Men da hun vilde til Høire, saa dandsede Skoene til Venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dandsede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gennem Gaden og ud af Byens Port. Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne og hun troede at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skjæg, han sad og nikkede og sagde: „see hvilke deilige Dandsestoe!“

Da blev hun forfærdet og vilde faste de røde Skoe, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare voxede fast til hendes Fødder, og dandse gjorde hun og dandse maatte hun over Mark og Eng, i Regn og Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det grueligt.

Hun dandsede ind paa den aabne Kirkegaard, men de Døde der dandsede ikke, de have noget meget Bedre at bestille end at dandse; hun vilde sætte sig paa den Fattiges Grav, hvor den bittre Regnsfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile, og da hun dandsede henimod den aabne Kirkedør, saae hun der en Engel i lange, hvide Klæder, med Vinger som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var strengt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende:

„Dandse skal Du!“ sagde han, „dandse paa dine røde Skoe, til Du bliver bleg og kold! til din Hud skrumper sammen som en Beenrad! dandse skal Du fra Dør til Dør og hvor der boe stolte, forsængelige Børn, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Dandse skal Du, dandse — —!“

„Naade!“ raabte Karen. Men hun hørte ikke hvad Engelen svarede, thi Skoene bare hende igjennem Laagen, ud paa Marken, over Vei og over Sti og altid maatte hun dandse.

En Morgenstund dandsede hun forbi en Dør, hun kjendte godt; indenfor lod Psalmesang, de bare en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død, og hun syntes, at nu var hun forladt af Alle og forbandet af Guds Engel.

Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, dandse i den mørke Nat. Skoene bare hende affted over Tjørne og Stubbe, og hun rev sig til Blods; hun dandsede hen over Heden til et lille eensomt Huus. Her vidste hun, at Skarpretteren boede, og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

„Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg dandser!“

Dg Skarpretteren sagde: „Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Mennesker, og jeg kan mærke, at min Dre dirrer!“

„Hug ikke Hovedet af mig!“ sagde Karen, „for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fodder af med de røde Skoe!“

Dg saa skristede hun hele sin Synd, og Skarpretteren huggede Fodderne med de røde Skoe af hende; men Skoene dandsede med de smaa Fodder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Dg han snittede hende Træbeen og Krykker, lærte hende en Psalme, den, Synderne altid synge, og hun kyskede den Haand, som havde ført Dren, og gif hen over Heden.

„Nu har jeg lidt nok for de røde Skoe!“ sagde hun, „nu vil jeg gaae i Kirke, at de kunne see mig!“ og hun gif nok saa raft mod Kirkedøren, men da hun kom der, dandsede de røde Skoe foran hende og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igjennem var hun bedrovet og græd mange, tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: „see saa! nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde troe, at jeg er ligesaa

god som Mange af dem, der sidde og kneise derinde i Kirken!" og saa gik hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saae hun de røde Skoe dansse foran sig og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Dg hun gik hen til Præstegaarden og bad, om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gjøre Alt hvad hun kunde, paa Lønnen saae hun ikke, kun at hun maatte faae Tag over Hovedet og være hos gode Menneſker. Dg Præstekonen havde Ondt af hende og gav hende Tjeneste. Dg hun var flittig og takkefuld. Stille sad hun og hørte til, naar om Aftenen Præsten læste hoit af Bibelen. Alle de Smaa holdt meget af hende, men naar de talte om Bynt og Stads og at være deilig som en Dronning, ryste de hun med Hovedet.

Næste Søndag gik de Alle til Kirke og de spurgte hende, om hun vilde med, men hun saae bedrøvet, med Laarer i Dinene, paa sine Krykker, og saa gik de Andre hen at høre Guds Ord, men hun gik alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staae en Seng og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med front Sind læste i den, bar Vinden Orgektionerne fra Kirken over til hende, og hun loftede med Laarer sit Ansigt og sagde: „O, Gud hjælpe mig!“

Da skinnede Solen saa klart, og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham, hun hiin Nat havde seet i Kirkedøren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en deilig, grøn Green, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet, og det hævede sig saa hoit, og hvor han havde rørt, skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Bæggene og de udvidede sig, og hun saae Orgelet, som spillede, hun saae de gamle Billeder med Præster og Præstekoner, Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af deres Psalmebog. — For Kirken var sely kommet hjem til den stakkels Pige i det lille, snevre

Kammer eller ogsaa var hun kommet derhen; hun sad i Stolen hos de andre Præstens Folk og da de havde endt Psalmen og saae op, nikkede de og sagde: „Det var Det Du kom, Karen!“

„Det var Naade!“ sagde hun.

Og Orgelet klang og Børnestemmerne i Choret lod saa blødt og deiligt! Det klare Solskin strømmede saa varmt gjennem Vinduet ind i Kirkestolen, hvor Karen sad; hendes Hjerte blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl fløi paa Solskin til Gud, og der var der Ingen, som spurgte om de røde Skoe.

Reisefammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet Ingen uden de To inde i den lille Stue; Kampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Astenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „vor Herre vil nok hjælpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige milde Dine paa ham, trak Veiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet Ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kyssede den døde Faders Haand, græd saa mange salte Taarer, men tilsidst lukkede hans Dine sig, og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengenæl.

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe, naar han var rigtig

fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange, smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den deiligste i hele Verden.“ Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet Ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere faae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden ned paa Kisten, saae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa smukt og Taarerne kom Johannes i Dinene, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deilig paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet, Johannes! kan Du see, hvor smuk blaa Himlen er; deroppe er nu din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaae Dig vel!“

„Jeg vil altid være god!“ sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være Meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!“

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilte derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Bugle sad oppe i Kastanietræerne og quiddrede „qvivit, qvivit!“ de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Vinger, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornøiede. Johannes saae, hvor de fløi fra de grønne Træer,

langt ud i Verden, og han fik da ogsaa saadan Lyft til at flybe med. Men først skar han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det derhen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Lidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Bylt sammen, glemte i sit Bælte hele sin Arvepart, der var 50 Rigsdaler og et Par Solvskillinger, dermed vilde han vandre ud i Verden. Men først gif han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fader vor“, og sagde: „Farvel, du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneske, og saa tør Du nok bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!“

Ude paa Marken, hvor Johannes gif, stode alle Blomsterne saa friske og deilige i det varme Solskin, og de nikkede i Vinden ligesom om de vilde sige: „Velkommen i det Grønne! Er her ikke nydeligt?“ Men Johannes dreiede sig endnu engang om, for at see den gamle Kirke, hvor han, som lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke og sjunget sin Psalme; da saae han høit oppe i et af Gullerne i Taarnet Kirke-Nissen staae med sin lille røde, spidse Hue, han skyggede for sit Ansigt med den bøiede Arm, da ellers Solen skar ham i Dinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Nisse spingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kysede mange Gange paa Tingrene, for at vise, hvor Godt han pustede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Reise.

Johannes tænkte paa, hvor meget Smukt han nu skulde saae at see i den prægtige Verden, og gif længer og længer bort, saa langt som han aldrig før havde været; han kjendte slet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Mennesker, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var just nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det penere. Den hele Mark med Aaen, Høstakken og saa den blaa Himmel ovenover, var just et smukt Sovelokammer. Det grønne Græs med de smaa røde og hvide Blomster var Gulvtæppe, Hyldebussene og de vilde Rosenhækker vare Blomsterbouquetter, og som Båndfab havde han hele Aaen med det klare, friske Vand, hvor Sivene neiede, og sagde baade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig stor Natlampe, høit oppe under det blaa Loft, og den stak ikke Ild i Gardinerne; Johannes kunde sove ganske roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede først igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring, sang! „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?“

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag; Folk gik hen at høre Præsten og Johannes fulgte med dem, sang en Psalmel og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sungen Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle vorte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, der ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Trækorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Udenfor Kirkegaardsporten stod en gammel Tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johannes gav ham de Sølvskillinger han havde og gik saa lykkelig og fornøjet længer frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et forfærdeligt ondt Veir, Johannes

skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørk Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensomt oppe paa en Høi; Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog!“ sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt,“ saa satte han sig ned, foldede sine Hænder, og læste sin Aftenbøn, og inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lynede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Natten, men det onde Veir var trukket over, og Maanen skinnede ind ad Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liigkiste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var slet ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør Ingen Noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, stemme Folk stode tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham ligge i sin Liigkiste, men kaste ham udenfor Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er Ondt og Slemt, lad ham sove i Jesu Navn!“

„O, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skylder os Penge, dem kunde han ikke betale og nu er han ovenikjøbet død, saa saa vi ikke en Skilling; derfor vil vi rigtig hevne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rigsdaler!“ sagde Johannes, det er hele min Arvepart, men den vil jeg gjerne give Eder naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels døde Mand i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har funde stærke Lemmer, og vor Herre vil altid hjælpe mig.“

„Ja,“ sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjæld, skal vi saaman ikke gjøre ham Noget, det kan Du være vis paa!“ og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordenlig ganske hoit over hans Godhed, og gif deres Vei; men Johannes lagde Liget tilrette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gif nok saa tilfreds gjennem den store Skov.

Rundtomkring, hvor Maanen kunde skimte ind imellem Træerne, saae han de nydelige smaa Alfer lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae saae Alferne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange, gule Haar heftet op med Guldkamme, To og To ghygebe de paa de store Dugdraaber, der laae paa Bladene og det hvide Græs; sommeitider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapuslinger. Det var uhyre morsomt! De sang og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store brogede Edderkopper med Sølvkrone paa Hovedet maatte fra den ene Hæt til den anden spinde lange Hængebroer og Balladsjer, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maanestkin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Alfer krøb da ind i Blomsterknopperne og Vinden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Luften, som store Spindelvæv.

Johannes var nu kommet ud af Skoven, da en stærk Mandsstemme raabte bagved ham! „Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?“

„Ud i den vide Verden!“ sagde Johannes. „Jeg har hverken Fader eller Moder, er en fattig Knøs, men vor Herre hjælper mig nok!“

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!“ sagde den fremmede Mand. „Skal vi Lo gjøre Følgeskab!“

„Ja nok!“ sagde Johannes, og saa fulgtes de ad. De kom snart til at holde meget af hinanden, for de vare gode Menneſter begge Lo. Men Johannes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Verden rundt, og vidſte at fortælle om alt det Mulige, der er til.

Solen var allerede høit oppe, da de ſatte dem under et ſtort Træ, for at ſpiſe deres Frokoſt; i det ſamme kom der en gammel Kone. O, hun var ſaa gammel og gif ganſke krum, ſtøttede ſig paa en Krykfeſtok, og havde paa ſin Ryg et Knippe Brænde, ſom hun havde ſamlet ſig i Skoven. Hendes Forklæde var heftet op, og Johannes ſaae, at tre ſtore Riis af Bregner og Bileqvifte ſtaf ud fra det. I det hun var ganſke nær ved dem, gled hendes ene Fod, hun ſaldt om og gav et høit Skrig, for hun havde brækket ſit Been, den ſtakkels gamle Kone.

Johannes vilde ſtrar, at de ſkulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede lukkede ſin Mandſel op, tog en Kruffe frem, og ſagde, at han havde her en Salve, der ſtrar kunde gjøre hendes Been heelt og raſkt, ſaa at hun ſelv kunde gaae hjem, og det ſom om hun aldrig havde brækket Venet. Men derfor vilde han ogsaa, at hun ſkulde forære ham de tre Riis, hun havde i ſit Forklæde.

„Det er godt betalt!“ ſagde den Gamle og nikkede ganſke underligt med Hovedet; hun vilde ikke ſaa meget gjerne af med ſine Riis, men det var heller ikke ſaa rart, at ligge med Venet brækket; ſaa gav hun ham Riſene, og ligesaa ſnart han havde gnedet Salven paa Venet, reiſte ogsaa den gamle Mutter ſig op, og gif meget bedre end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at ſaae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?“ ſpurgte Johannes nu ſin Reifeſammerat.

„Det er tre pene Urtekoste!“ sagde han, „dem kan jeg just lide, for jeg er en løierlig Tyr!“

Saa gik de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!“ sagde Johannes, og pegede ligefrem; „det er nogle forstrækkelige tykke Skyer!“

„Nei,“ sagde Rejsekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De heilige, store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friske Luft! Det er herligt, kan Du troe! Imorgen ere vi vist saalangt ude i Verden!“

Det var ikke saa nær ved, som det saae ud; de brugte en heel Dag at gaae, før de kom til Bjergene, hvor de forte Skove vorte lige op mod Himlen, og hvor der var Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær Tour at komme der heelt over, men derfor gik ogsaa Johannes og Rejsekammeraten ind i et Vertshus, for at hvile sig godt og samle Kræfter til Marschen imorgen.

Nede i den store Skjenkestue i Vertshuset vare saa mange Mennesker samlede, for der var en Mand, som gjorde Duffe-Comedie; han havde just stillet sit lille Theater op, og Folk sad rundt omkring for at see den Comedie, men allerforrest havde en gammel, tyk Slagter taget Plads, og det den allerbedste; hans store Bulbider, uh, den saae glubst ud! sad ved Siden af ham og gjorde Dine, ligesom alle de Andre.

Nu begyndte Comedien, og det var en pen Comedie med en Konge og en Dronning, de sad paa den heiligste Throne, havde Guldkroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjolerne, for det havde de Raad til. De nydeligste Trædukker med Glas-Dine og store Knebelsharter stode ved alle Døre, og luffede op og i, for at der kunde komme frisk Luft i Stuen. Det var just en nydelig Comedie, og den var slet ikke sørgelig, men lige idet Dronningen reiste sig op og gik hen ad Gulvet, saa — ja Gud maa vide, hvad den store Bulbider tænkte; men da den

tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knit, knak!“ Det var ganske forfækkeligt!

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Comedie, blev saa forfækket og saa bedrovet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Duffe, han havde, og nu havde den ælle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han, som var kommet med Johannes, at han nok skulde gjøre hende istand; og saa tog han sin Krulle frem og smurte Duffen med den Salve, han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Duffen var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Duffen var som et levende Menneſke, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som havde det lille Duffetheater, blev saa fornøiet, nu behøvede han slet ikke at holde paa den Duffe, den kunde jo dandse af sig selv. Det var der ingen af de Andre der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Bertshuset vare gaaet i Seng, var der En, der sukede saa forfækkelig dybt, og blev saa længe ved, saa de Allesammen stode op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Comedie, gik hen til sit lille Theater, for det var derinde, at Nogen sukede. Alle Trædufferne laae imellem hinanden, Kongen og alle Drabantterne, og det var dem, som sukede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glas-Dine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad: „tag kun den, men smør min Gemal og mine Hoffolk! da kunde den stakkels Mand, der eiede Comedien og alle Dufferne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem;

han lovede strax Rejsekammeraten, at han vilde give ham alle de Penge, han fik for sin Comedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, fem af hans peneste Duffer; men Rejsekammeraten sagde, at han forlangte slet ikke Andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Duffer, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneske-Piger, som saae derpaa, gav sig til at dandse med. Rudsken og Kokkepigen dandsede, Tjeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildklemmen; men de to faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gif Johannes med sin Rejsekammerat bort fra dem Allesammen, og opad de høie Bjerge, og igjennem de store Granskove. De kom saa høit op, at Kirketaarnene dybt under dem tilsidst saae ud som smaa røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange Mile, hvor de aldrig havde været! — Saameget smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske blaa Luft, han hørte ogsaa Bøgerne blæse paa Baldhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i Dinene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os Allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Rejsekammeraten stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Solkin. I det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Veiret: en stor, hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Dugl synge; men det blev mere og mere svagt, den boiede sit Hoved og sank ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Dugl.

„Lo saa deilige Binger,“ sagde Rejsekammeraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! kan Du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!“ og saa hug han med eet Slag begge Bingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reisste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilfsdft foran dem saae en stor Stad, med over hundrede Laarne, der skinnede som Soly i Solfinnet; midt i Byen var et prægigt Marmorslot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Jo hannes og Rejsekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Vertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pene ud, naar de kom paa Gaden. Verten fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneffe Noget, hverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, Ingen kunde være saa smuk og nydelig, som hun, men hvad hjalp det, hun var en slem, ond Her, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindsfer havde mistet deres Liv. — Alle Menneffer havde hun givet Lov at frie til hende; Enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet og det samme; han skulde bare gjætte tre Ting, hun spurgte ham om, kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han skulde være Konge over det hele Land, naar hendes Fader døde; men kunde han ikke gjætte de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halsbugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa bedrøvet derover, men han kunde ikke forbyde hende, at være saa ond, for han havde eengang sagt, han vilde aldrig have det Mindste at gjøre med hendes Kjæreste, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Prinds og skulde gjætte, for at faae Prindsessen, saa

kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halslugget; de havde jo varet ham i Tide, han kunde lade være at frie. Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Glendighed at han en heel Dag om Aaret laae paa Knaa, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, før de drak det, saaledes sørgede de, og Mere kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Prindsesse!“ sagde Johannes, „hun skulde virkelig have Niis, det kunde hun have godt af. Vare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!“

I det samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra. Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv deilige Jomfruer, allesammen i hvide Silkefjoler, og med en Guldtulipan i Haanden, red paa fulsorte Heste ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Diamanter og Rubiner, hendes Ridedragt var af det pure Guld, og Vidsten, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guldkronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Kaaben var sjet af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun kunde være en ond Hex, der lod Folk hange eller halslugge, naar de ikke kunde gjætte, hvad hun forlangte af

deni. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endog saa den fattigste Stodder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!“

De sagde Allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de Andre. Rejsekammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gik nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kammede sit smukke, gule Haar, og gik saa ganske alene ind til Byen, og op paa Slottet.

„Kom ind!“ sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og broderede Tøfler, kom ham imøde, Guldkronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Guldræklet i den anden. „Vi lidt!“ sagde han, og fik Ræklet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Rækle faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Vinene i sin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

„Lad være!“ sagde han, „det gaaer Dig galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!“ saa førte han Johannes ud i Brindsessens Lysthave, der saae forstrækkeligt ud! Oppe i hvert Træ hang tre, fire Kongesønner, der havde friet til Brindsessen, men ikke kunde gjætte de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knoklerne, saa de smaa Fugle bleve forstrækkede, og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningshoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Brindsesse.

„Her kan Du see!“ sagde den gamle Konge, „det vil gaae Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller

være; Du gjør mig virkelig ulykkelig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kysede den gode, gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gif nok godt, for han holdt saa meget af den deilige Prindsesse.

I det samme kom Prindsessen selv, med alle sine Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gif derfor ud til hende, og sagde god Dag. Hun var nydelig, rakte Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem, ond Her, som alle Folk sagde om hende. — De gif op i Salen, og de smaa Bager presenterede Syltetøi og Pebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise Noget, og Pebernødderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjætte. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig Nogen, som havde gjættet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaae ham, han var just fornøiet, tænkte kun paa den deilige Prindsesse, og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke, og vilde heller ikke tænke derpaa. Han dansede hen ad Landeveien, da han gif tilbage til Vertshuset, hvor Rejsekammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at førtælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han langtes allerede saameget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjætte.

Men Rejsekammeraten rystede med Hovedet, og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!“ sagde han, „vi

kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaskee, vi ere sammen. Vi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!"

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en ny Frier til Brindsesjen, og der var derfor en stor Bedrøvelse. Comediehuset blev lukket, alle Kagekonerne bandt fort Flor om deres Sukkergrise, Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken, der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet alle de andre Friere.

Ud paa Astenen lavede Rejsekammeraten en stor Bolle Bunsch, og sagde til Johannes, at nu skulde de være rigtig lystige, og drikke Brindsesjens Skaal. Men da Johannes havde drukket to Glas, blev han saa søvrig, det var ham ikke muligt at holde Dinene oppe, han maatte falde i Søvn. Rejsekammeraten løstede ham ganske sagte op fra Stolen, og lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev mørk Nat, tog han de to store Binger, han havde hugget af Svanen, bandt dem fast paa sine Skuldre, det største Riis, han havde faaet af den gamle Kone, der saldt og brak Venene, stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og fløi saa ind over Byen, lige hen til Slottet, hvor han satte sig i en Krog, oppe under det Vindue, der gik ind til Brindsesjens Sovokammer.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokken tre Qvarter til Tolv, Vinduet gik op, og Brindsesjen fløi i en stor, hvid Kaabe og med lange, sorte Binger, hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Rejsekammeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløi bagefter, og pidskede paa Brindsesjen med sit Riis, saa at der ordenlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Fart heel igjennem

Lufsten, Vinden tog i hendes Kaabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibsseil, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!“ sagde Brindsessen ved hvert Slag hun fik af Riset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjerget aabnede sig, og Brindsessen gik der ind, Rejsekammeraten fulgte med, for slet Ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor, lang Gang, hvor Væggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Edderkopper, der løb op og ned ad Muren, og lyfte ligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solstikker, røde og blaa, skinnede fra Væggene; men Ingen kunde plukke de Blomster, for Stilkene var søde, giftige Slangar, og Blomsterne var Ild, der stød dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Orme og himmelblaa Slaggermuus, der sloge med de tynde Vinger, det saae ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, der blev baaret af fire Hestebeenrade, der havde Seletøi af de røde Ild-Edderkopper, Thronen selv var af melkehvidt Glas, og Buderne til at sidde paa var smaa sorte Muus, der bed hinanden i Halsen. Ovenover den var et Lag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste smaa, grønne Bluer, der skinnede som Edelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Troll, med Krone paa det slygge Hoved, og et Scepter i Haanden. Han kysjede Brindsessen paa hendes Bænde, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maren, for den havde ingen Tromme. Det var en løierlig Concert. Smaa sorte Nisser, med en Lygtemand paa Huen, dansede rundt i Salen. Ingen kunde see Rejsekammeraten, han havde stillet sig lige bagved

Thronen, og hørte og saae alle Ting. Hofffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pene og fornemme, men Den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke Andet, end Kosteskaffer med Kaalhoveder paa, som Trollden havde heret Liv i, og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandsjet noget, fortalte Brindsessen til Trollden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen naar han kom op paa Slottet.

„Hør!“ sagde Trollden, „nu skal jeg sige Dig Noget! Du skal tage Noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gætter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du imorgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Dine, for dem vil jeg spise!“

Brindsessen neiede ganske dybt, og sagde, hun skulde ikke glemme Dinene. Trollden lukkede nu Bjerget op, og hun fløi hjem igjen, men Rejseskammeraten fulgte med, og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sulkede ganske dybt over det stærke Haglveir, og skyndte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjennem Vinduet ind i sit Sovestue; men Rejseskammeraten fløi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, løste sine Vinger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenen, da Johannes vaagnede, Rejseskammeraten stod ogsaa op, og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Brindsessen og hendes Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Brindsessen ikke skulde have tænkt paa sin Sko! For det var jo det, han havde hørt af Trollden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle

Johannes Noget derom, men bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Sko.

„Jeg kan ligejaa godt spørge om det Ene, som om det Andet,“ sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt hvad Du har drømt, for jeg troer nu alletider, vor Herre hjælper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gjætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!“

Saa kysede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Hele Salen var ganske fyldt med Mennesker, Dommerne sad i deres Kænestole, og havde Edderduuns Dyner under Hovedet, for de havde saa meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og tørrede sine Dine i et hvidt Lommetørklæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere end igaar, og hilsede saa kjærligt til dem Allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!“

Nu skulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun kridhvid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt!

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Kolbytte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første Gang.

Reisefammeraten blev ogsaa fornøjet, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der visnok vilde hjælpe ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjættes igjen.

Aftenen gik ligesom den igaar. Da Johannes sov, fløi Reisefammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han

Der vare saa mange Mennesker i den store Sal paa Slottet, at de stode op paa hinanden, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet sad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guld kronen og Scepteret var poleret, det saae ganske nydeligt ud; men Brindsessen var ganske bleg, og havde en fulsort Kjole paa, ligesom hun skulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?“ sagde hun til Johannes, og strax løste han Lommetørklædet op, og blev selv ganske forstrækket, da han saae det søle Troldhoved. Det gjøs i alle Mennesker, for det var forstrækkeligt at see, men Brindsessen sad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke sige et eneste Ord: tilsidst reiste hun sig op, og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjættet rigtigt; hun saae hverken paa den Ene eller den Anden, men sukede ganske dybt: „nu er Du min Herre! Fasten vil vi holde Bryllup!“

„Det kan jeg lide!“ sagde den gamle Konge, „saaledes skal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Bagtparaden gjorde Musik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Kagekonerne tog det sorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele stegte Orer, fyldt med Vænder og Høns, bleve satte midt paa Torvet, Enhver kunde der skjære sig et Stykke; i Båndspringene sprang den deiligste Wiin, og købte man en Stillingskringle hos Bageren, fik man sex store Boller i Lilgift, og det Boller med Rosiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne skjød med Kanoner, og Drengene med Knaldperler, og der blev spist og druffet, klinket og sprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dansede med hinanden; man kunde langt horte høre, hvor de sang:

„Der er' saamange smukke Piger,
 Som vil ha' dem en Svingom,
 De begjære Tambourmarschen,
 Smukke Pige, vend Dig om.
 Dandsfer og tramper,
 Saa Skoesaallerne faldera!“

Men Prindsessen var jo en Her endnu, og holdt slet ikke Noget af Johannes; det huffede Rejseskammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudesejngen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han skulde dykke hende tre Gange, efter først at have kastet Djerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolddom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde Alt, hvad Rejseskammeraten havde raadet ham; Prindsessen streg ganske høit, idet han dykkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor, fulsfort Svane, med gnistrende Dine; da hun anden Gang kom op over Vandet igjen, var Svanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den havde om Halsen. Johannes bad front til vor Herre, og lod Vandet tredje Gang spille hen over Tuglen, og i samme Dieblik forvandledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og takkede ham med Taarer i sine deilige Dine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hoffstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allerstødt kom da Rejseskammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Randselen paa Nakken. Johannes kyssede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Rejseskammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu

er min Lid omme. Jeg har kun betalt min Gjæld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Menneſter vilde gjøre Fortrød. Du gav Alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i ſin Grav. Den Døde er jeg!”

I det ſamme var han borte. —

Brylluppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Brindſeſſen holdt ſaa meget af hinanden, og den gamle Konge levede mange fornøiede Dage og lod deres ſmaa bitte Børn ride Stante paa ſit Knæ og lege med ſit Scepter: men Johannes var Konge over hele Riget.

Springſyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaafen vilde engang ſee, hvem af dem der kunde ſpringe høieſt, og ſaa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at ſee den Stads, og det var tre ordenlige Springſyre, da de kom ſammen i Stuen.

„Ja, jeg giver min Datter til Den, ſom ſpringer høieſt!“ ſagde Kongen, „for det er ſaa fattigt, at de Perſoner ſkulle ſpringe om ingen Ting!“

Loppen kom førſt frem, den havde ſaadanne nette Manerer og hiſtede til alle Sider, for den havde Brøken=Blod i ſig og var vant til kun at omgaaes med Menneſter, og det gjør nu meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig ſværrere, men den havde dog ganſke god Skik paa ſig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden ſagde Perſonen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ugypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var taget lige fra

Marken og sat i et Korthuus der havde tre Etager, allesammen af Herreblade, der vendte den couleurtte Side indad; der var baade Døre og Vinduer og det skaarne ud i Livet paa Hjerter Dame. „Jeg synger saaledes,“ sagde den, „at sexten indfødte Faarekyllinger der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu thundere end de vare!“

Begge Lo, baade Loppen og Græshoppen gjorde saaledes godt rede for hvem de vare og at de troede de nok kunde ægte en Prindsesse.

Springgaasen sagde ikke Noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da Hoshunden bare snøstede til den, indstod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikrede at han vidste, at Springgaasen var begabet med Spaadoms-Kraft, man kunde see paa Nyggen af den om man fik en mild eller en streng Vinter, og det kan man ikke engang see paa Nyggen af ham der skriver Almanaken.

„Ja, jeg siger nu ikke Noget!“ sagde den gamle Konge, „men jeg gaaer nu saadan altid og tænker mit!“

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa høit at Ingen kunde see det, og saa paastod de, at den slet ikke havde sprunget, og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halv saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet og saa sagde han det var æfelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst at den slet ikke kunde springe.

„Vare den ikke har faaet ondt!“ sagde Hoshunden og saa snøstede han igjen til den: rutsch! sprang den et lille skjevt Spring hen i Skjødets paa Prindsessen, der sad lavt paa en Gulds-Kammel.

Da sagde Kongen: „Det høieste Spring er at springe op

til min Datter, for det er det Fine af det, men Eligt hører der Hoved til at falde paa, og Springgaaesen har viist at den har Hoved. Den har Been i Panden!"

Dg saa fik den Brindsesfen.

"Jeg sprang dog høiest!" sagde Loppen. "Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaserad med Vind og med Beg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til, for at de kunne see En!"

Dg saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaet ihjel.

Græs hoppen satte sig ude i Grøsten og tænkte over hvorledes det egentlig gik til i Verden og den sagde ogsaa: "Krop skal der til! Krop skal der til!" og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise, og det er af den vi have taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn, om den endogjaa var trykt.

Nattergalen.

I China veed Du jo nok er Keiseren en Chineseer, og alle de, han har om sig, ere Chineseere. Det er nu mange Aar siden, men just derfor er det værd at høre Historien, for man glemmer den! Keiserens Slot var det prægtigste i Verden, ganske og aldeles af fint Porcelain, saa kostbart, men saa skjørt, saa vanskeligt at røre ved, at man maatte ordenlig tage sig iagt. I Haven saae man de forunderligste Blomster, og ved de allerprægtigste var der bundet Sølvklokker, der klingede, for at man ikke skulde gaae forbi uden at bemærke Blomsten. Ja, Alting var saa udspeculeret i Keiserens Have, og den strakte sig saa langt, at Gartneren selv ikke vidste Enden paa den; blev man

ved at gaae, kom man i den deiligste Skov med høie Træer og dybe Søer. Skoven gik lige ned til Havet, der var blaat og dybt; store Skibe kunde seile lige ind under Grenene, og i disse boede der en Nattergal, der sang saa velsignet, at selv den fattige Fisser, der havde saa meget Andet at passe, laae stille og lyttede, naar han om Natten var ude at trække Fiskegarnet op og da hørte Nattergalen. „Herre Gud, hvor det er kjont!“ sagde han, men saa maatte han passe sine Ting og glemte Fuglen; dog næste Nat naar den igjen sang, og Fisseren kom derud, sagde han det samme: „Herre Gud! hvor det dog er kjont!“

Fra alle Verdens Lande kom der Rejsende til Keiserens Stad, og de beundrede den, Slottet og Haven, men naar de fik Nattergalen at høre, sagde de Allesammen: „Den er dog det Bedste!“

Og de Rejsende fortalte derom, naar de kom hjem, og de lærde skrev mange Bøger om Byen, Slottet og Haven, men Nattergalen glemte de ikke, den blev sat allerøverst; og de, som kunde digte, skrev de deiligste Digte, Allesammen om Nattergalen i Skoven ved den dybe Sø.

De Bøger kom Verden rundt, og nogle kom da ogsaa engang til Keiseren. Han sad i sin Guldstol, læste og læste, hvert Dieblif nikkede han med Hovedet, thi det fornøiede ham at høre de prægtige Beskrivelser over Byen, Slottet og Haven. „Den Nattergalen er dog det Allerbedste!“ stod der skrevet.

„Hvad for Noget!“ sagde Keiseren, „Nattergalen! den kjender jeg jo slet ikke! er her saadan en Fugl i mit Keiserdømme, ovenikjøbet i min Have! det har jeg aldrig hørt! saadant Noget skal man læse sig til!“

Og saa kaldte han paa sin Cavaleer, der var saa fornem, at naar Noget, der var ringere end han, vovede at tale til ham, eller spørge om Noget, saa svarede han ikke Andet end „B!“ og det har ikke Noget at betyde.

„Her skal jo være en høist mærkværdig Fugl, som kaldes Nattergal!“ sagde Keiseren, „man siger at den er det Allerbedste i mit store Rige! hvorfor har man aldrig sagt mig Noget om den?“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „den er aldrig blevet presenteret ved Hoffet!“ —

„Jeg vil, at den skal komme her i Aften og synge for mig!“ sagde Keiseren. „Der veed hele Verden, hvad jeg har, og jeg veed det ikke!“

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!“ sagde Cavaleren, „jeg skal søge den, jeg skal finde den!“ —

Men hvor var den at finde? Cavaleren løb op og ned ad alle Trapper, gennem Sale og Gange, Ingen af alle dem, han traf paa, havde hørt tale om Nattergalen, og Cavaleren løb igjen til Keiseren og sagde, at det vist maatte være en Fabel af dem, der skrev Bøger. „Deres keiserlige Majestæt skal ikke troe hvad der skrives! Det er Dvfindelser og Noget, som kaldes den sorte Kunst!“

„Men den Bog, hvori jeg har læst det,“ sagde Keiseren, „er sendt mig fra den stormægtige Keiser af Japan, og saa kan det ikke være Usandhed. Jeg vil høre Nattergalen! den skal være her i Aften! den har min høieste Naade! og kommer den ikke, da skal hele Hoffet dunkes paa Maven, naar det har spist Aftensmad!“

„Åsing-ve!“ sagde Cavaleren og løb igjen op og ned ad alle Trapper, gennem alle Sale og Gange; og det halve Hof løb med, for de vilde ikke gjerne dunkes paa Maven. Der var en Spørgen efter den mærkelige Nattergal, som hele Verden kjendte, men Ingen ved Hoffet.

Endelig traf de en lille, fattig Pige i Kjøkkenet. Hun sagde: „O Gud, Nattergalen! den kjender jeg godt! ja, hvor den kan synge! hver Aften har jeg Lov til at bringe lidt Lev-

ninger fra Bordet hjem til min stakkels syge Moder, hun boer nede ved Stranden, og naar jeg saa gaaer tilbage, er træt og hviler i Skoven, saa hører jeg Nattergalen synge! jeg saaer Vandet i Dinene derved, det er ligesom om min Moder kysfede mig!"

"Lille Kockepige!" sagde Cavaleren, "jeg skal staffe hende fast Ansættelse i Kjøkkenet og Lov til at see Keiseren spise, dersom hun kan føre os til Nattergalen, for den er tilsagt til i Aften."

Og saa droge de Allesammen ud i Skoven, hvor Nattergalen pleiede at synge; det halve Hof var med. Som de allerbedst gif, begyndte en Ko at brøle.

"O!" sagde Hoffjunkerne, "nu har vi den! der er dog en mærkelig Kraft i et saadant lille Dyr! jeg har ganske bestemt hørt den før!"

"Nei, det er Køerne som brøle!" sagde den lille Kockepige, "vi ere endnu langt fra Stedet!"

Frøerne kvækkede nu i Kjøret.

"Deiligt!" sagde den chinesiske Slotsprovst, "nu hører jeg hende, det er ligesom smaa Kirkeklokker."

"Nei, det er Frøerne!" sagde den lille Kockepige. "Men nu tænker jeg snart vi høre den!"

Saa begyndte Nattergalen at synge.

"Den er det!" sagde den lille Pige, "hør! hør! og der sidder den!" og saa pegede hun paa en lille graa Fugl oppe i Grenene.

"Er det muligt!" sagde Cavaleren, "saaledes havde jeg nu aldrig tænkt mig den! hvor den seer simpel ud! den har vist mistet sin Couleur over at see saa mange fornemme Mennesker hos sig!"

"Lille Nattergal!" raabte den lille Kockepige ganske høit, "vor naadige Keiser vil saa gjerne, at Du skal synge for ham!"

„Med største Fornøielse!“ sagde Nattergalen og sang saa det var en Lyft.

„Det er ligesom Glasflokker!“ sagde Cavaleren, „og see den lille Strube, hvor den bruger sig! det er mærkværdigt, vi aldrig har hørt den før! den vil gjøre en stor succes ved Hoffet!“

„Skal jeg sninge endnu engang for Keiseren?“ sagde Nattergalen, der troede at Keiseren var med.

„Min fortræffelige, lille Nattergal!“ sagde Cavaleren, „jeg har den store Glæde at skulle tilsige Dem til en Hoffest i Aften, hvor De vil fortrylle hans høie keiserlige Naade med Deres charmante Sang!“

„Den tager sig bedst ud i det Grønne!“ sagde Nattergalen, men den fulgte dog gjerne med, da den horte, at Keiseren ønskede det.

Paa Slottet var der ordenligt pudset op! Vægge og Gulv, der var af Porcellain, skinnede ved mange tusinde Guldlamper! de deiligste Blomster, som ret kunde klinge, vare stillede op i Gangene; der var en Løben og en Trækvind, men saa klang just alle Klokkerne, man kunde ikke høre Dreyd.

Midt inde i den store Sal, hvor Keiseren sad, var der stillet en Guldpind, og paa den skulde Nattergalen sidde; hele Hoffet var der, og den lille Koffepige havde faaet Lov til at staae bag ved Døren, da hun nu havde Titel af virkelig Koffepige. Alle vare de i deres største Bynt, og Alle saae de paa den lille graa Fugl, som Keiseren nikkede til.

Og Nattergalen sang saa deiligt, at Keiseren fik Taarer i Øinene, Taarerne trillede ham ned over Kinderne, og da sang Nattergalen endnu smukkere, det gik ret til Hjertet; og Keiseren var saa glad, og han sagde, at Nattergalen skulde have hans Guldtøffel at bære om Halsen. Men Nattergalen takkede, den havde allerede faaet Belønning nok.

„Jeg har seet Laarer i Dinene paa Keiseren, det er mig den rigeste Skat! en Keisers Laarer har en forunderlig Magt! Gud veed, jeg er nok belønnet!“ og saa sang den igjen med sin søde, velsignede Stemme.

„Det er det elskeligste Koketteri, jeg kjender!“ sagde Damerne rundtom, og saa toge de Vand i Munden for at klukke, naar Nogen talte til dem; de troede da ogsaa at være Nattergale; ja Lakaiserne og Kammerpigerne lode melde, at ogsaa de vare tilfredse, og det vil sige Meget, thi de ere de Allervanskeligste at gjøre tilpas. Jo, Nattergalen gjorde rigtignok Lykke.

Den skulde nu blive ved Hoffet, have sit eget Buur, samt Frihed til at spadserere ud to Gange om Dagen og een Gang om Natten. Den fik tolv Ljener med, alle havde de et Silkebaand om Benet paa den og holdt godt fast. Der var slet ingen Fornøielse ved den Tour.

Hele Byen talte om den mærkværdige Fugl, og mødte To hinanden, saa sagde den Ene ikke andet end: „Nat —!“ og den Anden sagde „gal!“ og saa sukede de og forstode hinanden, ja elleve Spætkheferbørn bleve opkaldte efter den, men ikke een af dem havde en Tone i Livet. —

En Dag kom en stor Pakke til Keiseren, uden paa stod skrevet: Nattergal.

„Der har vi nu en ny Bog om vor berømte Fugl!“ sagde Keiseren; men det var ingen Bog, det var et lille Kunststykke, der laae i en Kiste, en kunstig Nattergal, der skulde ligne den levende, men var overalt besat med Diamanter, Rubiner og Saphirer; jaasnart man trak Kunstfuglen op, kunde den synge et af de Stykker, den virkelige sang, og saa gik Halsen op og ned og glindsede af Sølvs og Guld. Om Halsen hang et lille Baand, og paa det stod skrevet: „Keiseren af Japans Nattergal er fattig imod Keiseren af Chinas.“

„Det er deilig!“ sagde de Allesammen, og Den, som havde

bragt den kunstige Fugl, fik strax Titel af Over-keiserlig-nattergale-bringer.

„Nu maae de synge sammen, hvor det vil blive en Duet!“

Dg saa maatte de synge sammen, men det vilde ikke rigtig gaae, thi den virkelige Nattergal sang paa sin Maneer, og Kunstfuglen gik paa Valser. „Den har ingen Skyld,“ sagde Spillemeesteren, „den er særdeles taktfast og ganske af min Skole!“ Saa skulde Kunstfuglen synge alene. — Den gjorde ligesaa megen Lykke som den virkelige, og saa var den jo ogsaa saa meget mere nydelig at see paa: den glimrede som Armbaand og Brystnaale.

Tre og tredive Gange sang den et og det samme Stykke, og den var dog ikke træt, Folk havde gjerne hørt den forfra igjen, men Keiseren meente, at nu skulde ogsaa den levende Nattergal synge lidt — — men hvor var den? Ingen havde bemærket, at den var fløjet ud af det aabne Vindue, b.: til sine grønne Skove.

„Men hvad er dog det for Noget!“ sagde Keiseren; og alle Hoffolkene skjendte og mente, at Nattergalen var et høist utaknemmeligt Dyr. „Den bedste Fugl have vi dog!“ sagde de, og saa maatte igjen Kunstfuglen synge, og det var den fire og tredivte Gang de fik det samme Stykke, men de kunde det ikke heelt endnu, for det var saa svært, og Spillemeesteren roste saa overordenlig Fuglen, ja forsikrede, at den var bedre end den virkelige Nattergal, ikke blot hvad Klæderne angik og de mange deilige Diamanter, men ogsaa indvortes.

„Thi seer De, mine Herklæber, Keiseren fremfor Alle! hos den virkelige Nattergal kan man aldrig beregne, hvad der vil komme, men hos Kunstfuglen er Alt bestemt! saaledes bliver det og ikke anderledes! man kan gjøre Rede for det, man kan sprætte den op og vise den menneskelige Tænkning, hvorledes Valserne

ligge, hvorledes de gaae, og hvordan det ene følger af det andet —!"

"Det er ganske mine Tanker!" sagde de Allesammen, og Spillemesteren fik Lov til, næste Søndag at holde Fuglen frem for Folket; de skulde ogsaa høre den synge, sagde Keiseren: og de hørte den, og de bleve saa fornøiede, som om de havde druffet sig lystige i Theevand, for det er nu saa ganske chineesisk, og Alle sagde da "o!" og stak i Veiret den Fingre, man kalder "Slikpot," og saa nikkede de; men de fattige Biskere, som havde hørt den virkelige Nattergal, sagde: "det klinger smukt nok, det ligner ogsaa, men der mangler Noget, jeg veed ikke hvad!"

Den virkelige Nattergal var forviist fra Land og Rige.

Kunsthuglen havde sin Plads paa en Silkepude tæt ved Keiserens Seng; alle de Presenter, den havde faaet, Guld og Edelstene, laae rundt omkring den, og i Titel var den steget til "Høikeiserlig Natbord-Sanger," i Rang Nummer Et til venstre Side, for Keiseren regnede den Side for at være meest fornem, paa hvilken Hjertet sad, og Hjertet sidder til Venstre ogsaa hos en Keiser. Og Spillemesteren skrev fem og tyve Bind om Kunsthuglen; det var saa lærd og saa langt, og med de allersværeste chineesiske Ord, saa alle Folk sagde, at de havde læst og forstaaet det, for ellers havde de jo været dumme og vare da blevne dunkede paa Naven.

Saaledes gik det et heelt Aar: Keiseren, Hoffet og alle de andre Chinesere kunde udenad hver lille Kluk i Kunsthuglens Sang, men just derfor syntes de nu allerbedst om den; de kunde selv synge med, og det gjorde de. Gadedrengene sang "zizizi! klukklukkluk!" og Keiseren sang det —! jo det var bestemt deilig!

Men en Aften, som Kunsthuglen bedst sang, og Keiseren laae i Sengen og hørte paa den, sagde det "svup!" indeni Fug-

len; der sprang Noget: „snuurrrr,“ alle Hjulene løb rundt, og saa stod Musikken.

Keiseren sprang strax ud af Sengen og lod sin Livlæge kalde, men hvad kunde han hjælpe! saa lod de Uhrmageren hente, og efter megen Tale og megen Seenefter, fik han Fuglen nogenlunde istand, men han sagde, at der maatte spares meget paa den, thi den var saa forslidt i Lappene, og det var ikke muligt at sætte nye, saaledes at det gik sikkert med Musikken. Det var en stor Bedrøvelse! kun een Gang om Aaret turde man lade Kunstfuglen synge, og det var strengt nok endda! men saa holdt Spillemeisteren en lille Tale med de svære Ord og sagde, at det var ligesaa godt som før, og saa var det ligesaa godt som før.

Nu vare fem Aar gaaede, og hele Landet fik en rigtig stor Sorg, thi de holdt i Grunden Allesammen af deres Keiser; nu var han syg og kunde ikke leve, sagde man, en ny Keiser var allerede valgt og Folk stod ude paa Gaden og spurgte Cavaleren, hvorledes det var med deres Keiser.

„B!“ sagde han og rystede med Hovedet.

Kold og bleg laae Keiseren i sin store, prægtige Seng. Hele Hoffet troede ham død, og Enhver af dem løb hen for at hilse paa den nye Keiser; Kammertjenerne løb ud for at snakke om det, og Slotskøberne havde stort Kaffeselskab. Rundtom i alle Sale og Gange var lagt Klæde, for at man ikke skulde høre Nogen gaae, og derfor var der saa stille, saa stille. Men Keiseren var endnu ikke død; stiv og bleg laae han i den prægtige Seng med de lange Bloielsgardiner og de tunge Guldkvaster; høit oppe stod et Vindue aabent, og Maanen skinnede ind paa Keiseren og Kunstfuglen.

Den stakkels Keiser kunde næsten ikke trække Veiret, det var ligesom om der sad Noget paa hans Bryst; han slog Dinene op, og da saae han, at det var Døden, der sad paa hans Bryst

og havde taget hans Guldkrone paa, og holdt i den ene Haand Keiserens Guldsabel, i den anden hans prægtige Fane; og rundt om i Golderne af de store Fløiels Sengegardiner stak der forunderlige Hoveder frem, nogle ganske søle, andre saa velsignede milde: det var alle Keiserens onde og gode Gjerninger, der saae paa ham, nu da Døden sad paa hans Hjerte:

„Husser Du det?“ hviskede den Ene efter den Anden. „Husser Du det!“ og saa fortalte de ham saa meget, saa at Sveden sprang ham ud af Panden.

„Det har jeg aldrig vidst!“ sagde Keiseren; „Musik, Musik, den store chinesiske Tromme!“ raabte han, „at jeg dog ikke skal høre Alt det, de sige!“

Dg de blev ved, og Døden nikkede ligesom en Chinejer ved Alt, hvad der blev sagt.

„Musik, Musik!“ skreg Keiseren. „Du lille velsignede Guldfugl!“ syng dog, syng! jeg har givet Dig Guld og Kostbarheder, jeg har selv hængt Dig min Guldtoffel om Halsen, syng dog, syng!“

Men Fuglen stod stille, der var Ingen til at trække den op, og ellers sang den ikke; men Døden blev ved at see paa Keiseren med sine store, tomme Dienhuller, og der var saa stille, saa skrækkeligt stille.

Da lod i det samme, tæt ved Vinduet, den deiligste Sang: det var den lille, levende Nattergal, der sad paa Grenen udenfor; den havde hørt om sin Keisers Nød, og var derfor kommet at synge ham Trost og Haab; og alt som den sang, bleve Skikkelserne mere og mere blege, Blødet kom rastere og rastere i Gang i Keiserens svage Legeme, og Døden selv lyttede og sagde: „bliv ved, lille Nattergal! bliv ved!“

„Ja vil Du give mig den prægtige Guldsabel! ja vil Du give mig den rige Fane! vil Du give mig Keiserens Krone!“

Dg Døden gav hvert Klenodie for en Sang, og Natter-

galen blev ved endnu at synge, og den sang om den stille Kirkegaard, hvor de hvide Roser groe, hvor Hylde træet duster, og hvor det friske Græs vandes af de Efterlevendes Taarer; da fik Døden Længsel efter sin Have og svævede, som en kold, hvid Taage, ud af Vinduet.

„Tak, Tak!“ sagde Keiseren, „du himmelske lille Fugl, jeg kjender Dig nok! Dig har jeg jaget fra mit Land og Rige! og dog har Du sjunget de onde Syner fra min Seng, faaet Døden fra mit Hjerte! Hvorledes skal jeg lønne Dig?“

„Du har lønnet mig!“ sagde Nattergalen, „jeg har faaet Taarer af dine Dine første Gang jeg sang, det glemmer jeg Dig aldrig! det er de Juveler, der gjør et Sanger-Hjerte godt —! men sov nu og bliv frisk og stærk! jeg skal synge for Dig!“

Dg den sang — og Keiseren faldt i en sød Søvn, saa mild og velgjørende var Sønnen.

Solen skinnede ind ad Vinduerne til ham, da han vaagnede styrket og sund; ingen af hans Tjenere vare endnu komne tilbage, thi de troede, han var død, men Nattergalen sad endnu og sang.

„Altid maa Du blive hos mig!“ sagde Keiseren, „Du skal kun synge, naar Du selv vil, og Kunstfuglen slaaer jeg i tusinde Stykker.“

„Gjør ikke det!“ sagde Nattergalen, „den har jo gjort det Gode, den kunde! behold den som altid! jeg kan ikke bygge og boe paa Slottet, men lad mig komme, naar jeg selv har Lyst, da vil jeg om Aftenen sidde paa Grenen der ved Vinduet og synge for Dig, at Du kan blive glad og tankefuld tillige! jeg skal synge om de Lykkelige, og om dem, som lide! jeg skal synge om Ondt og Godt, der rundt om Dig holdes skjult! den lille Sangfugl flyver vidt omkring til den fattige Fisser, til Bøndermandens Tag, til hver, der er langt fra Dig og dit Hof! jeg elsker dit Hjerte meer end din Krone, og dog har Kronen en

Duft af noget Helligt om sig! — jeg kommer, jeg synger for Dig! — men Get maa Du love mig!" —

— „Alt!" sagde Keiseren, og stod der i sin keiserlige Dragt, som han selv havde iført sig og holdt Sabelen, der var tung af Guld, op mod sit Hjerte.

„Get beder jeg Dig om! fortæl Ingen, at Du har en lille Fugl, der siger Dig Alt, saa vil det gaae endnu bedre!"

Dg da fløi Nattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at see til deres døde Keiser; — — jo der stod de, og Keiseren sagde: „god Morgen!"

Rosen=Alfen.

Midt i en Have vorede der et Rosentræ, der var ganske fuldt af Roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Die kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovestue; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Vinger fra Skuldrene lige ned til Fødderne. O, hvor der var en Duft i hans Bærelser, og hvor Væggene vare klare og smukke! de vare jo de blegrode, fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøiede han sig i det varme Solskin, fløi fra Blomst til Blomst, dansede paa Vingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte, hvor mange Skridt han maatte gaae, for at løbe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Narerne i Bladet, som han ansaae for Landeveie og Stier; ja det var da evige Veie for ham! før han blev færdig, gik Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa sildigt.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Binden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig alt hvad han kunde, men Rosen havde luffet sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels lille Alf blev saa forstrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Løvhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud som store bemalte Horn; i et af disse vilde han stige ned og sove til imorgen.

Han fløi derhen. *Ahs!* der var to Mennesker derinde; en ung smuk Mand og den deiligste Jomfru: de sad ved Siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i Ewighed maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt mere, end det bedste Barn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Grinde saa langt bort over Bjerge og Søer! Farvel min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kysjede de hinanden, og den unge Pige græd og gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et *Kys* paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig; da fløi den lille Alf ind i den og heldede sit Hoved op til de fine duftende Bægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Blads paa den unge Mand's Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saadan bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem og mens han gif ene gennem den mørke Skov, kysjede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gennem Bladet, hvor

Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Middagsfol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv saa skarp og stor tog han frem, og mens den Anden kysjede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den bløde Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte,“ tænkte den onde Broder: „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Rejse skulde han gjøre, over Bjerge og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham.“

Saa ragede han med Hoden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med; den sad i et visfent, sammenrullet Lindeblad, der var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alf'en rystede af Skræk og Bredde over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søsterens Sovekammer; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gjennem Skove; og den onde Broder boiede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengetæppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alf'en smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Dret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tætved og sagde: „For at Du ikke skal troe, det bare er en Drøm, jeg har fortalt Dig,

jaa vil Du finde paa din Seng et visstent Blad!" og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun sige sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han nænte ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maanedes-Roser, i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret, og han var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saa snart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham, der var slaaet ihjel; o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun ogsaa snart maatte døe. —

Gjerne vilde hun føre Liget med sig hjem, men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de lukkede Dine, kysjede den kolde Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar. „Det vil jeg eie!“ sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saa snart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpote, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingrenen i Botten.

„Farvel! farvel!“ hviskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløi derfor ud i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

„Alf hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og Gode!“ sukede Alf'en. Til sidst fandt han en Rose igjen, den

blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han hen til den stakkels Piges Vindue, og der stod hun altid ved Blomsterpotten og grød; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud vorte frem efter det andet, der kom smaa hvide Knopper til Blomster og hun kysjede dem, men den onde Broder skjændte og spurgte, om hun var blevet sjantet; han kunde ikke lide og ikke begribe, hvorfor hun altid grød over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Dine der vare lukte og hvilke røde Læber der vare blevne Jord; og hun hviæde sit Hoved op til Blomsterpotten, og den lille Alf fra Rosen sandt hende saadan blundende; da steg han ind i hendes Dre, fortalte om Aftenen i Lovhytten, om Rosens Duft og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte svandt Livet bort; hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store, hvide Klokker, de duftede saa forunderlig sødt, anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, tog det til sig, som et Arvegods, og fatte det ind i sit Sovestue, tæt ved Sengen, for det var deilig at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed det! ere vi ikke vorede frem af den Dræbtes Dine og Læber!

vi veed det! vi veed det!" og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen=Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bed, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tat ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige Sphd, stege Blomster=Sjælene ud, og de satte sig først ved hans Dre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Sphd. „Nu have vi hevnet den Døde!" sagde de og søgte igjen tilbage i Jasminens hvide Klokker.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovestuen med eet blev revet op, soer Rosen=Alfen med Vidronningen og den hele Sværm Bier ind for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasminduften har dræbt ham!"

Da forstod Rosen=Alfen Blomsternes Hevn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne vare ikke til at forjage: da tog en Mand Blomsterkrukken bort og en af Bierne stak hans Haand, saa han lod Krukken falde og gaae itu.

Da saae de det hvide Dødnings-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Vidronningen summede i Lufsten og sang om Blomsternes Hevn og om Rosen=Alfen, og at bag det mindste Blad boer En, som kan fortælle og hevne det Onde!

Den flyvende Koffert.

Der var engang en Kjøbmand, han var saa rig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge; gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han — og saa døde han.

Sonnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gif paa Mafferade hver Nat, gjorde Papisdrager af Rigsdalers Sedler og slog Smut henover Søen med Guldpenge, istedetfor med en Steen, saa kunde Pengene sagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Løfler og en gammel Slaabrok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men Een af dem, som var god, sendte ham en gammel Koffert og sagde: „pak ind!“ ja, det var nu meget godt, men han havde ikke Noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kofferten.

Det var en leierlig Koffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kofferten flyve; det gjorde den, vips floi den med ham op igjennem Skorstenen, høit op over Skyerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa forfrækket, for at den skulde gaae i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Bolte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kofferten skjulte han i Skoven under de visne Blade og gif saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos Tyrkerne gif jo Alle, ligesom han, i Slaabrok og Løfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. „Hør Du Tyrkes Amme!“ sagde han, hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Binduerne sidde saa høit!“

„Der boer Kongens Datter!“ sagde hun, „der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en Kjæreste, og derfor maa der Ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med!“

„Taf!“ sagde Kjøbmands sønnen, og saa gif han ud i Skoven, satte sig i sin Koffert, fløi op paa Taget og krøb ind ad Vinduet til Brindsfessen.

Hun laae i Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmands sønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganffe forstræffet, men han sagde, han var Tyrteguden, som var kommet ned igjennem Lusten til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Dine: de vare de deiligste, mørke Søer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Bunde: den var et Sneehjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde smaa Børn.

So, det var nogle deilige Historier! saa friede han til Brindsfessen, og hun sagde strax Ja.

„Men De maa komme her paa Lørdag,“ sagde hun, „da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg saaer Tyrteguden, men see til, De kan et rigtigt deiligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan lee!“

„Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!“ sagde han, og saa skiltes de, men Brindsfessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og dem kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Slaabrok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr; det skulde være sær-
digt til om Lørdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Løverdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Theeband hos Prindsessen. Han blev saa nydeligt modtaget!

„Vil De saa fortælle et Eventyr!“ sagde Dronningen, „et, som er dybsindigt og belærende!“

„Men som man dog kan lee af!“ sagde Kongen.

„Ja nok!“ sagde han og fortalte: det maa man nu høre godt efter.

„Der var engang et Buntt Svovlstikker, de vare saa overordenlig stolte paa det, fordi de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Binde af, havde været et stort gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylde mellem et Fyrtræ og en gammel Jerngrube, og for dem fortalte de om deres Ungdom. „Ja, da vi vare paa den grønne Green,“ sagde de, „da vare vi rigtignok paa en grøn Green! hver Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Lovtræerne de vare kun klædt paa om Sommeren, men vor Familie havde Naad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændhuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde, de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverd at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Kjøkkenet.“

„Ja jeg har det nu paa en anden Naade!“ sagde Jerngruben, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. „Lige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egentlig talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge reen og pen

paa Hylden og føre en fornøstlig Pasfiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Båndspanden, som engang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Løvekurven, men den snakker saa uroligt om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forstrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er friffindet, skal jeg sige dem!"

"Nu snakker Du for meget! sagde Hyrtøiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. "Skulde vi nu ikke have en munter Aften?"

"Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!" sagde Støvkøsterne.

"Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv!" sagde Leerpotten, "lad os faae en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant Noget, Enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøieligt: "Ved Dstersøen ved de danske Bøge —!"

"Det er en deilig Begyndelse!" sagde alle Talerknerne, "det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!"

"Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Meublerne bleve bonede, Gulvet vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!"

"Hvor De dog fortæller interessant!" sagde Støvkøsten. "Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!"

"Ja det føler man!" sagde Båndspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsf paa Gulvet. Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Talerknerne de raslede af Glæde, og Støvkøsten tog grøn Peterfille af Sandhullet og bekrandsede Potten, for den

vidste, det vilde ærgre de Andre, og: „befrandsjer jeg hende idag,“ tænkte den, „saa befrandsjer hun mig imorgen.“

„Nu vil jeg dandsje!“ sagde Ildklemmen, og dandsede: ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Veiret. Det gamle Stolebetræk hende i Krogen revnede ved at see paa det! „Maa jeg saa blive befrandsjet!“ jagde Ildklemmen, og det blev hun.

„Det er dog kun Pobel!“ tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Theemaskinen synge, men den var forkjølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog; men det var af bar Fornemhed: den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Hersekabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. „Vil Theemaskinen ikke synge!“ sagde den, „saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Rattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært Noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!“

„Jeg finder det høist upassende,“ sagde Theekjedelen, der var Kjøkkensfanger og Halvsøster til Theemaskinen, „at saadan en fremmed Bugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven domme!“

„Jeg ærgrer mig kun!“ sagde Torvekurven, „jeg ærgrer mig saa inderlig, som Noget kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa, vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Godillen. Det vil blive noget Andet!“

„Ja, lad os gjøre Spectakel!“ sagde de Allesammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stod de stille, Ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den

var; „ja naar jeg havde villet,“ tænkte de, „saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!“

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem — Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Lue.

„Nu kan da Enhver,“ tænkte de, „see, at vi ere de Første! hvilken Glæde vi have! hvilket Lyk!“ — og saa vare de brændt ud.

„Det var et deiligt Eventyr!“ sagde Dronningen, „jeg folte mig saa ganske i Kjøkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal Du have vor Datter.“

„Ja vist!“ sagde Kongen, „Du skal have vor Datter paa Mandag!“ for nu sagde de Du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var nu bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrensene stod paa Tærne, raabte Hurra og pøb i Ringrene; det var særdeles pragtfuldt.

„Ja, jeg saaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!“ tænkte Kjøbmands sønnen, og saa kjøbte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Kuffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det fattede.

Alle Tyrkerne hoppede i Veiret ved det, saa deres Løfler fløi dem om Dreene; saadant et Lustsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Brindsessen.

Saa snart Kjøbmands sønnen igjen med sin Kuffert kom ned i Skoven, tænkte han: „jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at høre, hvorledes det har taget sig ud!“ og det var jo ganske rimeligt, han havde lyst til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Een, han spurgte

derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligst havde det været for dem Allesammen.

„Jeg saae Tyrkeguden selv,“ sagde den Gne, „han havde Dine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Blande!“

„Han sløi i en Ildkaabe,“ sagde en Anden. „De deiligste Englebørn tittede frem fra Folderne!“

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Kuffert — men hvor var den? Kufferten var brændt op. En Gnist fra Fyrværkeriet var blevet tilbage, den havde tændt Ild, og Kufferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede; hun venter endnu, men han gaaer Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlsstikkerne.

Den gamle Gadelygte.

Har Du hørt Historien om den gamle Gadelygte? Den er slet ikke saa overordenlig morsom, men man kan altid høre den een Gang. Det var saadan en stikkelig, gammel Gadelygte, som i mange, mange Aar havde gjort Tjeneste, men nu skulde kasseres. Det var den sidste Aften, den sad paa Bælen og lyste der i Gaden, og den var tilmode ligesom en gammel Balletfigurantinde, som danser den sidste Aften og veed at imorgen skal hun paa Løstet. Lygten havde saadan en Skræk for den

Dag imorgen, thi da vidste den, at den skulde paa Raadstuen for første Gang og synes af Stadens „sex og tredive Mænd“, om den var brugelig eller ikke brugelig. Da vilde det blive bestemt, om den skulde sendes ud paa en af Broerne og lyse der, eller paa Landet i en Fabrik, maaskee gif den lige til en Jernstøber og blev smeltet om, da kunde den jo rigtignok blive til Alting, men det piinte den, at den ikke vidste, om den da beholbt Grindringen om, at den havde været Gadelygte. — Hvorledes det gif eller ikke, den vilde blive skilt fra Bægteren og hans Kone, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Den blev Lygte da han blev Bægter. Konen var dengang fin paa det, kun om Aftenen naar hun gif forbi Lygten, saae hun til den, men aldrig om Dagen. Nu derimod, i de sidste Aar, da de alle Tre vare blevne gamle, Bægteren, Konen og Lygten, havde Konen ogsaa pleiet den, pudset Lampen af og skjænkset Tran i den. Ærlige Folk var det Ægtepar, de havde ikke bedraget Lygten for een Draabe. Det var den sidste Aften i Gaden og imorgen skulde den paa Raadstuen, det var to mørke Tanker hos Lygten, og saa kan man nok vide, hvorledes den brændte. Men der gif ogsaa andre Tanker igjennem den; der var saameget, den havde seet, saameget, den havde lyst til, maaskee ligesaa meget som „de sex og tredive Mænd“, men det sagde den ikke, for det var en skikkelig gammel Lygte, den vilde Ingen fornærme, allermindst sin Ævrighed. Den huskede saameget, og imellem blussede Flammen op inde i den, det var som havde den en Følelse af: „ja, man husker ogsaa mig! der var nu den smukke, unge Mand, — ja, det er mange Aar siden! han kom med et Brev, det var paa rosenrødt Papiir, saa fint, saa fint og med Guld-Kant, det var saa nydeligt skrevet, det var en Damehaand; han læste det to Gange og han kysede det og han saae op til mig med sine to Dine, de sagde: „jeg er det lykkeligste Menneske!“ — Ja kun han og jeg vidste, hvad der stod

i det første Brev fra Kjæresten. — Jeg huster ogsaa to andre Dine, det er underligt, hvor man kan springe med Tankerne! her i Gaden var en prægtig Begravelse, den unge, smukke Frue laae i Liigkisten paa den Bløiels-Liigvogn, der vare saa mange Blomster og Krands, der lyste saa mange Fakler, at jeg blev reent borte ved det; hele Fortouget var fuldt med Mennesker, de fulgte Alle med Liigtoget, men da Faklerne vare af Syne og jeg saae mig omkring, stod her endnu En ved Vælen og græd, jeg glemmer aldrig de to Sorgens Dine, der saae ind i mig!" — Saadan gik der mange Tanker gennem den gamle Gadelygte, som lasten lyste for sidste Gang. Skildevagten, som løses af, veed dog sin Efterfølger, og kan sige ham et Par Ord, men Lygten vidste ikke sin og den kunde dog givet ham et og andet Vink, om Regn og Rusk, om hvorvidt Maaneskinnet gik paa Fortoget og fra hvad Kant Vinden blæste.

Paa Nendesteensbrættet stode Tre, som havde fremstillet sig for Lygten, idet de troede, at det var den, som gav Embedet bort; den Eine af disse var et Sildehoved, for det lysere i Mørke, og det meente, at det kunde jo være en sand Transeparelse, om det kom paa Lygtepælen. Den Anden var et Stykke Trøst, der ogsaa skinner, og altid meer end en Klipsiff, det sagde den selv, desuden var den det sidste Stykke af et Træ, som engang havde været en Pragt for Skoven. Den Tredie var en Sanct Hans Orm; hvor den var kommet fra, begreb Lygten ikke, men Ormen var der og lyste gjorde den ogsaa, men Trøsten og Sildehovedet gjorde Ed paa, at det var kun til visse Tider, den lyste, og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Den gamle Lygte sagde, at Ingen af dem lyste nok til at være Gadelygte, men det troede nu Ingen af dem, og da de hørte, at Lygten selv ikke gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig til at den kunde vælge.

I det samme kom Vinden fra Gadehjørnet, den jufede gennem Røghættens paa den gamle Lygte, og sagde til den: „Hvad er det for Noget, jeg hører, Du vil bort imorgen! Er det den sidste Aften jeg skal træffe Dig her? Ja, saa skal Du have en Present! nu luster jeg op i din Hjernekasse, saa at Du klart og tydeligt ikke alene skal kunne huske, hvad Du har hørt og seet, men naar der fortælles eller læses Noget i din Nærværelse, skal Du være saa klarhovedet, at Du ogsaa seer det!“

„Ja, det er grumme Meget!“ sagde den gamle Gadelygte, „mange Tak! bliver jeg bare ikke støbt om!“ —

„Det skeer ikke endnu,“ sagde Vinden, „og nu blæser jeg din Huskommelse op; kan Du faae flere Presenter som den, saa kan Du have en ganske fornøielig Alderdom!“

„Bliver jeg kun ikke støbt om!“ sagde Lygten, „eller kan Du ogsaa sikkre mig Huskommelsen?“

„Gamle Lygte, vær fornøstigt!“ sagde Vinden, og saa blæste den. — I det samme kom Maanen frem. „Hvad giver De?“ spurgte Vinden.

„Jeg giver ingen Ting!“ sagde den, „jeg er jo i Aftagende, og Lygterne have aldrig lyst for mig, men jeg har lyst for Lygterne.“ Og saa gif Maanen bag ved Skyerne igjen, for den vilde ikke plages. Da faldt lige paa Røghættens en Vanddraabe, den var som et Tagdrøp, men Draaben sagde, den kom fra de graa Skyer og var ogsaa en Present og maastee den allerbedste. Jeg trænger ind i Dig, saa at Du faaer den Gyne, at Du i een Nat, naar Du ønsker Dig det, kan gaae over i Rust, saa Du falder heelt sammen og bliver til et Støv. Men det syntes Lygten var en daarlig Present og Vinden syntes det samme; „er der ingen bedre, er der ingen bedre?“ blæste den saa høit den kunde; da faldt et skinnende Stjerneskud, det lyste i en lang Stribe.

„Hvad var det?“ raabte Sildehovedet, „faldt der ikke en

Stjerne lige ned? Jeg troer den gif i Lygten! — Naa, jøges Embedet ogsaa af saa Høitstaende, saa kunne vi gaae hen at lægge os!" og det gjorde det, og de Andre med; men den gamle Lygte Lyfte med eet saa forunderligt stærkt: „Det var en deilig Present?" sagde den. „De klare Stjerner, som jeg altid har fornøiet mig saa meget over, og som skinne saa deiligt, som jeg egentlig aldrig har kunnet skinne, skjøndt det var min hele Stræben og Tragten, de have lagt Mærke til mig fattige gamle Lygte og sendt En ned med en Present til mig, der bestaaer i den Gøne, at Alt hvad jeg selv huffer og seer rigtig tydeligt, skal ogsaa kunne sees af dem, jeg holder af! og det er først den sande Fornøielse, for naar man ikke kan dele den med Andre, saa er den kun en halv Glæde!"

„Det er meget agtværdigt tænkt!" sagde Vinden, „men Du veed nok ikke at der hører Vordlys til. Uden at der bliver tændt et Vordlys inden i Dig, er der ingen af de Andre, der kunne see Noget ved Dig. Det har Stjernerne ikke betænkt, de troe nu at Alt hvad der skinner, har i det mindste et Vordlys i sig. Men nu er jeg træt!" sagde Vinden, „nu vil jeg lægge mig!" og saa lagde den sig.

Næste Dag — — ja næste Dag kunne vi springe over; næste Aften saa laae Lygten i Kænestol, og hvor —? Hos den gamle Vægter. Han havde af „de sex og tredive Mænd" udbedet sig for sin lange tro Tjeneste, at maatte beholde den gamle Lygte; de loe af ham da han bad og saa gav de ham den, og nu laae Lygten i Kænestol tæt ved den varme Kaffelovn, og det var ordenligt ligesom den var blevet større derved, den fyldte næsten hele Stolen. Og de gamle Folk sad alt ved Aftensmaden og kastede milde Mine hen til den gamle Lygte, som de gjerne havde givet Blads ved Bordet med. Det var jo rigtig nok i en Kjælder de boede, to Allen nede i Jorden; man maatte gennem en brolagt Forstue for at komme ind i Stuen, men

luunt var her, for der var Klædeslister for Døren; reent og net saae her ud; Gardiner om Sengestedet og over de smaa Vinduer, hvor der oppe paa Karmen stod to underlige Urtepotter; Matros Christian havde bragt dem hjem fra Ostindien eller Vestindien, det var af Leertsøi to Elefanter, hvis Ryg manglede, men i dennes Sted blomstrede der ud af Jorden, som var lagt deri, i den ene den deiligste Purlog, det var de gamle Folks Kjøkkenhave, og i den anden en stor blomstrende Geranium, det var deres Blomsterhave. Paa Væggen hang et stort couleurt Billed, med „Congressen i Wien“, der havde de alle Konger og Keisere paa eengang! — Et bornholmsk Uhr med tunge Blylodder gik „tik! tak!“ og altid for gesvindt, men det var bedre end at det skulde gaae for langsomt, sagde de gamle Folk. De spiste deres Aftensmad, og den gamle Gadelygte laae som sagt i Kænestolen tæt ved den varme Kaffelovn. Det var for Lygten, som om der var vendt op og ned paa hele Verden. — Men da den gamle Vægter saae paa den og talte om, hvad de To havde oplevet med hinanden, i Regn og i Rusk, i de klare, korte Somernætter og naar Sneen fyggede, saa det var godt at komme i Kjældersturet, da var Alt igjen i Orden for den gamle Lygte, den saae det, som om det var endnu, jo, Vinden havde rigtignok godt lyst op inde i den. —

De vare saa slittige og saa flinke, de gamle Folk, ingen Time blev reent døjet hen; Søndag Eftermiddag kom der en eller anden Bog frem, helst en Rejsebeskrivelse, og den gamle Mand læste høit om Afrika, om de store Skove og Elefanterne, som der gik vilde omkring, og den gamle Kone hørte saadan efter og skottede saa hen til Leer=Elefanterne, der vare Urtepotter! — „Jeg kan næsten tænke mig det!“ sagde hun. Og Lygten gusfede saa inderligt, at der var et Wortlys at tænde og sætte inden i den, saa skulde hun grangivelig see Alt, saaledes som Lygten saae det, de høie Træer, de tætte Grene slyn-

gede i hverandre, de nøgne, sorte Mennesker til Hest og hele Skarer af Elephanter, som med deres brede Fødder knuste Rør og Buske.

„Hvad kan alle mine Evner hjælpe, naar der ingen Vorlys er!“ sukede Lygten, „de har kun Tran og Tællelys, og det er ikke nok!“ —

En Dag kom der et heelt Bundt Vorlysstumper i Kjælderen, de største Stykker bleve brændte og de mindre brugte den gamle Kone til at vore sin Traad med naar hun syede; Vorlys var der, men de faldt ikke paa at sætte et lille Stykke i Lygten.

„Her staaer jeg med mine sjældne Evner!“ sagde Lygten, „jeg har Alt indeni mig, men jeg kan ikke dele med dem! De veed ikke, at jeg kan forvandle de hvide Vægge til de deiligste Tapeter, til rige Skove, til Alt hvad De ville ønske sig! — De veed det ikke!“

Lygten stod isvrigt skuret og net i en Krog, hvor den altid faldt i Dinene; Folk sagde rigtignok, at den var et Skrumpel, men det brød de Gamle sig ikke om, de holdt af Lygten.

En Dag, det var den gamle Bægters Geburtsdag, kom den gamle Kone hen til Lygten, smilte saa smaat og sagde: „Jeg vil illuminere for ham!“ og Lygten knagede i Blikhætten, thi den tænkte: „nu gaaer Lyset op for dem!“ men der kom Tran og ingen Vorlys, den brændte hele Aftenen, men vidste nu, at den Gave, Stjernerne havde givet den, den bedste Gave af Alle, blev en død Skat for dette Liv. Da drømte den, — og naar man har sige Evner, kan man nok drømme, — at de gamle Folk vare døde, og at den selv var kommet til en Jernstøber og skulde smeltes om, den var lige saa angst som da den skulde paa Raadstuen og synes af de „sex og tredive Mænd“, men skjøndt den havde Evnen at kunne falde sammen i Muff og Støv, naar den ønskede sig det, saa gjorde den det

dog ikke, og saa kom den i Smelteovnen, og blev til den deiligste Jernlysestige, hvori Nogen vilde sætte et Vordlys; den havde Form af en Engel, der bar en Bouquet, og midt i Bouquetten blev Vordlyset sat og Stagen fik Plads paa et grønt Skrivebord, og Bærelset var saa hyggeligt, der stod mange Bøger, der hang deilige Billeder, det var hos en Digter, og Alt hvad han tænkte og skrev, det rullede op rundt omkring, Stuen blev til dybe, mørke Skove, til solbelyste Enge, hvor Storken gik og spankede, og til Skibsdækket høit paa det svulmende Hav! —

„Hvilke Gvner jeg har!“ sagde den gamle Lygte, idet den vaagnede. „Næsten kunde jeg længes efter at smeltes om! — dog nei, det maa ikke skee saalænge de gamle Folk leve! De holde af mig for min Persons Skyld! Jeg er dem jo som i Barns Sted, og de have skuret mig og de have givet mig Tran! og jeg har det ligesaa godt, som „Congressen“, der er saadant Noget fornemt noget!“

Og fra den Tid havde den mere indvortes Ro, og det sortjente den skikkelige, gamle Gadelygte.

Den lille Pige med Svovlstikkerne.

Det var saa gruelt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Maret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder; ja hun havde jo rigtignok havt Tøfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjælpe! det var meget store Tøfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille,

da hun skyndte sig ud over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Tøffel var ikke at finde, og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Bugge, naar han selv fik Børn.

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne, smaa Fødder, der vare røde og blaa af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt hun en Mængde Svovlstikker og eet Buntt gif hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrosjen gif hun og saae saa forkuet ud, den lille Staffel! Sneefnoffene faldt i hendes lange, gule Haar, der krøllede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtignok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene og saa lugtede der i Gaden saa deiligt af Gaasesteg; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krøb sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der pøb Vinden ind, skjøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bunttet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, „ritsch“ hvor sprubbede den, hvor brændte den! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den; det var et underligt Lys! Den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkafkelovn med blanke Messinglugler og Messingtromle; Ilden brændte saa velsignet, var mede saa godt! nei, hvad var det! — Den lille strakte allerede Fødderne ud for ogsaa at varme disse, — — da sluffedes

Flammen. Kaffelovnen forsvandt, — hun sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyste, og hvor Skinnets faldt paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fint Porcellain, og deilig dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedster og Ubler! og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da sluktedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun gennem Glasdøren havde seet hos den rige Kjøbmand, nu sidste Juul; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Veiret — da sluktedes Svovlstikken; de mange Julelys gik høiere og høiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Jibstribe paa Himlen.

„Nu dør der Een!“ sagde den Lille, for gamle Mormo'er, som var den Gnefte, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strøg igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Gladsfens stod den gamle Mormo'er, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

„Mormo'er!“ raabte den Lille, „D tag mig med! jeg veed, Du er borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kaffelovn, den deilige Gaasesteg og det store velsignede Juletræ!“ — og hun strøg ihast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormo'er; og Svovl-

stikkerne lyfte med saadan en Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormo'er havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun løftede den lille Pige op paa sin Arm, og de stei i Glands og Glæde, saa høit, saa høit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest, — de vare hos Gud!

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med røde Kinder, med Smil om Munden — død, froset ihjel den sidste Aften i det gamle Nar. Nytaarsmorgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf eet Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig, sagde man; Ingen vidste, hvad smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormo'er var gaaet ind til Nytaars Glæde!

De vilde Svaner.

Langtborte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prindsen vare de, gik i Skole med Stjerne paa Brystet og Sabel ved Siden; de skrev paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste ligesaa godt udenad, som indeni, man kunde strax høre, at de vare Prindsen. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af Speilglas og havde en Billedbog, der var kjøbt for det halve Kongerige.

O, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive!

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele

Slottet var der stor Stads, og saa legede Børnene: komme Fremmede; men istedetsfor at de ellers fik alle de Rager og stegte Væbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun Sand i en Theefop og sagde, at de kunde lade, som om det var Noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saameget om de stakkels Brindsfer, at han slet ikke brød sig mere om dem.

„Blyv I ud i Verden og styt Jer selv!“ sagde den onde Dronning; „flyv som store Fugle, uden Stemme!“ men hun kunde dog ikke gjøre det saa slemt, som hun gjerne vilde; de bleve elleve deilige, vilde Svaner. Med et underligt Skrig fløi de ud af Slotsvinduerne henover Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laae og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, dreiede med deres lange Hals, og slog med Bingerne, men Ingen hørte eller saae det! de maatte igjen afsted, høit op imod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der fløi de ud i en stor, mørk Skov, der strakte sig lige ned til Stranden.

Den stakkels lille Elisa stod i Bondens Stue og legede med et grønt Blad, andet Legetoi havde hun ikke; og hun stak et Hul i Bladet, kiggede derigjennem op paa Solen, og da var det ligesom om hun saae sine Brødres klare Dine, og hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gif ligesom den anden. Blæste Vinden gennem de store Rosenhækker udenfor Huset, da hvistede den til Roserne: „Hvo kan være smukkere, end I?“ men Roserne rystede med Hovedet og sagde: „Det er Elisa!“ Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene, og sagde til Bogen: „Hvo kan

være frommere end Du?" — „Det er Elisa!“ sagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saae, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadesfuld; gjerne havde hun forvandlet hende til en vild Svane, ligesom Brødrene, men det turde hun ikke strax, da jo Kongen vilde see sin Datter.

I den tidlige Morgen gik Dronningen ind i Badet, det var bygget af Marmor, og smykket med bløde Gynder og de deiligste Tæpper, og hun tog tre Skruptudser, kysede paa dem, og sagde til den ene: „sæt Dig paa Elisa's Hoved, naar hun kommer i Badet, at hun kan blive dorfsk, som Du! Sæt Dig paa hendes Bænde,“ sagde hun til den anden, „at hun kan blive styg, som Du, saa at hendes Fader ikke kjender hende! Gvil ved hendes Hjerte,“ hviskede hun til den tredie, „lad hende saae et ondt Sind, at hun kan have Pine deraf!“ Saa satte hun Skruptudserne ud i det klare Vand, der strax fik en grønlig Farve, kaldte paa Elisa, klædte hende af, og lod hende stige ned i Vandet, og i det hun dukkede, satte den ene Skruptudse sig i hendes Haar, den anden paa hendes Bænde og den tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke at mærke det; saasnart hun reiste sig op, flød der tre røde Balmuer paa Vandet; havde Dyrene ikke været giftige og kysede af Heren, da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men Blomster bleve de dog, ved at hvile paa hendes Hoved og ved hendes Hjerte; hun var for from og uskyldig til at Trolldommen kunde have Magt over hende.

Da den onde Dronning saae det, gned hun hende ind med Valnød-Saft, saa hun blev ganske sortbrun, strog det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det deilige Haar filtrere sig; det var umuligt at kjende den smukke Elisa igjen.

Da derfor hendes Fader saae hende, blev han ganske forstræffet og sagde, at det var ikke hans Datter; Ingen vilde heller kjendes ved hende, uden Lænkeshunden og Svalerne, men de vare fattige Dyr og havde ikke Noget at sige.

Da græd den stakkels Elisa og tænkte paa sine ellsve Brødre, der alle vare borte. Bedrovet listede hun sig ud af Slottet, gif hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun følte sig saa bedrovet og længtes efter sine Brødre, de vare vist ogsaa, ligesom hun, jagede ud i Verden, dem vilde hun søge og finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven, før Matten faldt paa; hun var kommet reent bort fra Bei og Sti; da lagde hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og heldede sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skinnede, som en grøn Ild, over hundrede Sanct Hans-Drme; da hun med Haanden sagte rørte ved en af Grenene, faldt de lysende Insecter som Stjernefald ned til hende.

Hele Matten drømte hun om sine Brødre; de legede igjen som Born, skrev med Diamantgriffel paa Guldtavle og saae i den heiligste Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men paa Tavlen skrev de ikke, som før, kun Nuller og Streger, nei de dristigste Bedrifter, de havde udført, Alt hvad de havde oplevet og seet; og i Billedbogen var Alt levende, Fuglene sang, og Menneffene gif ud af Bogen og talte til Elisa og hendes Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de strax igjen ind, for at der ikke skulde komme Bildebrede i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede hoit oppe; hun kunde rigtignok ikke see den, de hoi Træer bredte deres Grene tæt og fast ud, men Straalerne spillede derude ligesom et vistende Guldfloer; der var en Duft af det Grønne, og Fuglene vare nær ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet pladske,

der var mange store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam, hvor der var den deiligste Sandbund; rigtignok vorte her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Abning, og her gik Elisa hen til Vandet, der var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes, at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt spillede sig der hvert Blad, baade det, Solen skinnede igjennem og det, der ganske var i Skygge.

Saa snart hun saae sit eget Ansigt, blev hun ganske forstrækket, saa bruunt og sølt var det, men da hun gjorde sin lille Haand vaad og gned Dine og Pande, skinnede den hvide Hud frem igjen; da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et deiligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igjen var klædt og havde flettet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Væld, drak af sin hule Haand, og vandrede længere ind i Skoven, uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler groe, for at mætte den Hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, her holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Støtter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Deel af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille visent Blad, der høiede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at see, ikke en Solstraale kunde trænge igjennem de store tætte Trægrene; de høie Stammer stode saa nær ved hinanden, at naar hun saae ligesfrem, var det, som om det ene Bjælkegitter, tæt ved det andet, omsluttede hende; o, her var en Genfomhed, hun aldrig før havde kjendt.

Ratten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sanct Hans-Orm skinnede fra Mossen, bedrovet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun, at Trægrenene oven over hende, gik til Side og

vor Herre med milde Dine saae ned paa hende, og smaa Engle tittede frem over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgen, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel Kone med Bær i sin Kury, den Gamle gav hende nogle af disse. Elisa spurgte, om hun ikke havde seet elleve Brindsjer ride igjennem Skoven.

„Nei,“ sagde den Gamle, „men jeg saae igaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svømme ned ad Aaen her tæt ved!“

Og hun førte Elisa et Stykke længere frem til en Strænt; nedensfor denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange bladfulde Grenene over imod hinanden, og hvor de, efter deres naturlige Vert, ikke kunde naae sammen, der havde de revet Rodderne løse fra Jorden og heldede ud over Vandet med Grenene flettede i hinanden.

Elisa sagde Farvel til den Gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det heilige Hav laae for den unge Pige; men ikke en Seiler viste sig derude, ikke en Baad var der at see, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde flebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, Alt hvad der laae stykket op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. „Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jevner sig det Haarde, jeg vil være ligesaa utrættelig! Tak for Eders Lærdom, I klare, rullende Bølger; engang, det siger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine fjære Brødre!“

Paa den opstillede Tang laae elleve hvide Svanesjer; hun samlede dem i en Bouquet, der laae Vanddraaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde Ingen see. Gensomt var der

ved Stranden, men hun sølte det ikke; thi Havet frembød en evig Afverling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferste Indsoer kunne vise i et heelt Aar. Kom der en stor sort Sky, saa var det, som Søen vilde sige: jeg kan ogsaa see mørk ud, og da blæste Vinden og Bølgerne vendte det Hvide ud; men skinnede Skyerne røde og Vinden sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Brystet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaae ned, saae Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saae ud som et langt hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Busk; Svanerne satte sig nær ved hende og sloge med deres store, hvide Vinger.

I det Solen var under Vandet, faldt pludseligt Svanehammen og der stode elleve deilige Prindsjer, Elisa's Brødre. Hun udstødte et høit Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, sølte, at det maatte være dem; og hun sprang i deres Arme, kaldte dem ved Navn og de bleve saa lykkelige, da de saae og kjendte deres lille Søster, der nu var saa stor og deilig. De loe og de grød, og snart havde de forstaaet hinanden, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem Alle.

„Vi Brødre,“ sagde den Ældste, „flyve, som vilde Svaner, saalænge Solen staaer paa Himlen; naar den er nede, saae vi vor menneskelige Skikkelse; derfor maae vi altid ved Sol-Nedgang paae paa at have Hvile for Foden; for flyve vi da oppe mod Skyerne, maae vi, som Mennesker, styrte ned i Dybet. Her boe vi ikke; der ligger et ligesaa skjønt Land, som dette, hiin Side Søen; men Veien derhen er lang, det store Hav maae vi over, og der findes ingen D paa vor Wei, hvor vi kunne

overnatte, kun en eensom lille Klippe rager op midt derude; den er ei større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaaer Søen stærk, ja sproiter Vandet høit over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gæste vort kjære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun eengang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædrenejhem, elleve Dage tør vi blive her, flyve henover denne store Skov, hvorfra vi kunne øine Slottet, hvor vi bleve fødte og hvor vor Fader boer, see det høie Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi Træer og Buske ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste hen over Sletterne, som vi saae det i vor Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle Sange, vi dansede efter som Børn, her er vort Fædreland, her drages vi hen og her have vi fundet Dig, Du kjære, lille Søster! to Dage endnu tør vi blive her, saa maae vi bort over Havet til et deligt Land, men som ikke er vort Fædreland! hvorledes saae vi Dig med? Vi have hverken Skib eller Baad!"

„Hvorledes skal jeg kunne frelse Eder!" sagde Søsteren.

Og de talte sammen næsten den hele Nat, der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevingerne, der susede over hende. Brødrene vare igjen forvandlede og de fløi i store Kredse og tilsidst langt bort, men een af dem, den yngste blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i hendes Skjød og hun klappede dens hvide Binger; hele Dagen vare de sammen. Mod Aften kom de Andre tilbage, og da Solen var nede stode de i deres naturlige Skikkelse.

„Imorgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage for om et heelt Aar, men Dig kunne vi ikke saaledes forlade! har Du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære Dig

gjennem Skoven, skulde vi da ikke Alle have stærke Vinger nok til at flyve med Dig over Havet."

"Ja, tag mig med!" sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Bilebarf og de seige Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem, og Brødrene forvandledes til vilde Svaner, grebe de i Nettet med deres Næb, og fløi høit mod Skyerne med den fjære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløi een af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagnede; hun troede endnu at drømme, saa underligt forekom det hende, at bæres over Havet, høit igjennem Luften. Ved hendes Side laae en Green med deilige, modne Bær, og et Bunt velsmagende Nødder; dem havde den yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemlig, thi hun kjendte, det var ham, som fløi lige over hendes Hoved, og skyggede med Vingerne.

De vare saa høit oppe, at det første Skib, de saae under dem, syntes en hvid Maage, der laae paa Vandet. En stor Sky stod bagved dem, det var et heelt Bjerg, og paa den saae Elisa Skyggen af sig selv, og af de elleve Svaner, saa kæmpstore fløi de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde seet noget før; men altjom Solen steg høiere og Skyen blev længere bagved dem, forsvandt det svævende Skygebillede.

Den hele Dag fløi de afsted, som en susende Piiil. gjennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der trak et ondt Veir op, Aftenen nærmede sig; angst saae Elisa Solen synke, og endnu var ei den eensomme Klippe i Havet at øine; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ei kom hurtigt nok afsted; naar Solen var nede, vilde

de blive til Mennesker, styrte i Havet, og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderste en Bøn til vor Herre, men endnu vinede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere, de stærke Vind-
 yust forkyndte en Storm, Skyerne stode i een eneste stor truende
 Bølge, der fast som Bly skjød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisas Hjerte
 bævede; da skjøde Svanerne nedad, saa hastigt, at hun troede
 at falde; men nu svævede de igjen. Solen var halvt nede i
 Vandet; da først vinede hun den lille Klippe under sig, den
 saae ud, ikke større, end om det var en Sælhund, der stak
 Hovedet op af Vandet. Solen sank saa hurtigt; nu var den
 kun, som en Stjerne; da rørte hendes Fod ved den faste Grund,
 Solen fluffedes lig den sidste Gnist i det brændende Papir;
 Arm i Arm saae hun Brødrene staae omkring sig; men mere
 Blads, end netop til dem og hende, var der heller ikke. Søen
 slog mod Klippen, og gik som en Skyregn hen over dem;
 Himlen skinnede i een altid flammende Ild og Slag paa Slag
 rullede Tordenen; men Søster og Brødre holdt hinanden i Hæn-
 derne og sang en Psalm, hvoraf de fik Trost og Mod.

I Dagingen var Luften reen og stille; saasnart Solen
 steg, floi Svanerne med Elisa bort fra Den. Havet gik endnu
 stærkt, det saae ud, da de vare høit i Veiret, som om det hvide
 Skum paa den sortegronne Sø var Millioner Svaner, der flød
 paa Vandet.

Da Solen kom høiere, saae Elisa foran sig, halv svem-
 mende i Luften, et Bjergland, med skinnende Ismasser paa
 Bjeldene og midt derpaa strakte sig et vist milelangt Slot, med
 den ene dristige Soilegang ovenpaa den anden; nedensfor gyngede
 Balsmekove og Bragtblomster, store som Møllehjul. Hun spurgte,
 om det var Landet, hun skulde til, men Svanerne rystede med
 Hovedet, thi det, hun saae, var Kata Morganas deilige, altid
 omverlende Skyflot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa

stirrede derpaa; da fyrtede Bjerge, Skove og Slot sammen, og der stode tyve stolte Kirker, alle hinanden lige, med høie Taarne, og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Orgelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu var hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til en heel Flaade, der seilede hen under hende; hun saae ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Ja en evig Ufverling havde hun for Die, og nu saae hun det virkelige Land, hun skulde til; der reiste sig de deilige blaa Bjerge, med Cederskove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Fjeldet foran en stor Hule, der var besgroet med fine, grønne Slyngplanter; det saae ud, som det var broderede Tæpper.

„Nu skal vi see, hvad Du drømmer her inat!“ sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovestue.

„Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse Eder!“ sagde hun; og denne Tanke bestjæftigede hende saa levende, hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjælp, ja selv isvorne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløi høit op i Luften, til Fata Morgana's Skyflot, og Teen kom hende imøde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Kone, der gav hende Bær i Skoven, og fortalte hende om Svanerne med Guldfronerne paa.

„Dine Brødre kan frelses!“ sagde hun, „men har Du Mod og Udholdenhed? Vel er Havet blødere end dine fine Hænder, og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre ville føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Dval, Du maa udholde. Seer Du denne Brændselde, jeg holder i min Haand! af denne Slags vore mange rundt om Hulen, hvor Du sover; kun de der, og de, som flyde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk Dig det; dem maa Du plukke, skjøndt de vil brænde din Hud i Vabler; bryd Nelderne med dine Fødder, da faaer Du Hør; med den

skal Du snøe og binde elleve Pantjerfjorter, med lange Ermer, fast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolddommen løst. Men huff vel paa, at fra det Dieblif, Du begynder dette Arbeide, og lige til det er fuldendt, om der endog gaae Nar imellem, maa Du ikke tale; det første Ord, Du siger, gaaer som en dræbende Dolk i dine Brødres Hjerte; ved din Tunge hænger deres Liv. Mærk Dig alt dette!"

Og hun rørte i det samme ved hendes Haand med Nelden; den var som en brændende Ild, Elifa vaagnede derved. Det var lys Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laae en Nælde, som den, hun havde seet i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, takkede vor Herre, og gif ud af Hulen, for at begynde paa sit Arbeide.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nelder, de vare som Ild; store Vabler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gjerne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kjære Brødre. Hun brød hver Nælde med sine nøgne Fødder, og snoede den grønne Sør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forstrækkede ved at finde hende saa taus; de troede, at det var en ny Trolddom af den onde Stedmoder; men da de saae hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smerter, der forsvandt de brændende Vabler.

Natten tilbragte hun med sit Arbeide, thi hun havde ingen No, før hun havde frelst de kjære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Gensomhed, men aldrig havde Liden fløiet saa hurtig. En Pantjerfjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske angest; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gjøe; forstrækket

søgte hun ind i Hulene, bandt Nelderne, hun havde samlet og heklet, i et Bundt, og satte sig derpaa.

I det samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og strax efter een, og endnu een; de gjoede hoit, løb tilbage, og kom frem igjen. Det varede ikke mange Minuter, saa stode alle Jægerne udenfor Hulene, og den smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han seet en skjønnere Pige.

„Hvor er Du kommet her, du deilige Barn!“ sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale, det gjaldt hendes Brødre's Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde see, hvad hun maatte lide.

„Følg med mig!“ sagde han, „her maa Du ikke blive! er Du god, som Du er smuk, da vil jeg klæde Dig i Silke og Bløiel; sætte Guldkronen paa dit Hoved, og Du skal boe og bygge i mit rigeste Slot!“ — og saa løftede han hende op paa sin Hest; hun græd, vred sine Hænder, men Kongen sagde: „Jeg vil kun din Lykke! eengang skal Du takke mig derfor!“ og saa foer han afsted mellem Bjergene, og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne joge bagefter.

Da Solen gik ned, laae den prægtige Kongestad, med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor store Vandspring pladskede i de høie Marmorsale, hvor Vægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Dine derfor, hun græd og sørgede; godvillig lod hun Dvinderne iføre hende kongelige Klæder, flette Perler i hendes Haar, og trække sine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blendende smuk, at Hoffet høiede sig endnu dybere for hende, og Kongen kaarede hende til sin Brud, skjøndt Erke-Biskoppen rystede med Hovedet, og hvistede, at den smukke Skovpige vist var en Her, hun blendede deres Dine og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musikken klinge, de kosteligste Netter frembære, de yndigste Piger dansede om hende og hun blev ført gjennem dustende Haver ind i prægtige Sale; men ikke et Smil gik over hendes Læber, eller frem i hendes Dine, Sorgen stod der, som evig Arv og Gie. Nu aabnede Kongen et lille Kammer tætved, hvor hun skulde sove; her var pyntet med kostelige grønne Tæpper, og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laae det Bunt Hør, hun havde spundet af Nelberne, og under Loftet hang Pantserfjorten, der var strikket færdig; alt dette havde en af Jægerne taget til sig, som noget Curiosit.

„Her kan Du drømme Dig tilbage i dit fordums Hjem!“ sagde Kongen. „Her er det Arbeide, som der beskæftigede Dig; nu, midt i al din Pragt, vil det more Dig at tænke tilbage paa hiin Tid.“

Da Elisa saae dette, der laae hendes Hjerte saa nært, spillede et Smil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyskede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte, og lod alle Kirkeklokker forkynde Bryllups Fest. Den deilige, stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hvissede Erke-Bisoppen onde Ord i Kongens Ore, men de sank ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staae, Erke-Bisoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Uvillie den snevre Ring fast ned over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laae en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo stille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Dine laae der en dyb Kjærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde Alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; o, at hun turde blot betro sig til ham, siige ham

sin Lidelse! men stum maatte hun være, stum maatte hun fuld-
føre sit Værk. Derfor listede hun sig om Natten fra hans
Side, gik ind i det lille Konkammer, der var smykket, som
Hulen, og hun strikkede den ene Pantserfjorte færdig efter den
anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke
mere Hør.

Paa Kirkegaarden vidste hun de Nelder groede, som hun
skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem; hvorledes skulde
hun komme derud.

„O, hvad er Smerten i mine Fingre mod den Dval, mit
Hjerte lider!“ tænkte hun, „jeg maa vove det! Vor Herre vil
ikke slaae Haanden af mig!“ Med en Hjerte-Angest, som var
det en ond Gjerning hun havde for, listede hun sig, i den
maaneklare Nat, ned i Haven, gik gjennem de lange Alleer, ud
paa de eensomme Gader, hen til Kirkegaarden. Der saae hun,
paa en af de bredeste Liggstene sad en Kreds Lamier, hæslige
Here, de toge deres Bjalter af, som om de vilde bade sig, og
saa gravede de med de lange, magre Fingre ned i de friske
Grave, toge Ligene frem og aade deres Kjød. Elisa maatte
dem tæt forbi, og de sæstede deres onde Dine paa hende, men
hun læste sin Bon, samlede de brændende Nelder, og bar dem
hjem til Slottet.

Kun eet eneste Menneſke havde seet hende, Erke-Biskoppen,
han var oppe, naar de Andre sov; nu havde han dog faaet Ret
i hvad han meente: at det ikke var, som det skulde, med Dron-
ningen; hun var en Her, derfor havde hun bedaaret Kongen og
det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde
seet, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans
Lunge, rystede de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet, som
om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig! men Erke-
Biskoppen lagde det anderledes ud, meente, at de vidnede imod

hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Livi i sit Hjerte; og han lod som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Dine, han mærkede, hvorledes Elisa stod op, og hver Nat gjentog hun dette og hver Gang fulgte han sagte efter, og saae at hun forsvandt i sit Sønneskammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saae det, men begreb ikke hvorfor, men det angstede hende, og hvad led hun ikke i sit Hjerte for Brødrene! paa det kongelige Bløiel og Purpur randt hendes salte Taarer, de laae der som glimrende Diamanter, og Alle som saae den rige Pragt, ønskede at være Dronning. Snart var hun imidlertid tilende med sit Arbeide, kun een Pantserstjorte manglede endnu; men Hør havde hun heller ikke meer, og ikke en eneste Nælde. Gengang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandfulde. Hun tænkte med Angest paa den eensomme Vandring, og paa de strækkelige Lamier; men hendes Villie var fast, som hendes Tillid til vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erke-Biskoppen fulgte efter, de saae hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde seet dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

„Folket maa domme hende!“ sagde han, og Folket domte, hun skal brændes i de røde Luer.

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Gul, hvor Vinden pib ind ad det gittrede Vindue; istedetfor Bløiel og Silke gav de hende det Buntt Nælder, hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde brændende Pantserstjorter, hun havde strikket, skulde være Dyne

og Læppe, men intet fjærere kunde de skjænke hende, hun tog igjen fat paa sit Arbeide og bad til sin Gud. Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et fjærligt Ord.

Da jufede mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede høit af Glæde, skjøndt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste hun havde at leve i; men nu var jo Arbeidet ogsaa næsten fuldført og hendes Brødre vare her.

Erke-Biskoppen kom for at være den sidste Lime hos hende, det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blik og Miner at han vilde gaae; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbeide, ellers var Alt til Unytte, Alt, Smerte, Laarer og de søvnløse Nætter; Erke-Biskoppen gif bort med onde Ord imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbeide.

De smaa Muus løb paa Gulvet, de slæbte Nelderne hen for hendes Fødder, for dog at hjælpe lidt, og Drosken satte sig ved Vinduets Gitter, og sang den hele Nat saa lystigt den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Lime vilde Solen komme op, da stod de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke skee, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bad, de truede, Vagten kom, ja selv Kongen traadte ud, og spurgte hvad det betydede; da kom Solen i det samme op, og der var ingen Brødre at see, men hen over Slottet fløi elleve hvide Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde see Heren blive brændt. En ussel Hest trak Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa af grovt Sækketoi; hendes deilige, lange Haar hang løst om det smukke Hoved,

hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Ringrene snoede den grønne Hør; selv paa Veien til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbejde, de ti Pantserstjorter laae ved hendes Fødder, den ellefte strikkede hun paa; Bøvelen forhaanede hende.

„See til Heren, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog har hun i Haanden, nei sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!“

Dg de trængte Alle ind paa hende og vilde sønderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og sloge med deres store Vinger. Da veg Hoben forfærdet til Side.

„Det er et Legn fra Himlen! hun er vist ustyldig!“ hvistede Mange, men de vovede ikke høit at sige det.

Nu greb Bøddelen hende ved Haanden, da kastede hun ihast de elleve Stjorter over Svanerne og der stode elleve deilige Prindsfer, men den yngste havde en Svanevinge istedetfor sin ene Arm, thi der manglede et Ærme i hans Pantser-Stjorte, det havde hun ikke faaet færdig.

„Nu tør jeg tale!“ sagde hun, „jeg er ustyldig!“

Dg Folket, som saae, hvad der var skeet, boiede sig for hende som for en Helgeninde, men hun sank livløs i Brødrene's Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

„Ja, ustyldig er hun!“ sagde den ældste Broder, og nu fortalte han Alt hvad der var skeet, og medens han talte, udbredte sig en Duft, som af Millioner Roser, thi hvert Brænde-stykke i Baalet havde slaaet Rødder og sludt Grene; der stod en dustende Hæk, saa høi og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyst, som en Stjerne; den brød Kongen, satte den paa Elisas Bryst, da vaagnede hun med Fred og Lykjalighed i sit Hjerte.

Dg alle Kirkeklokker ringede af sig selv og Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryllupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen Konge havde seet det.

Den lille Idas Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!“ sagde den lille Ida. „De vare saa smukke iafte, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det!“ spurgte hun Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjertes med smaa Madamer i, der dandsede; Blomster og store Slotte, hvor Dørene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen, og viste ham en heel Bouquet, der var ganske visnen.

„Ja veed Du, hvad de feile!“ sagde Studenten. „Blomsterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!“

„Men Blomsterne kunne jo ikke dandse!“ sagde den lille Ida.

„Jo,“ sagde Studenten, „naar det bliver mørkt og vi Andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!“

„Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?“

„Jo,“ sagde Studenten, „smaaabitte Gaaseurter og Lillieconvaller!“

„Hvor dandse de peneste Blomster,“ spurgte lille Ida.

„Har Du ikke tidt været ude af Borten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er

med de mange Blomster?" Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til Dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtignok Bal, kan Du troe!"

"Jeg var derude i Haven igaar med min Moder!" sagde Ida, "men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster mere! hvor ere de? I Sommer saae jeg saa mange!"

"De ere inde paa Slottet!" sagde Studenten. "Du maa vide, at ligesaa snart Kongen og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde Du see! De to allersmukkeste Roser satte sig paa Thronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og staae og bukke, de ere Kammerjunkere. — Saa komme alle de nydeligste Blomster, og saa er der stort Bal, de blaa Violer forestille smaa Søcatter, de danser med Hyacinther og Crocus, som de kalde Trøfener! Tulipanerne og de store gule Lilier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver danset net, og at det gaaer pent til!"

"Men," spurgte lille Ida, "er der Ingen, som gjør Blomsterne Noget, fordi de danser paa Kongens Slot?"

"Der er Ingen, som rigtigt veed af det!" sagde Studenten. "Sommetider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bagved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde! siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem."

"Det er morsomt!" sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. "Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?"

"Jo," sagde Studenten, "hust bare paa, naar Du kommer derud igjen, at fige ind af Vinduet, saa seer Du dem nok.

Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang guul, Paaskelilie i Sophaen og strakte sig, det var en Hofdame!"

"Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme derud? Kan de komme den lange Vei?"

"Ja, det kan Du troe!" sagde Studenten, "for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne af Stikken høit op i Luften, og har da slaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Vinger, og saa floi de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem igjen, og sidde stille paa Stikken, og saa blev Bladene tilsidst til virkelige Vinger. Det har Du jo selv seet! Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot, eller veed, at der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige Dig Noget, saa vil han blive saa forbausset, den botaniske Professor, der boer ved Siden af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kommer ind i hans Have, skal Du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de andre, og da flyve de afsted; kommer da Professoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forståe, hvor de ere henne."

"Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!"

"Nei, det kunne de rigtignok ikke!" svarede Studenten; "men saa gjøre de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!"

"Kan Professoren da forståe Pantomime?" spurgte Ida.

"Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saae en stor Brændenælde staae og gjøre Pantomime

med Bladene til en deilig rød Nellike; den sagde, Du er saa nydelig og jeg holder saa meget af Dig! men saadan Noget kan Professorens nu slet ikke lide, og slog strax Brændenelden over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenelde."

"Det var morsomt!" sagde den lille Ida og loe.

"Er det at bilde BARNET saadan Noget ind!" sagde den kjædelige Cancelliraad, der var kommet i Bist og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede alletider, naar han saae ham klippe de løierlige, morsomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertethv, snart en gammel Her, der red paa en Kofst og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancelliraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu: „er det Noget at bilde BARNET ind! det er den dumme Phantaste!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at danske hele Natten, de vare bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetøj, der stod paa et pent lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Duffesengen laae hendes Duffe, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maae de ligge i din Seng, maaskee de da blive raske!" og saa tog hun Duffen op, men den saae saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Duffesengen, trak det lille Tæppe heelt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille; saa vilde hun koge Theevand til dem, at de kunde blive raske og komme op imorgen, og hun trak Gardinerne tæt om

den lille Seng, for at Solen ikke skulde skimme dem ind i Dinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders deilige Blomster stod, baade Hyacinter og Tulipaner, og saa hvistede hun ganske sagte: „Jeg veed nok, I skal paa Val i Nat!“ men Blomsterne lod, som om de Ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?“ Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Matten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancelliraaden skjendte paa og sagde vilde bilde hende Noget ind. Der var ganske stille i Sovestuen, hvor Ida laae; Natlampen brændte hende paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetøj. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte, og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu dandse vist alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Vare de dog vilde komme herind!“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille

Seng og gif ganske sagte hen til Døren og figede ind i Stuen. Nei, hvor det var morsomt, hvad hun fik at see.

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacinterne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Potter; nede paa Gulvet dandsede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordenlig Kjæde og holdt hverandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor, guul Lillie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange, gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange, gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den deilige Musik. Slet Ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor, blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetoiet stod, gaae lige hen til Duffesengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre, at de ogsaa vilde med at dandse. Den gamle Nøgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pene Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.

Det var ligesom om Noget faldt ned af Bordet, Ida saae derhen, det var Fastelavns-Nisjet, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oveni sad en lille Borddukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancelliraaden gif med; Fastelavns-Nisjet hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dandsede

Mazurka, og den Dands kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Wordukken paa Fastelavns-Niset blev lige med Et stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Papiirsblomsterne og raabte ganske høit: „Er det at bilde Barnet saadan Noget ind! det er den dumme Phantaste!“ og saa lignede Wortdukken ganske accurat Cancelliraaden med den brede Hat, saae ligesaa guul og gnaven ud; men Papiirsblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Wortdukke. Det var saa morsomt at see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavns-Niset blev ved at dandse, og Cancelliraaden maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille, gule Wortdukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Duffesengen, og saa lod Fastelavns-Niset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Duffe, Sophie, laae ved saa meget andet Legetøj; Nøgmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Wave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig op, og saae ganske forundret rundtomkring. „Her er nok Val!“ sagde hun; „hvorfor er der Ingen, der har sagt mig det!“

„Vil Du dandse med mig?“ sagde Nøgmanden.

„Jo, Du er en pen En at dandse med!“ sagde hun og vendte ham Nyggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte: at nok en af Blomsterne vilde komme og engagere hende, men der kom Ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke En. Nøgmanden dandsede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde slaaet sig, og de

vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke slaaet sig, og alle Ida's Blomster sagde Tak for den deilige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dansede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet! og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! imorgen ere vi ganske døde; men siig til den lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Canarifuglen ligger, saa vore vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!“

„Nei, I maae ikke døe!“ sagde Sophie, og saa kysede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren op, og en heel Mængde deilige Blomster kom dansende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guldkroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkøier og Nelliker og de hjulpede til alle Sider. De havde Musfl med, store Valmuer og Pioner blæste i Urtebælge saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingebe, ligesom de havde Bjælde paa. Det var en morsom Musfl. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dansede Allesammen, de blaae Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lilieconvalleterne. Og alle Blomsterne kysede hinanden, det var nydeligt at see!

Til sidst sagde Blomsterne hinanden god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om Alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kom op, gik hun gesvindt hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de Allesammen, men de vare ganske visne, meget mere end igaar. Sophie laae i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget søvrig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige mig!“ sagde den lille Ida, men Sophie saae ganske dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god,“ sagde Ida, „og de dandsede dog Allesammen med Dig.“ Saa tog hun en lille Papiirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde de døde Blomster ind i den. „Det skal være Eders nydelige Liigkiste,“ sagde hun, „og naar siden de norske Fætttere komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kunne vore op og blive endnu meget smukkere!“

De norske Fætttere vare to raske Drengene, de hed Jonas og Abdolph; deres Fader havde foræret dem to nye Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa Skuldren, og den lille Ida bagefter med de døde Blomster i den nydelige Kiste; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kysede først Blomsterne, satte dem aa med Kisten ned i Jorden, og Abdolph og Jonas skjød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Nabofamilierne.

Man skulde rigtignok troe, at der var Noget paa Færde i Gadekjæret, men der var ikke Noget paa Færde! Alle Wænderne, ligesom de allerbedst laae paa Vandet, nogle stod paa Hovedet, for det kunde de, satte med Gæt lige i Land; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke horte at de skreg. Vandet kom ordenlig i Bevægelse, og nylig var det blankt, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Busk tæt ved, og det gamle Bondehuus med Hullerne i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosen-træ fuldt af Blomster, der hang fra Muren næsten lige ud over Vandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilderi, men Altsammen paa Hovedet; og da Vandet kom i Uro, saa løb det Gne i det Andet, hele Billedet var væk. To Andefjer, der faldt af Wænderne, som fløi, vippede ordenlig op og ned, med Gæt toge de Fart, ligesom om der var Vind, men der var ingen Vind, og saa laae de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose speilede sig, de vare saa deilige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde sagt dem det. Solen skinnede ind imellem de fine Blade, der vare saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lykkelige henne i Tanker.

„Hvor det er deiligt at være til!“ sagde hver Rose, „det Eneste jeg veed at ønske, er at jeg kunne kysse Solen, fordi den er saa varm og klar. — Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse! de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Neden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stikke Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Na-

boer, vi have, haade dem ovenover og nedenunder. O, hvor det er deilig at være til!"

De smaa Unger oppe og nede, — ja de nede var kun Skin i Vandet, — vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra ifjor, i den laae de og vare hjemme.

"Er det Ullingebørn, som svømme der?" spurgte Spurveungerne, da de saae Andesjerene drive paa Vandet.

"Gjør fornuftige Spørgsmaal, naar I spørge!" sagde Moderen; "seer I ikke, at det er Fjer, levende Kjoletoi, som jeg har det og I saae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Neden, for de varme. Jeg gad vide, hvad det var, som forstrækkede Uenderne! der maa have været Noget i Vandet, for mig var det vist ikke! Skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt „pip" til Jer! De tykhovede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de see kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!" —

"Hør de søde, smaa Fugle deroppe!" sagde Roserne, „de begynde nu ogsaa paa at ville synge! — De kunne ikke, men det kommer nok! — Hvor det maa være en stor Fornøielse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!" —

I Galop kom i det samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen sløitede ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadefjæret; og da han kom over mod Rosentræet, rev han en af Roserne af og stak op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster, og spurgte hinanden: „hvor reiste hun hen?" men det vidste Ingen.

"Jeg gad nok komme ud i Verden!" sagde den Ene til den Anden, „men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa

deilig! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen endnu smukkere! det kan vi see igjennem de mange smaa Huller, der er paa den!"

Det var Stjernerne, som de troede vare Huller, for Roserne vidste det ikke bedre.

"Vi live op om Huset!" sagde Spurve moderen, "og Svale reder bringe Lykke, siger Folk; derfor ere de glade ved at have os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbusk op ad Muren, sætter Fugtighed; jeg tænker den kommer nok bort, saa kan der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til, eller i det høieste at stille i Gatten. Hvert Aar, det veed jeg fra min Moder, saa falde de af, Bondekonon fylter dem med Salt, de faae et fransk Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bryder mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte godt. See, det er deres Levnetsløb, de ere bare for Dine og Næse. Nu veed I det!"

Da det blev Aften og Myggene dansede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne: at det Skjonne var som Solskinnet i denne Verden, og at det Skjonne levede altid. Men Roserne troede, at Nattergalen sang om sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurveunger ogsaa kunde blive til Nattergale.

"Jeg forstod meget godt hvad den Bugl sang!" sagde Spurveungerne, der var bare et Ord, jeg ikke forstod: "Hvad er det Skjonne?"

"Det er Ingenting!" sagde Spurve moderen, "det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Hus, og hver Dag faae Kærter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spist med dem og det skal I ogsaa komme til! sliq mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige Dig,

hvem Du er! — deroppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Hals og en Top paa Hovedet; Halen kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i Dinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne; de skulde pilles lidt, da saae de ikke anderledes ud, end vi Andrs. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!"

"Jeg vil hugge dem!" sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa slittige og raske, der var saa nydeligt hos dem. Søndagmorgen gif den unge Kone ud, tog en heel Haandsfuld af de smukkeste Roser, satte dem i Vandglasfset og stillede det midt paa Draglisten.

"Nu kan jeg see, det er Søndag!" sagde Manden, kysjede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme, holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind ad Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

"Det er jeg kjed af at see paa!" sagde Graaspurve-Moderen, som fra Reden kigede lige ind i Stuen; og saa fløi hun.

Det samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasfset og altid blomstrede Rosenhækken lige smukt; Spurveungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: "I blive!" og saa blev de. — Hun fløi, men hvordan hun nu fløi eller ikke, med Gæt hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som nogle Drengene havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skjæres over; det var en Pine, det var en Skræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa gruelt haardt. "Det er ikke Andet, end en Spurv!" sagde de, men de lode den dog ikke flyve igjen, de gif hjem med den og hver Gang den skreg, slog de den paa Næbet.

Inde i Bondegaarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Rugler og Sæbe i Stykker. Det var saadan en ombvandrende, lystig gammel En, og da han saae Graaspurven, som Drengene kom med, og som de sagde at de slet ikke brød sig om, sagde han: „skal vi gjøre den skjøn!“ og det gjøs i Spurvemoderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laae de deiligste Couleurer, tog han en heel Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Æg, og af det tog han Hviden og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurvemoderen forgyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Sæbe- manden tog en rød Lapp, han rev den af Foret i sin gamle Trøie, klippede Lappen til en taffet Hanekam, og klistrede den paa Hovedet af Fuglen.

„Nu skal I see Guldfuglen flyve!“ sagde han og slap Graaspurven, der i den grueligste Forsærdelse fløi afsted i det klare Solskin. „Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor Krage, og det ingen Mars Unge, bleve ganske forstrækede for det Syn, men de fløi dog bagefter, for de vilde vide hvad det var for en fornem Fugl.

„Hvorfra! hvorfra!“ skreg Kragen.

„Tøv lidt! tøv lidt!“ sagde Spurvene. Men den vilde ikke tøve lidt; i Angest og Forsærdelse fløi hun hjemad; hun var nærved at synke til Jorden og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløi lige tæt ind paa den for at hugge løs. See'ken En! see'ken En!“ skreg de Allesammen!

„See'ken En! see'ken En!“ skreg Ungerne, da hun kom henimod Neden. „Det er bestemt en Vaafugle-Unge! der er alle Couleurer, som skjære i Dinene, som Mo'er sagde: pip! det er det Skjønne!“ Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for hende at slippe ind, og hun var

saaledes af Forsværdelse, at hun ikke længer kunde sige „pip,“ end sige: jeg er Eders Moder. De andre Bugle huggede den nu alle, saa hver Bjer gik af, og blodig sank Spurvemoderen ned i Rosenhækken.

„Det stakkels Dyr!“ sagde Roserne. „Kom, vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!“

Spurvemoderen bredte endnu engang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Nabofamilien, de friske, smukke Roser.

„Pip!“ sagde Spurveungerne i Neden, „hvor Mutter bliver af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde dog ikke være et Bif af hende, at vi nu maae skjotte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart! men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie.“

„Ja, jeg kan ikke have Ter Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!“ sagde den Mindste.

„Jeg faaer nok flere Koner og Børn end Du!“ sagde den Anden.

„Men jeg er ældst!“ sagde en Tredie. Allesammen kom de op at skjændes, de sloge med Vingerne, huggede med Næbet, og bums, saa blev den Ene efter den Anden puffet ud af Neden. Der laae de, og vrede vare de; Hovedet heldte de heelt om paa den ene Side og saa plirede det Die, som vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og saa vrede de sig noget mere, og bleve de tilfældt enige om, at for at kunne kjende hinanden igjen naar de mødtes i Verden, vilde de sige: pip! og skrabe tre Gange med det venstre Been.

Den Unge, som blev tilbage i Neden, gjorde sig saa bred, den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten skinnede den røde Ild gennem Ruderne, Flammerne sloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Lue,

hele Huset brændte, og Spurveungen med, derimod kom de unge Folk lykkelig bort.

Da Solen næste Morgen var oppe og Alt syntes saa forfrisket som efter en mild Nattesøvn, stod der af Bondehuset ikke andet tilbage, end nogle sorte, forfullede Bjælker, der heldede sig op til Skorstenen, som var sin egen Herre; det røg stærkt fra Grunden, men foran den stod frisk og blomstrende det hele Rosentræ, der spillede hver Green og hver Blomst i det stille Vand.

„Nei, hvor deilig de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!“ raabte en Mand, som kom forbi, „det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!“ og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forfullede Bjælker op til den heldende Skorsteen, for den heldede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtignok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i, at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurbene, som vare fødte her. „Hvor er Huset?“ sagde de, „hvor er Neden? — Pip, Alting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med! det fik han fordi han beholdt Neden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørge da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min Mening!“ Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde ordenlig troe, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremandens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glindsede i Solskinnet og de gamle Duemødre brusede sig op og sagde til Ungerne, „staae i Gruppe! staae i Gruppe!“ — for saa tog de sig bedre ud.

„Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os?“ spurgte en gammel Due, som havde Rodt og Grønt igjennem Dinene.
„Smaa Graa! smaa Graa!“ sagde hun.

„Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt Ord for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! — De tale ikke med og strabe saa net med Venet!“

Sa de strabede, tre Gange strabede de med det venstre Been, men de sagde ogsaa Bip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det nedbrændte Huus. —

„Her er overmaade godt at æde!“ sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

„Seer Du Brysteduen!“ sagde den Ene om den Anden, „og seer Du hende, hvor hun sluger Orter? Hun faaer for mange! hun faaer de bedste! kurr kurr! seer Du hvor hun bliver skalbet i Kammen! seer Du det søde, det arrige Dyr! knurre, kuurre!“ og saa skinnede paa dem Allesammen Dinene røde af Arrighed.
„Staae i Gruppe, staae i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, kurre!“ gik det i et Væk og saaledes gaaer det endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endogsaa op, men det klødte ikke; måtte være de; saa gif de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod aaben, hoppede den Ene op paa Dørtrinnet, han var overmæt og derfor modig: „pip!“ sagde han, „det tør jeg!“ — „Bip!“ sagde den Anden, „det tør jeg ogsaa og lidt til!“ og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folk derinde, det faae den Tredie nok, og saa fløi han endnu længer op i Stuen og sagde: „heelt ind, eller slet ikke! det er ellers en loierlig Menneſke-Nede den!“ og hvad her er stillet op! nei hvad er det!“

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de spillede sig

der i Vandet, og de fullede Bjalfer laae op til den faldefærdige Skorsteen! — Nei, hvad var dog dette! hvor kom det ind i Herregaards-Stuen?

Og alle tre Spurve vilde flyve hen over Roser og Skorsteen, men det var en flad Bæg, de fløi imod; det Hele var et Maleri, et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde gjort efter sin lille Tegning.

„Pip!“ sagde Spurvene, „det er Ingenting! det seer bare ud! Pip! det er det Skønne! Kan Du begribe det, for jeg kan ikke!“ og saa fløi de, for der kom Mennesker i Stuen.

Nu gif der baade Nar og Dag, Duerne havde mange Gange kurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurvene havde froset om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare Allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var, naturligviis, den fjønneste og den klogeste; En fløi her og En fløi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa „pip!“ og tre Skrab med det venstre Been. Den Ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Nede og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne en Gang til en stor By og saa fløi hun til Kjøbenhavn. —

Der laae et stort Huus med mange Couleurer; det laae lige ved Slottet og Canalen, hvor der vare Skibe med Væbler og Potter. Vinduerne vare bredere for neden end for oven, og kiggede Spurvene derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saae ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og midt i Tulipanen stode hvide Mennesker; de vare af Marmor, nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Gæt for Spurve-Dine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalhefte for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, kjørte dem. Det var Thorvaldens Musæum.

„Hvor det skinner! hvor det skinner!“ sagde Spurvefroskenen,

„det er nok det Skjonne! pip! her er det dog større end en Baafugl!“ hun huffede endnu paa fra Lille af, hvad der var det største Skjonne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og Grene op ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbust; den heldede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere Spurve, „pip!“ og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Mar og Dag, og Ingen havde forstaaet den, for de, som ere skilte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var blevet til Vane, men idag var der to gamle Spurve og en Unge, der sagde „pip!“ og skrabede med det venstre Been.

„Ih see god Dag, god Dag!“ det var tre Gamle fra Spurvevreden og saa en lille En af Familien. „Skal vi træffes her!“ sagde de. „Det er et fornemt Sted, men her er ikke meget at æde. Det er det Skjonne! pip!“

Og der kom mange Folk fra Sideskamrene, hvor de prægpige Marmorstikfælsler stode, og de gik hen til Graven, der gjemte den store Mester, som havde formet Marmorstøtterne, og Alle som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav, og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse. Der vare Folk langveis fra; de kom fra det store England, fra Lydskland og Frankerige; den skjønneste Dame tog en af Roserne, og lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roserne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld, og det syntes de var rigtignok lidt for meget, men da Menneffene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae tilbage. „Pip!“ sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saae med det ene Øie paa Roserne; længe saae de ikke, før de vare visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa. Maleren, som havde tegnet Rosenbusten ved det nedbrændte Huus, havde

siden ud paa Muret faaet Lov til at grave den op, og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser var deiligere; og han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Billedet paa det Skjonne, blomstrede og gav sine røde, duftende Blade at bæres som Erindring til fjerne Lande.

„Har I faaet Ansættelse herinde i Byen?“ spurgte Spurbene. Og Roserne nikkede; de kjendte de graa Naboer og bleve saa glade ved at see dem.

„Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Venner og hver Dag milde Ansigter! Her er ligesom om det hver Dag var en stor Helligdag!“

„Pip!“ sagde Spurbene, „jo det er de gamle Naboer! deres Herkomst fra Gadekjæret huske vi! pip! hvor de ere komne til Vre! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Mart der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! — Og der sidder da et visstent Blad, for det kan jeg see!“

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solskinnet paa Thorvaldsens Grav, til hvis udødelige Navn deres Skjønhed fluttede sig.

Kloffen.

Om Aftenen i de snevne Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Dieblif den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan

en Naaben og det forstyrret. „Nu ringer Aftenklokken!“ sagde man, „Nu gaar Solen ned!“

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med haver og smaa Marker, saae Aftenhimlen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klang af klokken, det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske hoitidelige. —

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: „Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den“. Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Biletræer, der vorte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditor og han hang en klokke op ligeover sit Telt, og det en klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de, at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den Ene skrev en heel Brev derom og sagde, at klokken klang som en Moders Stemme til et kjært, klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end klokken's Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at Den, som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde faae Titlen af „Verdens klokke“ og det selv om det ikke var en klokke.

Nu gik da Mange til Skoven for det gode Levebrøds Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med en Slags

Forklaring. Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog, at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et huult Træ, det var saadan en Wiisdoms-Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens Klokker og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med Gæt til vorne Mennesker, Børnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store, ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa Tre nær, den Ene af dem skulde hjem og prøve sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var blevet confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommet med! den Anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations-Kjole og Støvlerne hos Bertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt Klokketid; den Tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artig Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af! — men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for vor Herre.

Men snart blev to af de Mindste trætte og saa vendte de To om til Byen igjen; to Smaa piger satte sig og bandt Krands,

de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Viletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: „see saa, nu ere vi herude; Kloffen er jo egentlig ikke til, den er bare saadant Noget, man bilder sig ind!“

Da lod i det samme dybt i Skoven Kloffen saa sødt og høitideligt, at Fire, Fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordenligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner vorte næsten altfor høit, blomstrende Convolvuli og Brombær-Ranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem og underligt sagde det ligesom „kluk, kluk!“

„Det skulde dog ikke være Kloffen!“ sagde en af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. „Det maa man rigtigt studere!“ og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Uebler heldede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Kloffe. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa En nær, han sagde, at den Kloffe var for lille og fin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneſke-Hjerte; han som talte var en Kongesøn, og saa sagde de Andre: „saadan En vil nu altid være klogere.“

Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Gensomheden; men endnu hørte han den lille Kloffe, som de Andre vare saa fornøiede

med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag lød dog stærkere, det var snart ligesom et Orgeel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busten og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Bertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder gaaet afsted alene, thi Klokkeren flang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

„Saa kunne vi jo gaae sammen!“ sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ørmer og sagde: han var bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at Klokkeren maatte søges til Høire, thi den Blads havde jo alt Stort og Herligt.

„Ja, saa mødes vi slet ikke!“ sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene rev hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rister, men Solen skinnede dog paa hans Bei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

„Klokkeren vil og maa jeg finde!“ sagde han, „om jeg saa skal gaae til Verdens Ende!“

De æfle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. „Skal vi dænge ham!“ sagde de; „skal vi dænge ham; han er en Kongesøn!“

Men han gik usfortrøden dybere og dybere ind i Skoven hvor der vorte de forunderligste Blomster, der stod hvide Stjerne-

Vilier med blodrøde Stovtraade, himmelblaa Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Vbletræer, hvor Vblerne ganske og aldeles saae ud som store, skinnende Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straaie i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, vorte prægtige Ege og Bøge, og var et af Træerne revnet i Barken, saa vorte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sloge med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra en af disse dybe Søer Kloffen klang op til ham, men saa mærkede han dog nok, at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Kloffen klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød som Jld, det blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæ, sang sin Aftenpsalme og sagde: „Aldrig finder jeg hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog eensgang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer!“

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op ad de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skruptudsen ligesom gjøede af ham; — men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide, o, hvilken Pragt! Havet, det store, herlige Hav, der væltede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort, skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, Alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor, hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Floiels-Klæde og Himlen selv den store Kuppel: deroppe sluffedes de røde Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen

bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Stoven, — og i det samme, fra den høire Sidegang, kom med de korte Armer og med Træskoe den fattige Confirmand; han var kommen der ligesaa tidlig, kommet der ad sin Vej, og de løb hinanden imøde og holdt hinanden i Hænderne i Naturens og Boestens store Kirke, og over dem klang den usynlige, hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!

Stoppenaalen.

Der var engang en Stoppenaal, der var saa fin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

„Seer nu bare til, hvad I holde paa!“ sagde Stoppe-naalen til Fingrene, der toge den frem. „Dab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg istand til aldrig at findes igjen, saa fin er jeg!“

„Der er Maade med!“ sagde Fingrene og saa klemte de hende om Livet.

„Seer I, jeg kommer med Suite!“ sagde Stoppenaalen, og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Koffepigens Løffel, hvor Overladeret var revnet og nu skulde det syes sammen.

„Det er nedrigt Arbejde!“ sagde Stoppenaalen. „Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!“ — og saa knak hun. „Sagde jeg det ikke nok!“ sagde Stoppenaalen, „jeg er for fin!“

Nu buer hun ikke til Noget, meente Fingrene, men de

maatte dog holde fast, Koffepigen dryppede Lak paa hende, og stak hende saa foran i sit Lorklæde.

„See, nu er jeg en Brystnaal!“ sagde Stoppenaalen; „jeg vidste nok, at jeg kom til Gre; naar man er Noget, bliver man altid til Noget!“ og saa loe hun indvendig, for man kan aldrig see udvendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun hørte i Karreet og saae til alle Sider.

„Maa jeg have den Gre at spørge om De er af Guld?“ spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. „De har et deiligt Udseende og deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til at det vorer ud, thi man kan ikke Alle lakkes paa Enden!“ og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Beiret, at hun gik af Lorklædet og i Vasken, just som Koffepigen skyllede ud.

„Nu gaae vi paa Reise!“ sagde Stoppenaalen; „bare jeg ikke bliver horte!“ men det blev hun.

„Jeg er for fin for denne Verden!“ sagde hun, da hun sad i Kandestenen. „Jeg har min gode Bevidsthed og det er altid en lille Fornøielse!“ og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Dg der seilede Alleslags hen over den, Pinde, Straa, Stumper af Aviser. „See, hvor de seile!“ sagde Stoppenaalen. „De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker! jeg sidder her. See, der gaaer nu en Vind, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa „Vind“ og det er den selv, der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier! tænk ikke saa meget paa Dig selv, Du kunde støde Dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staaer i den og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er og det bliver jeg!“

En Dag var der Noget, der skinnede saa deiligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det

var et Glasffaar, og da det flinnede, faa talte Stoppenaalen til det og gav fig tilkjende fom Bryffinaal! „De er nok en Diamant?“ — „Ja, jeg er faadant Noget!“ og faa troede den Ene om den Anden, at de vare rigtig koftbare og faa talte de om hvor hovmodig Verden var.

„Ja, jeg har boet i en Wffe hos en Jomfru,“ fagde Stoppenaalen, „og den Jomfru var Koffepige; hun havde paa hver Haand fem Fingre, men noget faa indbildt, fom de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og faa var de kun til for at holde mig, tage mig af Wffe og lægge mig i Wffe!“

„Var der Glands ved dem?“ fpurgte Glasffaaret.

„Glands!“ fagde Stoppenaalen, „nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte „Fingre,“ de holdt fig ranke op til hverandre, ffjøndt af forffjellig Længde; den yderfte af dem: Tommeltot, var kort og tyk, han gif udenfor Geledet, og faa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han fagde: at blev han hugget af et Menneffe, faa var hele det Menneffe fpoleret for Krigstjenefte. Slikpot kom i Sødt og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var han, der klemte, naar de ffrev; Langemand faae de andre over Hovedet; Guldbrand gif med Guldring om Maven og lille Peer Spillemand beffilte ikke Noget og deraf var han ffolt. Pral var det og Pral blev det, og faa gif jeg i Vafften!“

„Og nu ffidde vi og glindfe!“ fagde Glasffaaret. I det ffamme kom der mere Vand i Rindestenen, den fftrømmede over alle Bredder og rev Glasffaaret med fig.

„See nu blev det forffremmet!“ fagde Stoppenaalen, „jeg bliver ffiddende, jeg er for ffin, men det er min Stoltthed og den er agtværdig!“ og faa ffad den rank og havde mange Tanker.

„Jeg ffulde næffen troe, at jeg er født af en Solffraale, faa ffin er jeg! ffynes jeg ikke ogsaa, at Solen altid fføger mig

under Vandet. Ak, jeg er saa fin, at min Moder ikke kan finde mig, havde jeg mit gamle Die, som knak, saa troer jeg at jeg kunde græde! — skjøndt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fint!”

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rendesstenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant Noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

„Av!“ sagde den Ene, han stak sig paa Stoppenaalen. „Det er ogsaa en Fyr!”

„Jeg er ingen Fyr, jeg er en Froken!“ sagde Stoppenaalen, men Ingen hørte det; Laffet var gaaet af den og fort var den blevet, men fort gjør tyndere, og saa troede den, at den var endnu finere, end før.

„Der kommer en Hgggestal seilende!“ sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

„Hvide Bægge og selv fort!“ sagde Stoppenaalen, „det klæder! saa kan man dog see mig! — Vare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!“ men den blev ikke søsyg og den knak sig ikke.

„Det er godt mod Søsyge at have Staalnave og saa altid hufte paa, at man er lidt mere end et Menneffe! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desmere kan man holde ud.“

„Kraff!“ sagde Hgggestallen, der gif et Vognmandslæs over den. „Hu, hvor det klemmer!“ sagde Stoppenaalen, „nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!“ men den knak ikke, skjøndt der gif et Vognmandslæs over; den laae paa langs — og der kan den blive liggende!

Lille Luf.

Ja, det var den lille Luf, han hed egentlig ikke Luf, men dengang han ikke kunne tale rigtig endnu, kaldte han sig selv Luf; det skulde bethyde Carl, og det er godt man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre, end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lectie, men de to Ting vilde ikke gaae paa eengang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Stødet og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid skottede Dinene til Geographie-Bogen, der laa aaben for ham; han skulde til imorgen kunne udenad alle Byerne i Sjællands Stift og vide om dem Alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Luf løb til Vinduet og læste saa at han næsten læste sig Dinene ud, for det var nær ved at blive mørkt og det blev mere, men Moder havde ikke Naad til at kjebe Lys.

„Der gaaer den gamle Vaskerkone omme fra Strædet!“ sagde Moderen, idet hun saae ud ad Vinduet. „Gum kan knap bære sig selv og saa maa hun bære Spanden fra Posten; spring Du ud, lille Luf, og vær en velsignet Dreng! hjælp den gamle Kone!“

Og Luf sprang ligestrax og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at snakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laa han og der tænkte han paa sin Geographie-Lectie: Sjællands Stift og Alt hvad Læreren havde fortalt. Der skulde rigtignok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geographie-Bogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjælpe betydeligt til at huske sin Lectie, men det er ikke til at stole paa.

Der laae han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med Get, som om Nogen kysede ham paa Dine og Mund, han sov og sov dog ikke; det var ligesom om han saae den gamle Vaskerkones milde Dine see paa ham, og hun sagde: „det vilde være en stor Synd, om Du ikke skulde kunne din Lectie! Du hjalp mig, nu skal jeg hjælpe Dig, og vor Herre vil altid gjøre det!“

Og lige med Get saa kriblede og krablede Bogen under Hovedet paa lille Luf:

„Kykelyky! put! put!“ det var en Høne, der kom og det fra Kjøgeby. „Jeg er en af Kjøgehøns!“ og saa sagde den hvor mange Indvaanere, og om Slaget der havde staaet, og det var nu ikke Noget at tale om.

„Krible krable, bums!“ der dumpede En; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Bapegøien fra Fugleskydningen i Præstø. Den sagde, at der var ligesaa mange Indvaanere, som den havde Søm i Rivet; og den var noget stolt: „Thorvaldsen har boet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger deiligt!“

Men lille Luf laae ikke, han var med Get til Hest. I Galop, i Galop gik det. En prægtigklædt Ridder med skinnende Hjelmhuf og vaiende Hjerbust havde ham foran sig paa Hesten og de red, igjennem Skoven til den gamle By, Vordingborg, og den var en stor, en levende By; høie Taarne knejsede paa Kongeborgen, og Lysene skinnede langt ud igjennem Binduerne; derinde var Sang og Dands; Kong Baldemar og stadselige unge Hoffroener gik i Dandsen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens Slot, det ene Laarn efter det andet, tilsidst stod kun eet eneste paa Banken, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres Bøger

under Armen og sagde: „2000 Indvaanere!“ men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Dg lille Luf laae i sin Seng, han syntes at han drømte og at han ikke drømte; men Nogen var der tæt ved ham:

„Lille Luf! lille Luf!“ blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Cadet, men det var ikke en Cadet. „Jeg skal hilse saa meget flittig fra Corsøer, den er en By, som er i Opkomst! den er en levende By, den har Dampskib og Postvogn; engang skulde den altid kaldes æfel, men det var gammel Mening. „Jeg ligger ved Havet,“ siger Corsøer, „jeg har Landevei og jeg har Byfløv, og jeg har sødt en Digter, som var morsom, og det ere de ikke Alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa deilig, lige ved Porten, der blomstre de yndigste Roser!““

Lille Luf saae dem, det blev Rødt og Grønt for hans Dine, men da der kom No i Couleurerne, var det en heel skovgroet Skrænt tæt ved den klare Fjord; og oven over laae en prægtig gammel Kirke med to høie, spidse Kirketaarne: fra Skrænten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det pladskede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Hroar ved Kilderne; det var ved Nøeskilde By, som man kalder den nu. Dg hen over Skrænten, ind i den gamle Kirke, gik alle Danmarks Konger og Dronninger Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Drglet spillede og Kilderne rislede. Den lille Luf saae Alt, hørte Alt. „Glem ikke Stænderne!“ sagde Kong Hroar.

„Rige med Gøt var Altting borte igjen; ja, hvor blev det af! det var ligesom man vender et Blad i en Bog. Dg nu stod der en gammel Kone, det var en Lugekone, hun kom fra Sorg, hvor der vorer Græs paa Torvet. Hun havde sit graa

Lærreds Forflæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var saa vaadt, det maatte have regnet: „ja, det har det!“ sagde hun og saa kunde hun noget Morsomt af Holbergs Comedier og hun vidste om Valdemar og Absalon; men lige med Gæt, saa krøb hun sammen, rokkede med Hovedet, det var ligesom om hun vilde springe: „foar!“ sagde hun, „det er vaadt, det er vaadt, det er gravstille godt — i Sorø!“ hun var lige med Gæt en Frø, „foar!“ og saa var hun den gamle Kone igjen. „Man maa klæde sig efter Veiret!“ sagde hun. „Det er vaadt, det er vaadt! min By er ligesom en Flaske; man kommer ind ved Proppen, og der maa man ud igjen! jeg har havt Maller og nu har jeg friske rødmsede Drengene paa Bunden af Flasken; der lære de Wiisdom: Græst! Græst! Hebraist! foar!“ det klang ligesom naar Frøerne synges, eller man gaaer i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa eens, saa kjedelig, saa kjedelig at lille Luf faldt i en ordenlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaa Dine og det gule, krøllede Haar var med Gæt en voren, deilig Pige, og uden at have Vinger paa kunde hun flyve og de fløi henover Sjælland, over de grønne Skove og de blaa Bænde.

„Hører Du Hanegal, lille Luf! kyteky! Hønsene flyve op fra Kjøgeby! Du faaer en Hønsesgaard, saa stor, saa stor, Du vil ikke lide Sult og Nød! Papegøien skal Du flyde, som man siger, Du bliver en rig og lykkelig Mand! din Gaard skal kneise, som Kong Valdemars Taarn, og rigt skal den bygges med Billedstøtter af Marmor, som dem fra Præstehjørne, Du forstaaer mig nok. Dit Navn skal med Roes flyve vidt ud om Verden, som Skibet, der skulde have gaaet fra Corsøer, og i Roeskilde By — — „huff paa Stænderne!““ sagde Kong Groar; der skal Du tale godt og klogt, lille Luf,

og naar Du saa kommer engang i din Grav, skal Du sove saa stille — —".

„— Som om jeg laae i Sorø!" sagde Luf, og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han kunde ikke huske det mindste af sin Drom, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide hvad der kommer.

Dg han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde saa sin Lectie lige strax. Dg den gamle Vaskerkone stak Hovedet ind ad Døren, nikkede til ham og sagde:

„Tak for igaar, du velsignede Barn! vor Herre lade din bedste Drom blive opfyldt!"

Den lille Luf vidste slet ikke, hvad han havde drømt, men see, det vidste vor Herre!

Sluggen.

I de hede Lande, der kan rigtignok Solen brænde! Folf blive ganske mahognibrune; ja i de allerhedeste Lande brændes de til Negere, men det var nu kun til de hede Lande en lærd Mand var kommet fra de kolde; der troede han nu at han kunde løbe om, ligesom der hjemme, jo det blev han snart vænnet fra. Han og alle fornuftige Folf maatte blive inde, Vindues-Skodder og Døre bleve lukkede den hele Dag; det saae ud som hele Huset sov eller der var Ingen hjemme. Den smalle Gade med de høie Huse, hvor han boede, var nu ogsaa bygget saaledes, at Solfinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand, en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende Dvn; det tog paa ham, han blev

ganste mager, selv hans Skygge krob ind, den blev meget mindre end hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Aftenen, naar Solen var nede.

Det var ordenlig en Fornøielse at see paa; saasnart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig heelt op ad Bæggen, ja saa gar hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den Lærde gif ud paa Altanen, for at strække sig der, og altsom Stjernerne kom frem i den deilige klare Luft, var det for ham, som kom han tillive igjen. Paa alle Altaner i Gaden, og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan, kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være mahogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk flyttede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja over tusind Lys brændte, og den Ene talte og den Anden sang, og Folk spadserede, Vognene kjørte, Uflerne gif: klingelingeling! de har Klokker paa; der blev Liig begravede med Psalmejang, Gadedrengene skød med Troldkøjlinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo der var rigtig nok levende nede paa Gaden. Kun i det ene Huus, som laae ligeoverfor hvor den fremmede lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der Nogen, for der stod paa Altanen Blomster, de groede saa deilig i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og Nogen maatte jo vande dem; Folk maatte der være. Døren derovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mørkt derinde, i det mindste i det forreste Værelse, dybere inde fra lød Musik. Den fremmede lærde Mand syntes, den var ganske mageløs, men det kunde nu ogsaa gjerne være, at han kun bildte sig det ind, for han fandt Altning mageløst derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den Fremmedes Bert sagde, at han ikke vidste, hvem der havde leiet Gjenboens Huus, man saae jo ingen Folk og hvad Musiken angik, syntes han, at den var gruelig

Kjædelig. „Det er ligesom om En sad og øvede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. „Jeg saaer det dog ud!“ siger han nok, men han saaer det dog ikke ud hvorlænge han spiller.“

En Nat vaagnede den Fremmede, han jøv for aaben Altandør, Gardinet foran den løftede sig i Vinden, og han syntes at der kom en forunderlig Glands fra Gjenboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flammer i de deiligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var som om ogsaa hun lyst; det skar ham virkelig i Dinene, han lukkede dem nu ogsaa saa forførdelig meget op og kom lige af Sønnen; i eet Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glandsen var borte; Blomsterne skinnede slet ikke, men stod meget godt, som altid; Døren var paa Klem, og dybt inde klang Musikken saa blød og deilig, man kunde ordenslig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Trolddom og hvem boede der? Hvor var den egentlige Indgang? Hele Stue-Etagen var Boutik ved Boutik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igjennem.

En Aften sad den Fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Væg; ja der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen, og naar den Fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gjør den. —

„Jeg troer min Skygge er det eneste Levende, man seer berøvre!“ sagde den lærde Mand. „See hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staaer halv paa Klem, nu skulde Skyggen være saa snild og gaae indenfor, see sig om, og saa komme og fortælle mig hvad den havde seet! ja, Du skulde gjøre Gavn!“ sagde han i Spøg; „vær saa god at træde indenfor! naa! gaaer Du?“ og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen.

„Ja saa gaa, men bliv ikke borte!“ og den Fremmede reiste sig og hans Skygge ovre paa Gjenboens Altan reiste sig ogsaa; og den Fremmede dreiede sig og Skyggen dreiede sig ogsaa; ja dersom Nogen ordenlig havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet see, at Skyggen gik ind ad den halvaabne Altandør hos Gjenboen, lige idet den Fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. „Hvad er det?“ sagde han, da han kom ud i Solskinnet, „jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Afsted og ikke kommet igjen; det er noget kjedeligt Noget!“

Dg det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om en Mand uden Skygge, den kjendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igjen, Lyset havde han meget rigtig sat bagved sig, for han vidste, at Skyggen vil altid have sin Herre til Skjærm, men han kunde ikke loffe den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen; han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Uægerligt var det, men i de varme Lande der voxer nu Alting saa gesvindt; og efter otte Dages Forløb mærkede han, til sin store Fornøielse, at der vorede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solkin, Roden maatte være blevet siddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, vorte paa Reisen meer og meer, saa at den tilsidst var saa lang og saa stor at det Halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem og han skrev Bøger om

hvad der var Sandt i Verden og om hvad der var Godt og hvad der var Smukt, og der gik Dage og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sidder han en Aften i sin Stue og saa banker det ganske sagte paa Døren.

„Kom ind!“ siger han, men der kom Ingen; saa luffer han op og der stod for ham saadan et overordenlig magert Menneſke, saa han blev ganske underlig. Forresten var Menneſket særdeles fint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte den Lærde.

„Ja, det tænkte jeg nok!“ sagde den fine Mand, „at De ikke kjendte mig! jeg er blevet saa meget Lægene, jeg har ordenlig faaet Kjøb og Klæder. De har nok aldrig tænkt at see mig i saadan en Velmagt. Kjender De ikke Deres gamle Skygge? Ja De har vist ikke troet at jeg mere kom igjen. Mig er det gaaet særdeles vel siden jeg sidst var hos Dem, jeg er i alle Henseender blevet meget formuende! skal jeg kjøbe mig fri fra Tjenesien, saa kan jeg!“ og saa raslede han med et heelt Bunt kostbare Signeter, som hang ved Uhrer, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkjæde, han bar om Halsen; nei, hvor alle Fingrene glimrede med Diamants Ringe! og det var Altsammen virkeligt.

„Nei, jeg kan ikke komme til mig selv!“ sagde den lærde Mand, „hvad er dog alt det!“

„Ja, noget Almindeligt er det ikke!“ sagde Skyggen, „men De selv hører jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsbeen traadt i Deres Fodspor. Saa snart De fandt, jeg var moden til at gaae alene ud i Verden, gik jeg min egen Vej; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom en Slags Kængsel over mig efter engang at see Dem for De døer, De skal jo døe! jeg vilde ogsaa gjerne gjensee disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet. —

Jeg veed De har faaet en anden Skygge igjen, har jeg Noget at betale til den eller Dem? De vil være saa god at sige det."

"Nei, er det virkelig Dig!" sagde den lærde Mand, "det er dog høist mærkværdigt! aldrig havde jeg troet at Ens gamle Skygge kunde komme igjen som Menneſte!"

"Siig mig hvad jeg har at betale!" sagde Skyggen, "for jeg vil nodig staae i nogen Slags Gjæld!"

"Hvor kan Du tale jaaledes!" sagde den lærde Mand, "hvad Gjæld er her at snakke om! vær saa fri som Nogen! jeg glæder mig overordenlig ved din Lykke! sid ned, gamle Ven! og fortæl mig bare lidt om, hvorledes det er gaaet til, og hvad Du faae øvre hos Gjenboens, der i de varme Lande!"

"Ja, det skal jeg fortælle Dem," sagde Skyggen og satte sig ned, "men saa maa De ogsaa love mig, at de aldrig til Nogen her i Byen, hvor de endogjaa træffer mig, siger at jeg har været Deres Skygge! jeg har isinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!" —

"Vær ganske rolig," sagde den lærde Mand, "jeg skal ikke sige Nogen hvem Du egentlig er; her er min Haand! jeg lover det og en Mand et Ord!"

"Et Ord en Skygge!" sagde Skyggen, og jaaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganske mærkværdigt, hvormeget Menneſte den var; ganske forklædt var den og i det allerfineste sorte Klæde, lakerede Støvler, og Hat der kunde smække sammen, saa at den blev bar Pul og Skygge, ikke at tale om hvad vi alle veed, her var Signeter, Guldhalskjæde og Diamantringe; jo Skyggen var overordenlig godt klædt paa, og det var just det, som gjorde, at den var ganske et Menneſte.

"Nu skal jeg fortælle!" sagde Skyggen, og saa satte den sine Been med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Ormet af den lærde Mands nye Skygge, der laae som en

Budelhund ved hans Fødder, og det var nu enten af Gormod eller maaskee for at faae den til at hænge ved; og den liggende Skygge holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide, hvorledes man saaledes kunde komme løs og tjene sig op til sin egen Herre.

„Veed De, hvem der boede i Gjenboens Huus?“ sagde Skyggen, „det var den deiligste af Alle, det var Boesien! Jeg var der i tre Uger og det er ligesaa virkende, som om man levede i tre tusind Aar og læste Alt hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har seet Alt og jeg veed Alt!“

„Boesien!“ raabte den lærde Mand! „ja, ja — hun er tidt Gremet i de store Byer! Boesien! ja jeg har seet hende et eneste kort Dieblit, men Sevnen sad mig i Dinene! hun stod paa Altanen, og skinnede som Nordlyset skinner! Fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Døren og saa — —!“

„Saa var jeg i Forgemaffet!“ sagde Skyggen. „De har altid sidet og seet over til Forgemaffet. Der var slet intet Lys, der var en Slags Luismørke, men den ene Dør stod aaben ligesom den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var lyst op, jeg var reent blevet slaaet ihjel af Lys, var jeg kommet heelt ind til Tomfruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid og det skal man gjøre!“

„Og hvad saae Du saa?“ spurgte den lærde Mand.

„Jeg saae Altting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stolthed af mig, men — som Fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling, mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gjerne at De vilde sige De til mig!“

„Om Forlæbelse!“ sagde den lærde Mand, „det er gammel Vane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig Alt hvad De saae!“ —

„Alting!“ sagde Skyggen, „for jeg saae Alt og jeg veed Alt.“

„Hvorledes saae der ud i de inderste Sale?“ spurgte den lærde Mand. „Var der som i den friske Skov? Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staaer paa de høie Bjerge?“

„Alting var der!“ sagde Skyggen. „Jeg gik jo ikke ganske heelt ind, jeg blev i det forreste Bærelse i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saae Alting og jeg veed Alting! Jeg har været ved Boeslens Hof i Forgemakket.“

„Men hvad saae De? Gik gjennem de store Sale alle Oldtidens Guder? Kæmpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?“

„Jeg siger Dem, jeg var der og De begriber, jeg saae Alting, hvad der var at see! var De kommet derover, var De ikke blevet til Menneſke, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medføde, det Familiestab jeg havde med Boeslen. I den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gik op og Sol gik ned, blev jeg saa underlig stor; i Maanestien var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Forgemakket gik det op for mig! jeg blev Menneſke! — Moden kom jeg ud, men De var ikke længere i de varme Lande; jeg skammede mig som Menneſke ved at gaae som jeg gik, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til hele denne Menneſke-Fernis, som gjør et Menneſke kjendeligt. — Jeg tog Bei, ja, Dem siger jeg det, De sætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Bei til Kagekonens Skjort, under det skjulte jeg mig; Konen tænkte ikke paa hvor meget hun glemte; først om Aftenen gik jeg ud; jeg løb om i Maanestien paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Wiuren, det kildrer saa deilig i Nyggen! jeg løb op og jeg løb ned, figgede ind ad de høieste Binduer, ind i Salen

og paa Taget, jeg figgede hvor Ingen kunde figge og jeg saae hvad ingen Andre saae, hvad Ingen skulde see! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneſke, derſom det nu ikke engang var antaget, at det var Noget at være det! Jeg saae det Allerutænkeligſte hos Konerne, hos Mændene, hos Forældre og hos de søde, mageløse Børn; — jeg saae," ſagde Skyggen, „hvad ingen Menneſker maatte vide, men hvad de Allesammen ſaa gjerne vilde vide, Ondt hos Naboen. — Havde jeg ſrevet en Avis, den var bleven læſt! men jeg ſrev lige til Personen ſelv, og der blev en Forførdelſe i alle Byer hvor jeg kom. De blev ſaa bange for mig! og de holdt ſaa overordenlig af mig. Profefſorerne gjorde mig til Profefſor, Strædderne gav mig nye Klæder, jeg er godt forſynet; Myntmeſteren ſlog Mynt for mig, og Konerne ſagde, jeg var ſaa kjon! — og ſaa blev jeg den Mand jeg er! og nu ſiger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg hoer paa Solſiden og er altid hjemme i Regnveir!" og ſaa gik Skyggen.

„Det var dog mærkeligt!" ſagde den lærde Mand.

Nar og Dag gik, ſaa kom Skyggen igjen.

„Hvorledes gaaer det?" ſpurgte den!

„Ak!" ſagde den lærde Mand, „jeg ſriver om det Sande og det Gode og det Skjonne, men Ingen bryder ſig om at høre Sigt, jeg er ganſke fortvivlet, for jeg tager mig det ſaa nær!"

„Men det gjør jeg ikke!" ſagde Skyggen, „jeg bliver fed, og det er det man ſkal ſee at blive! ja De forſtaaer dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa reiſe! jeg gjør en Reiſe til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Reiſefammerat! vil De reiſe med, ſom Skygge! Det ſkal være mig en ſtor Fornøielſe at have Dem med, jeg betaler Reiſen!"

„Det gaaer vel vidt!" ſagde den lærde Mand.

„Det er ligesom man tager det!“ sagde Skyggen. „De vil have grumme godt af at reise! vil De være min Skygge, saa skal De faae Altting frit paa Reisen!“

„Det er for galt!“ sagde den lærde Mand.

„Men saadan er nu Verden!“ sagde Skyggen, „og saaledes bliver den!“ og saa gif Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det Sande og det Gode og det Skjonne, det var for de Blegste ligesom Roser for en Ko! — han var ganske syg tilsidst.

„De seer virkelig ud ligesom en Skygge!“ sagde Folk til ham, og det gjøs i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

„De skal tage til et Bad!“ sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, der er ikke Andet for! jeg vil tage Dem med for gammelt Bekjendtskabs Skyld; jeg betaler Reisen og De gjør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Veien! jeg vil til et Bad, mit Skjæg groer ikke ud som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skjæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi reise jo som Kammerater!“

Og saa reiste de; Skyggen var da Herre og Herren var da Skygge; de kjørte med hinanden, de red og gif sammen, Side ved Side, forud og bagefter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadanne over; han var et meget godt Hjerte, og særdeles mild og venlig, og da sagde han en Dag til Skyggen: „da vi nu saaledes ere blevne Rejsekammerater, som vi er det, og vi tillige ere vorne op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke Duus, det er dog mere fortroligt!“

„De siger Noget!“ sagde Skyggen, som jo nu var den egentlige Herre. „Det er meget ligefremt og velmeent sagt, jeg vil være ligesaa velmenende og ligefrem. De, som en lærd

Mand, veed vistnok hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faae de ondt; Andre gaaer det gjennem alle Lemmer, naar man lader et Søm gnide mod en Glasrude; jeg har ligesaadan en Følelse ved at høre Dem sige Du til mig, jeg føler mig ligesom trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De seer at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige Du til mig, men jeg skal gjerne sige Du til Dem, saa er det Halve gjort!"

Og saa sagde Skyggen Du til sin forrige Herre.

"Det er dog vel galt." tænkte han, „at jeg maa sige De, og han siger Du!" men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der vare mange Fremmede og imellem disse en deilig Kongedatter, som havde den Sygdom, at hun saae altfor godt, og det var nu saa angsteligt.

Rigestrax mærkede hun, at han der var kommet, var en ganske anden Person end alle de Andre; „han er her for at faae sit Skjæg til at vore, siger man, men jeg seer den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge."

Nysgjerrig var hun blevet; og saa gav hun sig strax paa Spadseretouren i Dale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gjøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun: „Deres Sygdom er, at De ikke kan kaste Skygge."

"Deres Kongelige Høihed maa være betydelig i Bedring!" sagde Skyggen, „jeg veed, Deres Onde er, at De seer alt for godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge! Seer De ikke den Person, som altid gaaer med mig! Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det Almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske! ja, De seer, at jeg

endogsaa har givet ham en Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have Noget for mig selv!" —

"Hvad?" tænkte Prindsessen, "skulde jeg virkelig være kommet mig! Dette Bad er det første der er til! Vandet har i vor Tid ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morsomt; den Fremmede synes jeg overordentlig om. Vare hans Skjæg ikke vorer, for saa reiser han!"

Om Aftenen i den store Balsal dandsede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan en Dandsfer havde hun aldrig havt. Hun sagde ham, fra hvad Land hun var, og han kjendte Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme; han havde figget ind ad Vinduerne foroven og forneden, han havde seet baade det Ene og det Andet, og saa kunde han svare Kongedatteren og gjøre Anthydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden! hun fik saadan en Agtelse for hvad han vidste, og da de saa dandsede igjen, saa blev hun forliebt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var særdig at see lige igjennem ham. Saa dandsede de nok engang og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennecker, hun skulde regjere over. "En viis Mand er han," sagde hun til sig selv, "det er godt! og deiligt dandsfer han, det er ogsaa godt, men mon han har grundige Kundskaber, det er ligejaa vigtigt! han maa examineres." Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af det Allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svaret paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

"Det kan De ikke svare paa!" sagde Kongedatteren.

"Det hører til min Børne-Lærdom," sagde Skyggen, "jeg troer saagar min Skygge derhenne ved Døren kan svare derpaa!"

„Deres Skygge!“ sagde Kongedatteren, „det vilde være høist mærkeligt!“

„Ja, jeg siger ikke bestemt, at han kan!“ sagde Skyggen, „men jeg skulde troe det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig og hørt efter, — jeg skulde troe det! men Deres Kongelige Høihed tillader, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stoltthed af at gaae for et Menneske, at naar han skal være i rigtig Humeur, og det maa han være for at svare godt, saa maa han behandles ganske som et Menneske.“

„Det kan jeg godt lide!“ sagde Kongedatteren.

Og saa gik hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneskene baade udenpaa og indeni, og han svarede saa klogt og godt.

„Hvad det maa være for en Mand, der har saa viis en Skygge!“ tænkte hun, „det vilde være en reen Betsignelse for mit Folk og Rige, om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gjør det!“

Og de vare snart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men Ingen skulde vide derom, før hun kom hjem i sit eget Rige.

„Ingen, ikke engang min Skygge!“ sagde Skyggen, og det havde han nu saadan sine egne Tanker ved! —

Saa vare de i Landet, hvor Kongedatteren regjerede, naar hun var hjemme.

„Hør, min gode Ven!“ sagde Skyggen til den lærde Mand, „nu er jeg blevet saa lykkelig og mægtig, som Noget kan blive, nu vil jeg ogsaa gjøre noget Særdeles for Dig! Du skal altid boe hos mig paa Slottet, kjøre med mig i min kongelige Vogn og have hundrede tusinde Rigsdaler om Aaret; men saa maa Du lade Dig kalde Skygge af Alle og Enhver; Du maa ikke sige, at Du har nogensinde været Menneske, og engang

om Naret, naar jeg sidder paa Altanen i Solstien og lader mig see, maa Du ligge ved mine Fødder, som en Skygge skal; jeg kan sige Dig, jeg gifter Kongedatteren! i Aften skal Brylluppet holdes.

„Nei, det er dog altfor galt!“ sagde den lærde Mand, „det vil jeg ikke, det gjør jeg ikke; det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger Altning! at jeg er Menneſket, og at Du er Skyggen, Du er bare klædt paa!“

„Det er der Ingen som troer!“ sagde Skyggen, „vær fornuftig, eller jeg kalder paa Vagten!“ —

„Jeg gaaer lige til Kongedatteren!“ sagde den lærde Mand. „Men jeg gaaer før!“ sagde Skyggen, „og Du gaaer i Urrest!“ — og det maatte han, for Skildvagterne, de lystrede ham, som de vidste Kongedatteren vilde have.

„Du ryster!“ sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, „er der skeet Noget? Du maa ikke blive syg til iaften, nu vi skal have Bryllup.“

„Jeg har oplevet det Grueligste, der kan opleves!“ sagde Skyggen, „tænk Dig — ja saadan en stakkels Skyggehjerne kan ikke holde Meget ud; — Tænk Dig, min Skygge er blevet gal, han troer at han er Menneſket og at jeg — tænk Dig bare, — at jeg er hans Skygge!“

„Det er frygteligt!“ sagde Prindsessen, „han er dog spærret inde?“

„Det er han! Jeg er bange, han kommer sig aldrig.“

„Stakkels Skygge!“ sagde Prindsessen, „han er meget ulykkelig; det er en sand Velgjerning at frie ham fra den Smule Liv, han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa troer jeg det bliver nødvendigt, at det bliver gjort af med ham i al Stillehed!“

„Det er rigtignok haardt!“ sagde Skyggen, „for det var en tro Tjener!“ og saa gav han ligesom et Suk.

„De er en ædel Character!“ sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: bum! Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig see og faae nok en Gang Hurra!

Den lærde Mand hørte ikke Noget til alt det, for ham havde de taget Livet af. —

Det gamle Huus.

Der var omme i Gaden et gammelt, gammelt Huus, det var næsten tre hundrede Aar, det kunde man læse sig til paa Bjælken, hvor Aarstallet var skaaret ud tilligemed Tulipaner og Humle-ranker; der stod hele Vers bogstaverede som i gamle Dage, og over hvert Vindue var der i Bjælken snittet et Ansigt som vrænggebe: den ene Etage gik et langt Stykke ud over den anden, og lige under Taget var en Bly-Rende med Dragehoved; Regnvandet skulde løbe ud af Gabet, men det løb ud af Maven, for der var Hul paa Renden.

Alle de andre Huse i Gaden vare saa nye og saa nette, med store Muder og glatte Vægge, man kunde nok see, at de vilde ikke have Noget at gjøre med det gamle Huus; de tænkte nok: „hvor længe skal det Skrummel staae til Spectakel her i Gaden; saa løber Karnappet saadan ud, at Ingen fra vore Vinduer kan see, hvad der skeer i den Kant! Trappen er saa bred som til et Slot og saa høi som til et Kirkeetaarn. Zerngelænderet seer jo ud som Døren til en gammel Begravelse, og saa har det Messingknapper. Det er flaut!“

Lige over for i Gaden var ogsaa nye og nette Huse og de tænkte som de andre, men ved Vinduet her sad en lille Dreng med friske røde Kinder, med klare straalende Dine, han syntes rigtignok bedst om det gamle Huus, og det baade i Solskin og i Maanestien. Og saae han over paa Muren, hvor Kalken var gaaet af, saa kunde han sidde og udfinde der alle de underligste Billeder, akkurat hvorledes Gaden havde seet ud før med Trapper, Karnapper og spidse Gavle; han kunde see Soldater med Hellebarder, og Tagrender der løb om som Drager og Lindorme. — Det var rigtignok et Huus at see paa! og derovre boede en gammel Mand, som gik i Skjægs Buxer, havde en Kjole med store Messingknapper og en Paryk, som man kunde see var en virkelig Paryk. Hver Morgen kom der til ham en gammel Karl, som ryddede op og gik Grinder, ellers var den gamle Mand i de Skjægs Buxer ganske alene i det gamle Huus; imellem kom han hen til Vindues-Ruden og saae ud, og den lille Dreng nikkede til ham, og den gamle Mand nikkede igjen, og saa vare de Bekjendte og saa vare de Venner, skjøndt de aldrig havde talt med hinanden, men det kunde da ogsaa være det samme.

Den lille Dreng hørte sine Forældre sige: „den gamle Mand derovre har det meget godt, men han er saa stræffelig ene!“

Næste Søndag tog den lille Dreng og svøbte Noget ind i et Stykke Papir, gik ned i Porten, og da han, som gik Grinder, kom forbi, sagde han til ham: „hør! vil Du bringe den gamle Mand derovre dette fra mig! jeg har to Linsoldater, dette er den ene; han skal have den, for jeg veed at han er saa stræffelig ene.“

Og den gamle Karl saae ganske fornøiet ud, nikkede og bar Linsoldaten over i det gamle Huus. Siden kom der Bud om den lille Dreng ikke havde lyst til selv at komme over at gjøre

Besøg, og det fik han Lov til af sine Forældre, og saa kom han over i det gamle Huus.

Dg Messingknapperne paa Trappe-Gelænderet skinnede meget stærkere end ellers, man skulde troe at de vare polerede i Anledning af Besøget, og det var som om de udskaarne Trompetere — for der var udskaaet i Døren Trompetere, som stod i Tulipanerne — blæste af alle Kræfter, Kinderne saae meget tykkere ud end før. Jo de blæste: „Tratteratra! den lille Dreng kommer! tratteratra!“ — og saa gik Døren op. Hele Gangen var med gamle Portraiter, Riddere i Harnisk og Fruer i Silkejoler; og Harniskerne raslede og Silkejolerne raslede! — Dg saa kom der en Trappe, den gik et stort Stykke opad og et lille Stykke ned — og saa var man paa en Altan, der rigtignok var meget skønelig, med store Huller og lange Sprækker, men der vorte Græs og Blade op af dem allesammen, for hele Altanen udenfor, Gaarden og Muren, var med saa meget Grønt, det saae ud som en Have, men det var kun en Altan. Her stode gamle Urtepotter, som havde Ansigter og Væsel-Drer; Blomsterne de vorte nu ligesom de vilde. I den ene Potte løb det over alle Bredder med Mellem, det vil sige med det Grønne, Skud ved Skud, og ganske tydeligt sagde det: „Luften har klappet mig, Solen har kysset mig og lovet mig en lille Blomst paa Søndag, en lille Blomst paa Søndag!“

Dg saa kom de ind i et Kammer, hvor Bæggene vare med Svinelæders Betræk og der var trykt Guldblomster paa.

„Forgyldning forgaar,
Men Svinelæder bestaer!“

sagde Bæggene.

Dg der stode Lænestole saa høiryggede, saa udskaarne, og med Arme paa begge Sider. „Sid ned! sid ned!“ sagde de; „Uh, hvor det knager i mig! nu faaer jeg nok Gigt ligesom det gamle Skab! Gigt i Ryggen, uh!“

Og saa kom den lille Dreng ind i Stuen, hvor Karnappet var og hvor den gamle Mand sad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven!“ sagde den gamle Mand. „Og Tak fordi Du kommer over til mig!“

„Tak! Tak!“ eller „Knak! Knak!“ sagde det i alle Meublerne; de vare saa mange, at de næsten stode hverandre iveien for at see den lille Dreng.

Og midt paa Bæggen hang et Skilderi med en deilig Dame, saa ung, saa glad, men ganske klædt paa som i gamle Dage, med Pudder i Haaret og Klæder, som stode stive; hun sagde hverken „tak“ eller „knak,“ men saae med sine milde Bine paa den lille Dreng, som strax spurgte den gamle Mand: „hvor har Du faaet hende?“

„Omme hos Marschandiseren!“ sagde den gamle Mand. „Der hange saa mange Billeder; Ingen kjender eller bryder sig om dem, for de ere begravede Allesammen, men i gamle Dage har jeg kjendt hende, og nu er hun død og borte i et halvhundrede Aar!“

Og under Skilderiet hang bag Glas en Bouquet visne Blomster; de vare vist ogsaa et halvhundrede Aar, saa gamle saae de ud. Og Perpendikelen paa det store Uhr gik frem og tilbage og Viseren dreiede og Alting i Stuen blev endnu ældre, men det mærkede de ikke.

„De sige hjemme,“ sagde den lille Dreng, „at du er saa stræffelig ene!“

„O!“ sagde han, „de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme og besøge mig, og nu kommer Du ogsaa! — Jeg har det meget godt!“

Og saa tog han ned af Hylben en Bog med Billeder, der vare hele lange Optog, de forunderligste Karreeter, som man ikke seer dem nu til Dags, Soldater som Kloverknekt og Borgere med vaiende Faner; Skræbberne havde deres med en Sax, som

blev holdt af to Løver, og Skomagerne deres uden Støvle, men med en Oru, som havde to Hoveder, for Skomagerne maae have Alting saaledes, at de kunne sige: det er et Par. — Jo det var en Billedbog!

Og den gamle Mand gif ind i den anden Stue for at hente Syltetøi, Æbler og Nødder; — der var rigtignok vel-signet ovre i det gamle Huus.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Linsoldaten, som stod paa Dragkisten; „her er saa eensomt og saa sørgeligt; nei, naar man har været i Familieliv, kan man ikke vænne sig til dette her! — Jeg kan ikke holde det ud! den hele Dag er saa lang og Aftenen er endnu længer! her er slet ikke, som ovre hos Dig, hvor din Fader og Moder talte saa fornøiede, og hvor Du og alle 3 søde Børn gjorde saadant et deiligt Spectakel. Nei hvor den gamle Mand har det eensomt! troer Du han faaer Kys! troer Du han faaer milde Dine, eller Suletræ! Han faaer ikke Noget, uden Begravelse! — jeg kan ikke holde det ud!“

„Du maae ikke tage det saa sørgeligt!“ sagde den lille Dreng, „jeg synes her er saa deiligt, og alle de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme jo og gjøre Besøg!“

„Ja, dem seer jeg ikke og dem kjender jeg ikke!“ sagde Linsoldaten, „jeg kan ikke holde det ud!“

„Det maa Du!“ sagde den lille Dreng.

Og den gamle Mand kom med det meest fornøiede Ansigt, det deiligste Syltetøi, Æbler og Nødder, og saa tænkte den lille Dreng ikke paa Linsoldaten.

Lykkelig og fornøiet kom den lille Dreng hjem, og der gif Uger og der gif Dage, og der blev nikket til det gamle Huus og fra det gamle Huus, og saa kom den lille Dreng derover igjen.

Og de udskaarne Trompetere blæste: „tratteratra! der er den lille Dreng! tratteratra!“ og Sværd og Rustning paa Ridder-

billeberne raslede og Silkekjolerne raslede, Svinelæderet talte og de gamle Stole havde Gigt i Ryggen: „av!“ det var affurat ligesom første Gang, for derovre var den ene Dag og Time ligesom den anden.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Linsoldaten, „jeg har grædt Tin! her er altfor sørgeligt! lad mig heller gaae i Krig og miste Arme og Been! det er dog en Forandring. Jeg kan ikke holde det ud! — nu veed jeg hvad det er at have Besøg af sine gamle Tanker, med hvad de kunne føre med! jeg har havt Besøg af mine, og Du kan troe, det er ingen Fornoielse i Længden, jeg var tilsidst nær ved at springe ned af Dragkisten. Alle I derovre i Huset saae jeg saa tydeligt, som om I virkelig var her; det var igjen den Søndagmorgen, som Du veed nok! Alle I Børn stode foran Bordet og sang Eders Psalme, som I synge den hver Morgen; I stode andægtige med foldede Hænder, og Fader og Moder vare ligesaa høitidelige, og saa gif Døren op og den lille Søster Maria, som ikke er to Aar endnu, og som altid danser, naar hun hører Musik eller Sang, hvad Slags det endogsaa er, blev sat ind, — hun skulde det nu ikke, — og saa begyndte hun at danse, men kunde ikke komme i Tact, for Lønerne vare saa lange, og saa stod hun først paa det ene Been og heldede Hovedet heelt forover, og saa paa det andet Been og heldede Hovedet heelt forover, men det vilde ikke slaae til. I stode meget alvorlige, Allesammen, skjøndt det var nok svært, men jeg loe indvendig og derfor faldt jeg ned af Bordet og fik en Bule, som jeg endnu gaaer med, for det var ikke Ret af mig at lee. Men det Hele gaaer nu igjen indeni mig, og Alt hvad jeg saadan har oplevet; og det er nok de gamle Tanker med hvad de kunne føre med! — Siig mig, om I synge endnu om Søndagen? Siig mig lidt om den lille Maria! og hvordan har min Kammerat det, den anden Linsoldat! ja han er rigtignok lykkelig! jeg kan ikke holde det ud!“

„Du er foræret bort!“ sagde den lille Dreng; „Du maa blive. Kan Du ikke indsee det?“

Dg den gamle Mand kom med en Skuffe, hvori der var Meget at see, baade „Kridthuus“, og „Balsombøsse“, og gamle Kort, saa store og saa forgyldte, som man aldrig seer dem nu. Dg der blev aabnet store Skuffer og Claveret blev aabnet, det var med Landskab indvendigt paa Laaget, og det var saa høit da den gamle Mand spillede paa det; og saa hynnede han en Wife.

„Ja, den kunde hun synge!“ sagde han og saa nikkede han til Portraitet, som han havde kjøbt hos Marschandiseren, og den gamle Mand's Dine de stinnede saa klare.

„Jeg vil i Krig! jeg vil i Krig!“ raabte Linsoldaten saa høit han kunde og styrkede sig lige ned paa Gulvet. —

Ja, hvor blev han af? Den gamle Mand søgte, den lille Dreng søgte, borte var han og borte blev han. „Jeg finder ham nok!“ sagde den Gamle, men han fandt ham aldrig! Gulvet var alt for aabent og hullet; — Linsoldaten var faldet gjennem en Sprække og der laae han i aaben Begravelse.

Dg den Dag gik og den lille Dreng kom hjem, og Ugen gik og der gik flere Uger. Vinduene vare ganske froesne; den lille Dreng maatte sidde og aande paa dem for at faae et Kighul over til det gamle Huus, og der var Eneen fyget ind i alle Snirkler og Indskrifter, den laae heelt op over Trappen, ligejom om der var Ingen hjemme, og der var heller Ingen hjemme, den gamle Mand var død.

Om Aftenen holdt en Bogn udenfor, og ned i den bar man ham i hans Kiste, han skulde ud at ligge paa Landet i sin Begravelse. Der kjørte han nu, men Ingen fulgte, alle hans Venner vare jo døde. Dg den lille Dreng kysjede paa Fingeren efter Kisten, da den kjørte.

Nogle Dage efter blev der Auction paa det gamle Huus,

og den lille Dreng saae fra sit Vindue, hvor man bar bort: de gamle Middere og de gamle Damer, Urtepotterne med lange Dren, de gamle Stole og de gamle Skabe, Noget kom her og Noget kom der; Portraitet af hende, som var fundet hos Marschandiseren, kom til Marschandiseren igjen og der hang det altid, for Ingen kjendte hende mere, og Ingen brød sig om det gamle Billede.

I Foraaret rev man Huset selv ned, for det var et Skrummel, sagde Folk. Man kunde see fra Gaden lige ind i Stuen til det Svineskinds Betræk, som blev flenget og revet; og det Grønne om Altanen hang ganske vildsomt om de faldende Bjælker. — Og saa blev der ryddet op.

„Det hjalp!“ sagde Nabohusene.

Dg der blev bygget et deiligt Huus med store Vinduer og hvide, glatte Mure, men foran, hvor egentlig det gamle Huus havde staaet, plantedes en lille Have og op ad Naboens Mure vorte vilde Vinranke; foran Haven kom et stort Jerngitter med Jernport, det saae stadseligt ud, Folk stod stille og kiggede derind. Dg Spurvene hang sig i Sneveviis paa Vinranterne, snakkede i Munden paa hverandre, saa godt de kunde, men det var ikke om det gamle Huus, for det kunde de ikke huse, der var gaaet saa mange Aar, at den lille Dreng var voret op til en heel Mand, ja en dygtig Mand, som hans Forældre havde Forpielse af; og han var lige blevet gift og med sin lille Kone flyttet ind i Huset her, hvor Haven var; og han stod hos hende der, idet hun plantede en Markblomst, som hun fandt saa yndig. Hun plantede den med sin lille Haand og klappede Jorden til med Fingrene. — Nu! hvad var det? Hun stak sig. Der sad noget Spidst lige op af den bløde Jord.

Det var — ja tænk! det var Linsoldaten, ham, som var blevet borte oppe hos den gamle Mand, og var runlet og tumlet mellem Tommer og Gruus og tilsidst havde ligget mange Aar i Jorden.

Dg den unge Kone tørrede Soldaten, først med et grønt Blad og saa med sit fine Lommelørklæde, det havde saadan en deilig Lugt! og det var for Linsoldaten, ligesom om den vaagnebe op af en Dvale.

„Lad mig see ham!“ sagde den unge Mand, loe og rystede saa med Hovedet. „Ja ham kan det nu ikke være, men han husker mig paa en Historie med en Linsoldat, jeg havde, da jeg var en lille Dreng!“ og saa fortalte han sin Kone om det gamle Huus, og den gamle Mand, og om Linsoldaten, han sendte over til ham, fordi han var saa skrækkelig ene, og han fortalte det saa akkurat, som det virkelig havde været, saa at den unge Kone fik Taarer i Øinene over det gamle Huus og den gamle Mand.

„Det kan dog være at det er den samme Linsoldat!“ sagde hun, „jeg vil gjemme den og huske paa Alt hvad Du har fortalt mig; men den gamle Mand's Grav maa Du vise mig!“

„Ja den veed jeg ikke,“ sagde han, „og Ingen veed den! alle hans Venner vare døde, Ingen passede den og jeg var jo en lille Dreng!“

„Hvor han maa have været skrækkelig ene!“ sagde hun.

„Skrækkelig ene!“ sagde Linsoldaten, „men deiligt er det, ikke at blive glemmt.“

„Deiligt!“ raabte Noget tæt ved, men Ingen uden Linsoldaten saae, at det var en Lap af det Svineladers Betræk; det var uden al Forgylbning, det saae ud, som vaad Jord, men en Mening havde det og den sagde det:

„Forgylbning forgaaer,
Men Svinelader bestaaer!“

Dog det troede Linsoldaten ikke.

Hørren.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Bingerne paa et Møl og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den, som det er for Smaaabørn at blive vaskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

„Folk siger, jeg staaer saa udmærket godt,“ sagde Hørren, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntret op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!“

„Ja, ja, ja!“ sagde Gjerdestavene, „Du kjender ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!“ og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre
Basselurre,
Bisen er ube!“

„Nei, den er ikke!“ sagde Hørren, „Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg vorer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!“

Men en Dag kom der Folk og tog Hørren i Toppen og ruffede den op med Rod, det gjorde ondt: og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild, ligesom den skulde steges, det var grueligt.

„Man kan ikke altid have det godt!“ sagde Hørren, „man maa prøve Noget, saa veed man Noget!“

Men det blev rigtignok slem. Hørren blev knækket og

bræffet, stættet og heglet, ja hvad vidste den hvad det hed; den kom paa Rokken, snurre rur! det var ikke muligt at holde Lanterne samlede.

„Jeg har været overordenlig lykkelig!“ tænkte den i al sin Pine! Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!“ — og det sagde den endnu da den kom paa Bæven — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørrer, hver eneste Art, blev til det ene Stykke!

„Ja, men det er jo mageløst! det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerbestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

„Snip snap snurre
Basselurre!“

Wisen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt Noget, saa er jeg ogsaa nu bleven Noget for det; jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget Andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke påsjet, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Dypvartning! Pigen vender mig hver Morgen, og med Vandkanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt, at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!“

Nu kom Lærredet i Guus, nu kom det under Sar. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintoi, af det man ikke nævner, men som alle Menneffer maae have; det var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøielse.

Vi ere blevne tolv Stykker, men vi ere Alle dog eet og det samme, vi er eet Dousin! Hvor det er en mageløs Lykke!"

Dg Nar gif, — og saa kunde det ikke holde længer.

"Gengang maa det jo være forbi!" sagde hvert Stykke, "jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange umulige Ting!" Dg saa bleve de revne i Stumper og Laster, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og fogte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligst fint hvidt Papir!

"Nei, det er en Overraskelse! og en deilig Overraskelse!" sagde Papiret; "nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en mageløs Lykke!" Dg der blev skrevet paa det de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Belsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

"Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkelig saa! Vor Herre veed, at jeg slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Leilighed maatte gjøre, for at være til! Dg saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Wisen er ude!" saa gaer den just over i noget meget Hoiere og Bedre; nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker, kunne læse mig! Det er det Himeligste! Før havde jeg blaa Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste!"

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt, hvad der stod skrevet paa det, sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig

flere Folk faae Gavn og Glæde deraf, end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde lobet Verden rundt, og var blevet flidt op paa Halvveien.

„Ja, det er nu det Allerfornuftigste!“ tænkte det beskrevne Papir. „Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Vre ligesom en gammel Bedstefader! Det er mig, der er skrevet paa, Ordene flød af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtignok blive bestilt Noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!“

Saa blev Papiret samlet i Bundt og lagt paa Hylde. „Man har godt af at hvile paa sin Gjerning!“ jagde Papiret. „Det er meget rigtigt at man samler sig og kommer til Eftertanke om hvad der boer i En. Nu først veed jeg rigtigt, hvad der staaer i mig! Og kjende sig selv, det er det egentlige Fremskridt. Hvad mon der nu vil komme? Noget fremad skeer der, det gaaer altid fremad!“ —

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Buddersukker. Og alle Børnene i Huset stod rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa gesvindt — det er Børnene der gaae af Skole, og den allersidste Gnist er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. „Uh!“ sagde det, og lige i det samme blev det en heel Flamme; den gik saa høit i Veiret, som aldrig Hørren havde kunnet løfte sin lille blaa Blomst, og skinne som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skrevne Bogstaver bleve i et Dieblisk ganste røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!“ sagde det inde i Flam-

men, og det var som tusinde Stemmer sagde det i een, og
 Flammen slog gennem Skorstenen heelt oven ud; — — og
 finere end Flammen, ganske usynlig for Menneffenes Dine,
 svævede smaa bitte Væsner, ligesaa mange som der havde været
 Blomster paa Hørrn. De vare endnu lettere end Flammen, der
 fødte dem, og da den sluffedes og der kun var tilbage af Papiret
 den forte Afte, dansede de endnu en Gang hen over den og
 hvor de vorte saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister:
 „Børnene gif af Skole og Skolemesteren var den Sidste!“ det
 var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stod og sang ved
 den døde Afte:

„Snip snap snurre
 Bæselure!
 Wisen er ude!“

Men de smaa usynlige Væsener sagde hver: „Wisen er al-
 drig ude! Det er det Deiligste ved det Hele! Jeg veed det, og
 derfor er jeg den Allerlyffeligste!“

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae, og det
 skulde de ikke heller, for Børn maae ikke vide Alting.

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt
 Brillglas, der gjør Alting hundred Gange større end det er?
 Naar man tager og holder det for Diet og seer paa en Vand-
 draabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige
 Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og
 det er virkelig. Det seer næsten ud, som en heel Tallerken fuld

af Meier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Ender og Kanter af hverandre, og dog ere de glade og fornøiede, paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible-Krable, for det hed han. Han vilde alletider have det Bedste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolldom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Diet og seer paa en Vanddraabe, der var taget ude fra en Byt Band i Grøsten. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre.

„Ja, men det er jo affhyeligt!“ sagde gamle Krible-Krable, „kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver passe sit!“ og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae og saa maatte han trolde. „Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydelige!“ sagde han, og saa heldte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hæreblood, den allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ud som en heel By af nøgne Vildmænd.

„Hvad har Du der?“ spurgte en anden gammel Trolde, som ikke havde Navn og det var just det Fine ved ham.

„Ja kan Du gjette, hvad det er,“ sagde Krible-Krable, „saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!“

Og Trollden, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglasset. Det saae virkelig ud som en heel By, hvor alle Mennesker løb om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see hvor den One puffede og stødte den Anden, hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst

skulde nederst! „see! see! hans Been er længer end mit! haf! væk med det! der er En som har en lille Knop bag Dret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer! og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad En saa stille som en lille Jomfru, og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de sled i hende og de aad hende!“

„Det er overordenlig morsomt!“ sagde Trollden.

„Ja men hvad troer Du det er?“ spurgte Krible-Krable.
„Kan Du finde det ud?“

„Det er da godt at see!“ sagde den Anden, „det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo Allesammen hinanden. En stor By er det!“

„Det er Grøstevand!“ sagde Krible-Krable.

Den lykkelige Familie.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et heelt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnveir næsten ligesaa godt som en Paraph, for det er saa forførdeligt stort. Aldrig voxer en Skræppe alene, nei hvor der groer een, der groe flere, det er en stor Deilighed, og al den Deilighed er Sneglemad. De store, hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Fricassee, spiste og sagde „hum! hvor det smager!“ for de troede nu det smagte saa deiligt, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne saae.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længere spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de vorte og vorte over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel Skræppestov, hist og her stod et Uble og et Blomme-Træ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt, at det var en Have; Alt var Skræpper, — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv, hvor gamle de vare, men de kunde godt huske, at de havde været mange flere, at de var af en Familie fra fremmede Lande, og for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste, at der var endnu Noget til i Verden, som hed Herregaarden, og deroppe blev man kogt, og saa blev man sort og saa blev man lagt paa Sølsfad, men hvad videre der skete vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive kogt og at ligge paa Sølsfad, kunde de ikke tænke sig, men deiligst skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Struptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Bæst, ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Sølsfad.

De gamle, hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de; Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til for at de kunde blive kogt og lagt paa Sølsfad.

De levede nu meget eensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille almindelig Snegl til sig, som de opdrog som deres egen, men den Lille vilde ikke vore, for han var almindelig; men de Gamle, især Mutter, Sneglesmutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt, at Mutter havde Ret.

Gen Dag var det stærk Regn.

„Hør hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne!“
sagde Sneglesfader.

„Der kommer ogsaa Draaber!“ sagde Sneglemo'er. „Det løber jo lige ned ad Stikken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da see, at vi er Herstabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppestoven er saadet for vor Skyld —! jeg gad vidst, hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!“

„Der er ikke Noget udenfor!“ sagde Sneglesfa'er. Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke Noget at ønske!“

„Jo,“ sagde Mo'er, „jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Sølvfad, det er alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget aparte ved det!“

„Herregaarden er muligviis faldet sammen!“ sagde Sneglesfa'er, „eller Skræppestoven er voret hen over den, saa at Menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men Du iler altid saa forfærdeligt og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faaer ondt i Hovedet naar jeg seer op paa ham!“

„Du maa ikke stjende“, sagde Sneglemo'er, „han kryber saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham og Andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppestoven skulde være Noget af vor Art?“

„Sorte Snegle troer jeg nu nok der er“, sagde den Gamle, „sorte Snegle uden Huus, men det er saa stumpelt og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de havde Noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!“

„Jeg veed rigtignok den Allerdeiligste!“ sagde Myrerne, „men jeg er bange det gaaer ikke, for hun er Dronning!“

„Det gjør ikke Noget!“ sagde de Gamle. „Har hun Huus?“

„Hun har Slot!“ sagde Myrerne, „det deiligste Myreslot med fyv hundrede Gange!“

Taf!“ sagde Sneglemo'er, „vor Søn skal ikke i en Myrestue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Commission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kjende Skræppestoven forinden og foruden.“

„Vi have en Kone for ham!“ sagde Myggene, „hundrede Mennefskridt herfra sidder paa en Stikkelsbærbusk en lille Snegl med Huus, den er ganske eensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede Mennefskridt!“

„Ja lad hende komme til ham!“ sagde de Gamle, „han har en Skræppestov, hun har kun en Busk!“

Dg saa hentede de den lille Snegle-Frøken. Det varede otte Dage før hun kom, men det var just det Rare ved det, saa kunde man see, hun var af Arten.

Dg saa holdt de Bryllup. Ser Sanct-Hans Orme lyste saa godt de kunde; ellers gif det Hele stille af, for de gamle Snegle-Volk kunde ikke taale Sviir og Lystighed! men en deilig Tale blev der holdt af Sneglemo'er, Datter kunde ikke, han var saa bevæget, og saa gav de dem i Arv den hele Skræppestov og sagde, hvad de altid havde sagt, at det var det Bedste i Verden, og naar de levede rebelig og stikkelig og formerede sig, vilde de engang og deres Børn komme paa Herregaarden, blive fogte forte og lagte paa Sølvfad.

Dg efter at den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Huus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Snegle-Bar regjerede i Skoven og fik et stort Alfom, men de blev aldrig fogte, og de kom aldrig paa Sølvfad; saa sluttede de deraf, at Herregaarden var faldet sammen, og at alle Mennefsker

i Verden vare uddøde, og da Ingen jagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Stræppebladene, for at gjøre Tromme-Musik for deres Skyld, og Solen skinde for at give Stræppefoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

Historien om en Moder.

Der sad en Moder hos sit lille Barn, hun var saa bedrøvet, saa bange for at det skulde døe. Det var saa blegt, de smaa Dine havde luffet sig, det trak saa sagte Veiret, og imellem med et dybt Drag ligesom om det sunkede; og Moderen saae endnu mere sorrigfuld paa den lille Sjæl.

Da bankede det paa Døren og der kom en fattig, gammel Mand svøbt ligesom i et stort Hestedækken, for det varmer, og det trængte han til, det var jo kold Vinter; Alting udenfor laae med Is og Sne, og Vinden blæste saa at det skar i Ansigtet.

Og da den gamle Mand rystede af Kulde, og det lille Barn sov et Dieblif, gif Moderen hen og satte Ol i en lille Potte ind i Kaffelovnen, at det kunde varmes til ham; og den gamle Mand sad og vuggede, og Moderen satte sig paa Stolen tæt ved ham, saae paa sit syge Barn, der trak saa dybt Veiret, og løstede den lille Haand.

„Troer Du ikke nok, at jeg beholder ham?“ sagde hun, „vor Herre vil ikke tage ham fra mig!“

Og den gamle Mand, det var Døden selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt betyde Ja, som Nei. Og Moderen saae ned i sit Skjød og Laarerne løb hende over

Rinderne; — hendes Hoved blev saa tungt, i tre Nætter og Dage havde hun ikke lukket sine Øine, og nu sov hun, men kun et Øieblik, saa soer hun op og rystede af Kulde: „hvad er det!“ sagde hun og saae til alle Sider; men den gamle Mand var borte og hendes lille Barn var borte, han havde taget det med sig; og henne i Krogen snurrede og snurrede det gamle Uhr, det store Blylob løb lige ned til Gulvet, bum! og saa stod ogsaa Uhret stille.

Men den stakkels Moder løb ud af Huset og raabte paa sit Barn.

Derude, midt i Sneen, sad en Kone i lange, sorte Klæder og hun sagde: „Døden har været inde i din Stue, jeg saae han skyndte sig bort med dit lille Barn; han gaaer stærkere til end Vinden, han bringer aldrig tilbage hvad han tog!“

„Sig mig blot hvad Vei han gik!“ sagde Moderen, „sig mig Veien og jeg skal finde ham!“

„Jeg veed den!“ sagde Konen i de sorte Klæder, „men før jeg siger den, maa Du først synge for mig alle de Viser, Du har sjunget for dit Barn! jeg holder af dem, jeg har hørt dem før, jeg er Matten, jeg saae dine Lærere, mens Du sang dem!“

„Jeg vil synge dem alle, alle!“ sagde Moderen, „men stands mig ikke, at jeg kan naae ham, at jeg kan finde mit Barn!“

Men Matten sad stum og stille, da vred Moderen sine Hænder, sang og græd, og der var mange Viser, men endnu flere Lærere; og saa sagde Matten: „gaa til højre, ind i den mørke Granskov, der saae jeg Døden tage Vei med dit lille Barn!“

Dybt inde i Skoven krydsede Veiene sig, og hun vidste ikke længer, hvor hun skulde gaae; da stod der en Tornebusk, der var hverken Blad eller Blomst paa den, det var jo ogsaa i den kolde Vintertid og der hang Tislsag paa Grenene.

„Har Du ikke seet Døden gaae forbi med mit lille Barn?“

„Jo!“ sagde Tornebusten „men jeg siger Dig ikke, hvilken Vei han tog, uden at Du først vil varme mig op ved dit Hjerte! jeg fryser ihjel, jeg bliver til bare Is!“

Dg hun trykkede Tornebusten til sit Bryst, saa fast, for at den ret kunde opvarmes, og Tornene gik lige ind i hendes Kjød, og hendes Blod flød i store Draaber, men Tornebusten skjød friske grønne Blade og der kom Blomster paa i den kolde Winter-Nat, saa varmt var der ved en bedrøvet Moders Hjerte; og Tornebusten sagde hende Veien, som hun skulde gaae.

Da kom hun til en stor Sø, hvor der hverken var Skib eller Baad. Søen var ikke froset nok til at den kunde bære hende, og heller ikke aaben og lav nok til at kunne vade gjennem, og over den maatte hun, vilde hun finde sit Barn; saa lagde hun sig ned for at drikke Søen ud, og det var jo umuligt for et Menneffe; men den bedrøvede Moder tænkte, at der dog kunde flee et Mirakel. —

„Nei, det gaaer aldrig!“ sagde Søen, „lad os To hellere see at blive enige! jeg holder af at samle paa Perler og dine Dine ere de to klareste jeg har seet, vil Du græde dem ud til mig, saa skal jeg bære Dig over til det store Drivhuus, hvor Døden boer og passer Blomster og Træer; hver af dem er et Menneffeliv!“

„O, hvad giver jeg ikke for at komme til mit Barn!“ sagde den forgrædte Moder og hun græd endnu mere og hendes Dine sank ned paa Havsens Bund og bleve to kostbare Perler; men Søen løftede hende, som om hun sad i en Gyngel, og hun fløi i en Svingning til Kysten paa den anden Side, hvor der stod et milebredt, underligt Huus; man vidste ikke om det var et Bjerg med Skov og Huler, eller om det var tømret op, men den stakkels Moder kunde ikke see det, hun havde jo grædt sine Dine ud.

„Hvor skal jeg finde Døden, som gif med mit lille Barn!“ sagde hun.

„Her er han ikke kommet endnu!“ sagde den gamle Gray-Kone, som gif og skulde passe paa Dødens store Drivhuus. „Hvor har Du kunnet finde herhen og hvem har hjulpet Dig?“

„Vor Herre har hjulpet mig!“ sagde hun, „han er barmhjertig og det vil Du ogsaa være! hvor skal jeg finde mit lille Barn!“

„Ja, jeg kjender det ikke,“ sagde Konen, „og Du kan ikke see! — Mange Blomster og Træer ere visnede i Nat, Døden vil snart komme og plante dem om! Du veed vel, at hvert Menneſke har sit Livstræ eller sin Blomst, saaledes som nu Enhver er indrettet; de see ud, som andre Værter, men de har Hjerte=Slag; Barne=Hjerte kan ogsaa banke! gaa efter det, maaskee kan Du kjende dit Barns; men hvad giver Du mig for at sige Dig, hvad Du mere skal gjøre!“

„Jeg har ikke Noget at give,“ sagde den bedrøvede Moder, men jeg vil gaae for Dig til Verdens Ende!“

„Ja, der har jeg ikke Noget at gjøre!“ sagde Konen, „men Du kan give mig dit lange, sorte Haar, Du veed nok selv det er kjønt, og det kan jeg lide! Du skal faae mit hvide igjen, det er altid Noget!“

„Forlanger Du ikke Andet,“ sagde hun, „det giver jeg Dig med Glæde!“ Og hun gav hende sit smukke Haar og sit den Gamles sneehvide igjen.

Og saa gif de ind i Dødens store Drivhuus, hvor Blomster og Træer vorte underligt imellem hverandre. Der stode fine Hyacinter under Glasflokker, og der stode store blomstærte Pioner; der vorte Vandplanter, nogle saa friske, andre halvshye, Vandsnogene lagde sig paa dem, og sorte Krebs klemte dem om Stilkene. Der stode deilige Palmetræer, Ege og Plataner, der

stod Peterfillie og blomstrende Timian; hvert Træ og hver Blomst havde sit Navn, de vare hver et Mennekeliv, Menneket levede endnu, Gen i China, Gen i Grønland, rundt omkring i Verden. Der vare store Træer i smaa Potter, saa at de stode saa forkuede og vare færdige ved at sprænge Potten, der var ogsaa mange Steder en lille kjedelig Blomst i fed Jord, med Mos rundt om og dægget og pleiet. Men den bedrøvede Moder bøiede sig over alle de mindste Planter og hørte inden i dem hvor Mennekehjertet bankede, og imellem Millioner kjendte hun sit Barns.

„Det er det!“ raabte hun og strakte Haanden ud over en lille blaa Krokus, som hang ganske syg til den ene Side.

„Rør ikke ved Blomsten!“ sagde den gamle Kone, „men stil Dig her, og naar saa Døden kommer, jeg venter ham før jeg veed det, lad ham da ikke rykke Planten op, og tru Du med at Du vil gjøre det med de andre Blomster, saa bliver han bange! han skal svare vor Herre til dem, Ingen tør rykkes op før han giver Lov.“

Med Gæt susede det iiskoldt igjennem Salen, og den blinde Moder kunde mærke, at det var Døden der kom.

„Hvor har Du kunnet finde Wei herhen?“ spurgte han, „hvor kunde Du komme hurtigere end jeg?“

„Jeg er en Moder!“ sagde hun.

Og Døden strakte sin lange Haand hen imod den lille fine Blomst, men hun holdt sine Hænder fast om den, saa tæt og dog bange for at hun skulde røre ved et af Bladene. Da blæste Døden paa hendes Hænder, og hun sølte at det var koldere end den kolde Vind, og hendes Hænder faldt matte ned.

„Du kan dog ikke gjøre Noget imod mig!“ sagde Døden.

„Men det kan vor Herre!“ sagde hun.

„Jeg gjør kun hvad han vil!“ sagde Døden, „jeg er hans

Urtegaardsmand! jeg tager alle hans Blomster og Træer og planter dem ud i den store Paradisets Have i det ubekjendte Land, men hvorledes de der groe og hvorledes der er, tør jeg ikke sige Dig!"

"Giv mig mit Barn tilbage!" sagde Moderen og græd og bad; med Gæt greb hun med hver Haand om to smukke Blomster tæt ved og raabte til Døden: „jeg river alle dine Blomster af, for jeg er i Fortvivlelse!"

"Rør dem ikke!" sagde Døden. „Du siger, at Du er ulykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Moder ligejaa ulykkelig —!"

"En anden Moder!" sagde den stakkels Kone og slap strax begge Blomsterne.

"Der har Du dine Dine, sagde Døden, „jeg har fisket dem op af Søen, de skinnede saa stærkt; jeg vidste ikke, at det var dine; tag dem igjen, de ere nu klarere end før, see saa ned i den dybe Brønd tæt ved, jeg skal nævne Navnene paa de to Blomster, Du vilde rive op og Du seer deres hele Fremtid, deres hele Mennekeliv, seer, hvad Du vilde forstyrre og ødelægge!"

Dg hun saae ned i Brønden; og det var en Lykkelighed at see, hvor den Ene blev en Velsignelse for Verden, see, hvormegen Lykke og Glæde der udfoldede sig rundt om. Dg hun saae den Andens Liv og det var Sorg og Nød, Mædsel og Elendighed.

"Begge Dele er Guds Villie!" sagde Døden.

"Hvilken af dem er Ulykkens Blomst og hvilken er Velsignelsens?" spurgte hun.

"Det siger jeg Dig ikke," sagde Døden, „men det skal Du vide af mig, at den ene Blomst var dit eget Barns, det var dit Barns Skjæbne Du saae, dit eget Barns Fremtid!"

Da streg Moderen af Straf: „hvilket af dem var mit

Barn! sig mig det! frels den Usthyldige! frels mit Barn fra al den Glendighed! bør det heller bort! bør det ind i Guds Rige! glem mine Taarer, glem mine Bønner og Alt hvad jeg har sagt og gjort!"

"Jeg forstaaer Dig ikke!" sagde Døden. "Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg gaae med det derind, hvor Du ikke veed!" —

Da vred Moderen sine Hænder, faldt paa sine Knæ og bad til vor Herre: "Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Villie, som er den bedste! hr mig ikke! hr mig ikke!"

Og hun boiede sit Hoved ned i sit Skjød.

Og Døden gif med hendes Barn ind i det ubekjendte Land.

Slipperne.

Der var en Gang en fin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Stbleknegt og en Medekam, men han havde de deiligste Slipper i Verden, og det er om Slipperne vi skulle høre en Historie. — De vare nu saa gamle, at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Vask med et Strmpebaand.

"Nei!" sagde Slipperne, "nu har jeg albrig seet Nogen saa slank og saa fin, saa blød og saa nysfelig. Maa jeg ikke spørge om Deres Navn?"

"Det siger jeg ikke!" sagde Strømpebaandet.

"Hvor hører De hjemme?" spurgte Slipperne.

Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa.

„De er nok Livbaand!“ sagde Flipperne, „saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok, De er baade til Nytte og Stads, lille Somfru!“

„De maa ikke tale til mig!“ sagde Strømpebaandet, „jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!“

„Jo, naar man er saa deilig som De!“ sagde Flipperne, „det er Anledning nok!“

„Lad være at komme mig saa nær!“ sagde Strømpebaandet. „De seer saa mandfolkeagtig ud!“

„Jeg er ogsaa siin Cavaleer!“ sagde Flipperne, „jeg har Støvleknegt og Medekam!“ og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær!“ sagde Strømpebaandet, „det er jeg ikke vant til!“

„Snerpe!“ sagde Flipperne, og saa bleve de tagne af Vassen! de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Strygebræt; der kom det varme Jern.

„Frue!“ sagde Flipperne, „lille Enkefrue!“ jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Føldeerne, De brænder Hul i mig! uh! — Jeg frier til Dem!

„Lad!“ sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind det var en Dampkedel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne.

„Lad!“ sagde det.
Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirs-Saren og skulde klippe Flosset af.

„O!“ sagde Flipperne! „De er nok første Dandsjerinde! hvor De kan strække Been! det er det Indigste jeg har seet! det kan intet Menneſte gjøre Dem efter!“

„Det veed jeg!“ sagde Saren.

„De fortjente at være Grevinde!“ sagde Flipperne, „Alt

hvad jeg har, er en fin Cavaleer, en Støvleknekt og en Medekam —! bare jeg havde Grevskab!"

"Frier han!" sagde Saren, for den blev vred, og saa gav den ham et ordenligt Klip, og saa var han kasseret.

"Jeg maa nok frie til Medekammen!" Det er mærkeligt, hvor De beholder alle Deres Tænder, lille Frøken!" sagde Slipperne. "Har De aldrig tænkt paa Forlovelse!"

"Jo, det kan De nok vide!" sagde Medekammen, "jeg er jo forlovet med Støvleknegten!"

"Forlovet!" sagde Slipperne; nu var der ingen flere at frie til, og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Slipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude-Selskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde Alle Meget at fortælle, men Slipperne meest, det var en ordenlig Bralhans.

"Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærestes!" sagde Slipperne, "jeg kunde ikke gaae i No! jeg var nu ogsaa fin Cavalleer, med Stivelse!" jeg havde baade Støvleknekt og Medekam, som jeg aldrig brugte! — De skulde have seet mig dengang, seet mig, naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæreste, hun var Livbaand, saa fin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! — Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive sort! Der var den første Dandsesinde, hun gav mig den Flenge, jeg nu gaaer med, hun var saa glubst! min egen Medekam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjæresteforg. Ja, jeg har oplevet Meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, — jeg mener Livbaandet, der gik i Vandballen. Jeg har Meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!"

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men

Flipperne blev netop til dette Stykke hvide Papis, vi her see,
 hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de pralede saa
 frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal
 vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne
 saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i Klude-
 Kassen og blive gjort til hvidt Papis og saae vor hele Historie
 trykt for paa, selv den allerhemmeligste, og maa saa selv løbe
 om og fortælle den, ligesom Flipperne.

